DAVE WOLVERTON

STAR WARS

ASCENSIUNEA FORTEI

DAVE WOLVERTON

STAR WARS

ASCENSIUNEA FORŢEI

Din Seria JEDI APPRENTICE

Traducere: Adi de Tracia & Uncris
pentru Foileton-VP MAGAZIN

Ascensiunea ForteiDupă volumul
DAVE WOLVERTON
The Rising Force

Ilustraţia copertei: Cliff Nielsen

CU MULT TIMP ÎN URMĂ,

ÎNTR-O GALAXIE ÎNDEPĂRTATĂ..

DUPĂ O MIE DE ANI DE PACE, REPUBLICA GALACTICĂ SE FĂRÂMIŢEAZĂ. PE CORUSCANT, ÎN INIMA SPAŢIULUI CIVILIZAT, LĂCOMIA ŞI CORUPŢIA SE RĂSPÂNDESC ÎN SENAT, DINCOLO DE PUTEREA CANCELARULUI SUPREM DE A LE COMBATE.

SUNT VREMURI CARE PUN LA ÎNCERCARE TĂRIA TUTUROR CELOR CARE SE LUPTĂ PENTRU UNITATEA REPUBLICII – NIMENI ALŢII DECÂT CAVALERII JEDI, CARE DE MULT TIMP SUNT SINGURA SPERANŢĂ A REPUBLICII DE A PĂSTRA...

...PACEA ŞI DREPTATEA...

CAPITOLUL 1

Lama sabiei şuieră prin aer. Obi-Wan Kenobi nu putea vedea raza de lumină prin banda de pânză ce îi acoperea ochii. Folosea *Forţa* pentru a se apăra.

Simţi căldura lăsată de sabia adversarului său, care-i trecuse aproape arzându-l, puţin pe deasupra capului.

— Foarte bine! spuse Yoda de undeva din lateralul camerei. Haide! lasă-ţi simţurile să te conducă.

Cuvintele de încurajare îl stimulară pe Obi-Wan. Cum era înalt şi puternic, pentru cei doisprezece ani ai săi, mulţi credeau că acest lucru i-ar putea oferi un avantaj în luptă.

Dar puterea şi înălţimea sunt inutile atunci când ai nevoie de viteză şi agilitate. Cu atât mai puţin avea efect asupra *Forţei*, pe care el încă nu o stăpânea îndeajuns.

Obi-Wan acordă o atenţie specială sunetului sabiei adversarului său, respiraţiei lui, frecării picioarelor pe pardoseală. Aceste sunete provocau ecou în camera mică cu plafon înalt.

O mulţime de obstacole, puse aleatoriu pe pardoseală, mărea dificultatea acestui exerciţiu. De asemenea, trebuia să folosească *Forţa* pentru a le detecta. Cu o suprafaţă aşa de accidentată era uşor să cadă la pământ.

În spatele lui Obi-Wan, Yoda îl avertiză:

— Rămâi în gardă.

Tânărul ridică cu supunere sabia şi se mişcă rapid în partea dreaptă, chiar în momentul în care raza laser a sabiei adversarului lovi pardoseala lângă el. Făcu un mic salt înapoi, evitând câteva obstacole. Obi-Wan auzi sunetul sabiei când adversarul încercă să atace rapid stimulat de iritare şi oboseală.

— Bine.

Sudoarea picura sub banda ce îi proteja ochii şi îi provoca mâncărimi. Obi-Wan o ignoră şi simţi satisfacţie la stângăciile adversarului său. Se putea imagina un perfect

luptător Jedi ce lupta cu un pirat spaţial… împotriva unui Togorian[1] cu colţi ameninţători. În mintea lui, Obi-Wan vedea creatura înarmată, privindu-l cu ochii incandescenţi. Ghearele ei ar putea ciopârţi cu uşurinţă un om…

Viziunea îi dădu putere şi îl ajută să scape de temeri. În câteva secunde fiecare din muşchii lui se pregăti pentru a primi *Forţa*. Aceasta curgea prin el, oferindu-i viteza şi agilitatea necesare.

Obi-Wan mişcă sabia în zig-zag pentru a se feri de lovitura următoare. Sabia laser a adversarului vibră şi el percepu mişcarea. Obi-Wan făcu un salt, trecând peste capul duşmanului său, se întoarse rapid şi lovi cu sabia laser în locul unde avea inima un togorian.

— Auuuuuu, ţipă adversarul său când simţi raza incandescentă lovindu-i gâtul.

Dacă Obi-Wan ar fi folosit o sabie laser reală, de Cavaler Jedi, ar fi fost o lovitură mortală, dar ucenicii Jedi foloseau săbii de antrenament cu putere de flux limitată. Atingerea razei făcuse o rană superficială, care va fi vindecată cu uşurinţă de medicul robot.

— Asta a fost o lovitură norocoasă, strigă adversarul său.

Până atunci, Obi-Wan nu a ştiut împotriva cui lupta. El fusese adus în cameră legat la ochi. Acum recunoscu vocea. Era Chun Bruck. Ca şi Obi-Wan, Bruck era unul din cei mai vechi ucenici Jedi din Templu. Şi tot ca Obi-Wan, Bruck, aspira să devina un cavaler Jedi.

— Bruck, spuse încet Yoda, banda trebuie pusă. Un Jedi nu are nevoie de ochi.

Dar, Obi-Wan auzi cum banda băiatului alunecă pe podea. Vocea lui Bruck trăda furie.

— Tu, nemernicul dracului!

— Ar trebui să te calmezi, spuse Yoda pe un ton uscat, pe care foarte rar îl folosea.

Fiecare student din templul Jedi avea o slăbiciune

[1] Togorian - specie de războinici feline, native pe planeta Togoria. (n. tr.).

proprie. Obi-Wan îşi ştia propria slăbiciune destul de bine. În fiecare zi avea de luptat ca să ascundă furia şi frica. Templul punea la încercare atât caracterul, cât şi capacitatea fiecărui ucenic.

Bruck lupta să domine furia care îl consuma şi care se putea transforma în ură. Trebuia păstrată sub control şi dezvăluită numai celor apropiaţi lui.

Bruck avea şi alte motive pentru resentimente. Cu un an în urmă, Obi-Wan s-a ciocnit de el într-un coridor din templu, iar el a căzut la pământ. A fost un accident cauzat de faptul că picioarele lor de copii creşteau prea repede, dar Bruck a fost convins că Obi-Wan făcuse asta intenţionat. Demnitatea era foarte importantă pentru Bruck. Râsul altor studenţi l-a ofensat. L-a numit pe Obi-Wan stângaci, sau Oafy-Wan[2], şi porecla s-a păstrat.

Şi din păcate era adevărat. Uneori, Obi-Wan simţea că trupul său creştea prea repede. I se părea că nu se obişnuise încă cu picioarele sale lungi cu tălpi mari. Un Jedi trebuie să se simtă confortabil în corpul său, dar nu era cazul său. Numai atunci când *Forţa* curgea prin el, se simţea agil şi sigur pe el.

— Haide, tâmpitule, ţipă Bruck. Hai să vedem dacă mă poţi lovi din nou! Ultima oara înainte să te dea afară din Templu!

— Bruck, este de ajuns! spuse Yoda. Să piardă sau să câştige un Jedi trebuie să înveţe. Du-te în camera ta. Haide...

Obi-Wan încercă să nu se simtă jignit de insultele aruncate de Bruck. În trei săptămâni împlinea 13 ani, şi trebuia să plece din templu. Insulte ca cea spusă de Bruck auzea din ce în ce mai des cu cât se apropia aniversarea sa. Dacă nu era ales Padawan[3] în următoarele trei

---

[2] Oafy-Wan - joc de cuvinte intraductibil între „Obi" şi „Oaf", adică prost, „Obi-Wan" şi "Oafy-Wan". (n. tr.).

[3] Padawan – un adolescent care percepe *Forța*, care a trecut de antrenamentele generale devenind un inițiat, și începe instruirea personală cu un Cavaler/Maestru Jedi în afara Academiei. (n. tr.).

săptămâni, devenea prea bătrân. Auzise zvonuri că era interzis ca un Jedi să vină să aleagă un Padawan când era prea mare. Îi era teamă că nu va ajunge niciodată un cavaler Jedi. Şi teama îl făcea să se transforme într-un pesimist imprudent.

— Nu trebuie să îl daţi afară maestre Yoda, spuse, nu mi-e teamă să lupt cu el chiar dacă nu are ochii acoperiţi.

Faţa lui Bruck se înroşi iar ochii săi se micşorară.

Yoda înţelese intenţia sa şi se limită să aştepte. Era adevărat că Obi-Wan, care era la fel de obosit ca şi Bruck, sperase ca Yoda să îi trimită în camerele lor şi să nu permită continuarea luptei. Însă după o lungă aşteptare, Yoda spuse.

— Foarte bine. Continuaţi! Mult de învăţat aveţi. Va trebui să utilizaţi bandajele.

Obi-Wan se întoarse şi făcu o reverenţă în aşteptarea comenzii. Ştia că Yoda e pe deplin conştient de oboseala sa şi ar fi dorit ca profesorul să le fi dat o pauză. Accepta cu nonşalanţă deciziile lui Yoda, chiar dacă acestea erau importante sau banale.

Obi-Wan apăsă cu putere bandajul de pe ochi. Încercă să nu se gândească la oboseală, sperând ca muşchii să-l asculte. Să uite că lupta cu Bruck, sau că şansele lui de a deveni un Jedi sunt aproape nule. În schimb, se concentră pe imaginea piratului Togorian cu pielea portocalie îmbrăcat în armură neagră.

Obi-Wan putea simţi *Forţa* cum curge din interior şi pluteşte în jur. Putea simţi *Forţa* ce o degaja Bruck, buclele întunecate de energie cauzate de furie. Intenţia lui era să le folosească în avantajul său. Trebuia să reziste.

Obi-Wan luă o poziţie defensivă împotriva atacurilor lui Bruck. Lăsă *Forţa* să îl ghideze întocmai ca înainte. Pară cu uşurinţă prima lovitură. Apoi făcu un salt mare pentru a evita un alt atac şi ateriză în spatele unei coloane. Săbiile laser se ciocniră, se încolăciră parcă pentru o clipă, apoi se separară. Aerul, încărcat cu energia luptei, părea să se îngroaşe.

Mult timp, cei doi elevi se luptară ca şi cum ar fi

executat un dans elegant. Obi-Wan evita orice atac şi respingea loviturile cu eleganţă. Nu dorea să îl lovească pe Bruck.

Demonstrează-i ca nu eşti prost, gândi cu amărăciune Obi-Wan, *fă-l să vadă că nu eşti tâmpit. Arată-i iar şi iar*.

Sudoarea umezi hainele lui Obi-Wan. Muşchii îi ardeau. Abia putea respira suficient de repede pentru a compensa nevoia de aer. Pentru că nu ataca motivat de ură, *Forţa* curgea şi mai puternic prin el. Încercă să nu se gândească la luptă. Se imagină dansând. Dar pe măsură ce se simţea din ce în ce mai obosit, nu se mai gândi la nimic.

Bruck lupta tot mai lent. Dintr-o dată, Obi-Wan nu mai trebui să sară pentru a-i para atacurile. Trebuia doar să oprească loviturile, până când, brusc, Bruck abandonă.

— Bine Obi-Wan, spuse Yoda. Ai învăţat din asta.

Obi-Wan opri sabia laser şi o agăţă la centură. Folosi banda cu care fusese legat la ochi să-şi şteargă sudoarea de pe faţă. Lângă el, Bruck stătea aplecat şi îşi plângea amărăciunea, gâfâind. Nu se uita la el.

— Aţi văzut, spuse Yoda, ca să învingi un inamic nu e nevoie să îl omori. Ura din el când se va termina, nu va mai fi inamicul tău. Ura este adevăratul inamic.

Obi-Wan a înţeles ce vroia Yoda să spună, dar privirea de gheaţă aruncată de Bruck îi arătă că nu a învins furia adversarului său şi nici nu sugera că i-a câştigat respectul.

Cei doi băieţi se întoarseră spre Yoda şi făcură o reverenţă.

Imaginea prietenei sale Bant îi veni în minte lui Obi. Cel mai bun lucru, vizavi de victoria contra lui Bruck, era că va avea ce să îi povestească lui Bant.

— Pentru azi este de ajuns, spuse Yoda. Mâine un cavaler Jedi al Templului va căuta un Padawan. Va trebui să vă pregătiţi pentru asta.

Obi-Wan încercă să-şi ascundă surpriza. În mod normal, atunci când un cavaler venea la templu pentru a alege un Padawan, zvonurile care anunţau sosirea, circulau cu câteva zile mai devreme. Astfel, dacă un student dorea să câştige onoarea de a fi Padawanul cavalerului, se putea

pregăti fizic şi mental.

— Cine? întrebă Obi-Wan. Cine va veni?

— L-ai mai văzut înainte, spuse Yoda. Maestrul Qui-Gon Jinn va veni.

Speranţele lui Obi-Wan crescură. Qui-Gon Jinn era unul dintre cei mai puternici Cavaleri Jedi. A mai fost în Templu pentru a vedea ucenicii şi mereu a plecat, fără a lua niciun Padawan.

Obi-Wan a auzit zvonuri precum că şi-a pierdut ultimul său Padawan într-o bătălie spectaculoasă, şi a jurat că nu va avea un altul. Se duce la Templu în fiecare an, doar pentru că i-o cere Consiliul Jedi. El va petrece câteva ore privind studenţi, îi va studia ca şi cum ar fi în căutarea a ceva ce numai el putea vedea. Apoi, din nou va pleca cu mâinile goale, pentru a lupta singur împotriva întunericului.

Obi-Wan simţi cum speranţele sale se dezumflă. Qui-Gon a respins atât de mulţi studenţi, de ce ar crede că el ar fi în măsură să fie ales?

El nu mă vrea, îşi spuse Obi-Wan derutat. *M-a văzut luptând înainte şi nu m-a ales. Nimeni nu o va face!*

Yoda se uită la Obi-Wan cu ochi gânditori.

— Hmm. Întotdeauna sunt speranţe. Nu poţi şti niciodată sigur. Dar am simţit… soarta va fi bună cu tine.

Ceva din tonul lui Yoda îl surprinse pe Obi-Wan.

— Mă va alege? întrebă el.

— Depinde de Qui-Gon. Şi de tine, spuse Yoda. Mâine luptă pentru el şi foloseşte *Forţa* ca aliat în luptă. El ar putea să te accepte.

Yoda îi puse protector mâna pe braţ. Îl făcu să se simtă protejat.

— Oricum, nu contează. Curând templul va intra în vacanţă. Dar trebuie să spun, a pierde un student ca tine nu e plăcut.

Copleşit şi flatat Obi-Wan se uită la Yoda. Ochii Maestrului străluceau intens. Un compliment făcut de Yoda suna la fel de straniu ca un reproş. Asta îl făcut să înţeleagă, că munca şi strădaniile sale de a se instrui, au

fost apreciate. În acel moment, Obi-Wan deveni conştient de asta. Chiar dacă niciodată nu va deveni un cavaler Jedi, a câştigat respectul lui Yoda, şi asta era cel mai important.

Yoda se întoarse şi părăsi sala de antrenament, iar ecoul paşilor săi se auzeau tot mai încet. Uşa ce dădea în coridor se închise iar luminile se opriră automat. Întunericul puse stăpânire pe cameră.

În spatele lui Obi-Wan, Bruck începu să râdă.

— Nu-ţi face speranţe tâmpitule. Yoda a încercat doar să te facă să te simţi mai bine. Profesorii nu se pot implica în alegerea unui candidat. Există mulţi candidaţi mai buni decât tine.

Obi-Wan se înfurie. Era pe punctul de a-i răspunde că el, Bruck, nu era unul dintre aceşti candidaţi mai buni decât el. Dar se stăpâni şi plecă spre ieşire.

Făcu doar un pas când, un obiect dur îl lovi în ceafă. Sunetul loviturii produse un ecou în întreaga încăpere. Bruck aruncase cu un pachet de instruire.

Atunci Obi-Wan se întoarse pentru a face faţă lui Bruck şi îşi aprinse sabia. Lumina sa roşie tăia prin întuneric.

— Gata pentru un alt atac? întrebă Bruck.

Obi-Wan privi camera goală. Yoda plecase. Nimeni nu ar vedea dacă îi va da lui Bruck bătaia ce o merită. Bruck era uneori crud, dar este folositor să fi îndrăzneţ. În mod deliberat Obi-Wan încerca să nu îşi piardă calmul.

Dar de ce? se întrebă Obi-Wan, *de ce se comportă Bruck aşa? Ce se ascunde dincolo de aparenţe?*

— Desigur!

— Ştii foarte bine că Qui-Gon Jinn vine să caute un Padawan, nu-i aşa? rosti Obi-Wan încet, în timp ce suspiciunea devenea certitudine.

Cum Obi-Wan era cel mai vechi elev al Templului, Maeştrii Jedi îl puteau ruga pe Qui-Gon să îl aleagă, ca o provocare. Bruck nu dorea să se întâmple asta.

Bruck râse.

— Am fost sigur că nu o să afli. Dacă ar fi fost după mine, tu aflai numai după ce pleca Qui-Gon.

Bruck speră să devină Padawanul lui Qui-Gon! gândi

Obi-Wan. *Şi singura modalitate de a realiza acest lucru este să se asigure că voi eşua. A încercat să-l provoace la antrenament şi acum încerca să îl înfurie. Furia şi nerăbdarea lui Obi-Wan au fost şi motivul eşecurilor din trecut. Bruck îşi dorea să-l facă să simtă furie şi disperare ca să nu poată fi receptiv la Forţă.*

Obi-Wan a fost adus în templul Jedi, încă de când era un bebeluş. El nu ştia ce-i lăcomia, ura sau răul adevărat. Profesorii păstrau copiii departe de latura întunecată a *Forţei*.

Dar acum, Obi-Wan simţi cu durere în suflet ce e cruzimea. Bruck conspira pentru a-i fura visele.

Bruck nu trebuia să afle ce importantă era pentru el vizita lui Qui-Gon. Ştia că trebuia să se calmeze şi să încerce totul pentru a controla şi ascunde temerile sale – frica de a nu deveni vreodată un Padawan.

Obi-Wan a zâmbit.

— Bruck, atunci când vei mai avea doar trei luni până să împlineşti treisprezece ani, sper să fi devenit un bun agricultor.

Era cea mai rea insultă pe care ar fi putut-o rosti, să sugerezi că anii pierduţi în studierea *Forţei* nu au folosit decât pentru a fi un bun agricultor…

Cu un icnet de fiară, Bruck atacă ţinând sabia laser ridicată deasupra capului. Obi-Wan, cu un zâmbet pe buze, se întoarse să-l întâlnească. Lamele s-au ciocnit într-o explozie de lumină şi sunet zbârnâitor, în timp ce băieţii se îndreptau spre centrul camerei.

Obosiţi deja, băieţii au luptat până când abia mai puteau mişca săbiile. Când au părăsit sala, ambii aveau răni şi arsuri destul de grave.

Niciunul n-a câştigat, ambii au pierdut.

Pe când Obi-Wan mergea spre camera lui, Bruck luă un ascensor spre cel mai înalt etaj din Templu, unde erau medicii. Intră şchiopătând în cabinetul medical, pretinzând că este grav rănit. Hainele lui erau zdrenţuite şi arse de efectul sabiei laser, iar nasul îi sângera.

Când doctorii l-au văzut, prima întrebare a fost:

— Ce s-a întâmplat?

Bruck bâlbâi:

— Obi-Wan Kenobi… şi apoi leşină.

Unul dintre doctori îl privi lung apoi spuse unui android:

— Du-te şi avertizează Maeştrii…

CAPITOLUL 2

Obi-Wan Kenobi încerca să îşi vindece arsurile în camera sa, când i-au fost comunicate veştile rele. Încerca să-şi imagineze cum poate să-l impresioneze pe Qui-Gon a doua zi. Trebuia să găsească forma prin care ar putea să-şi mărească abilităţile în luptă, orice amănunt care ar putea să îl convingă pe cavaler că merită să fie ales Padawan al unui Jedi. Dar chiar în acel moment, Docent Vant îi aduse un document şi îi comunică noile ordine. Dintr-o dată toate planurile şi visurile i se năruiră.

— Bine, nu e chiar aşa de rău, spuse Docent Vant.

Era o femeie înaltă cu pielea albastră şi cu părul prins într-o coadă cochetă, pe care o mişca întruna.

Obi-Wan privea hârtia şocat. Documentul spunea că trebuie să părăsească templul, a doua zi la prima oră. Trebuia să-şi facă bagajele. Era trimis pe planeta *Bandomeer*[4], o planetă de care nu auzise, dincolo de inelul interior. Acolo trebuia să intre în corpul agricol.

— Dar nu înteleg, spuse el dezorientat, mai sunt încă patru săptămâni până voi face treisprezece ani.

— Ştiu asta, spuse Docent Vant, dar nava *Monument*[5], soseşte mâine cu o mie de mineri la bord. Nu poate să aştepte să faci tu treisprezece ani.

Şocat, Obi-Wan îşi privi camera. Pe deasupra capului său, trei modele de nave de vânătoare zburau în cercuri în apropierea tavanului. Erau făcute chiar de el. Câmpurile de forţă le menţineau în aer, iar luminile lor scoteau un zumzet fin când clipeau în violet sau verde. Miniaturi de

---

[4] Bandomeer - planetă în exteriorul teritoriile Rim, pe Braxant Run, cunoscută pentru concentrația mare de ionite, precum și pentru mulții prădători din regiunile sale sălbatice. (n. tr.).

[5] Monument – navă-barjă corelliană de o formă neatractivă, pătrățoasă, aflată în stare avansată de degradare; folosită pentru transportul muncitorilor și a mărfurilor pe planeta *Bandomeer*. (n. tr.).

insecte pilot îşi mişcau capul ca şi cum ar fi privit în jur. Cărţi şi harţi de navigaţie umpleau biroul de studiu. Sabia laser era agăţată pe un perete împreună cu teaca ei. Nu se putea imagina plecând. Era casa lui. Altceva ar fi să plece, lăsând totul pentru dificila viaţă de Padawan al unui cavaler. Dar, nu pentru a deveni agricultor. Niciodată nu va deveni Cavaler Jedi. Obi-Wan gândi cu amărăciune că Buck avea dreptate. Cuvintele spuse de Yoda aveau intenţia doar să îl ajute să se simtă mai bine. Deznădejdea şi disperarea îi dădură un curaj nebun. Ridică privirea şi o privi fix în ochi pe Docent Vant.

— Încă mai pot deveni un Cavaler Jedi.

Docent Vant îl mângâie pe mână. Zâmbi arătându-şi dinţii ascuţiţi, apoi clătină din cap.

— Nu toţi suntem făcuţi să fim războinici. Republica Galactică are nevoie şi de buni agricultori. Abilitatea ta de a folosi *Forţa*, îţi va permite să recuperezi culturile afectate. Talentul tău va ajuta la hrănirea unei planete întregi.

— Dar... Obi-Wan se simţea distrus sufleteşte; merita încă patru săptămâni; este o muncă pentru cei ce nu sunt acceptaţi, pentru cei ce sunt prea slabi ca să devină Cavaleri. Iar mâine, Qui-Gon Jinn vine să îşi caute un Padawan. Maestrul Yoda mi-a spus că pot lupta pentru acest lucru.

Docent Vant îşi clătină capul.

— Asta a fost înainte ca maeştrii să afle de bătaia ce i-ai dat-o lui Buck. Credeai că sanitarii nu ne vor spune ce ai făcut?

Cu groază, Obi-Wan înţelese că şi-a făcut-o cu mâna lui. Buck i-a întins o cursă şi el a căzut în ea. Vroia să protesteze, să spună că e nevinovat. Că a fost o luptă cinstită. Sanitarii? Sigur Buck nu avea nevoie de îngrijire, numai dacă nu cumva încerca să îşi justifice povestea...

— Aceasta nu e prima dată când laşi ura să te domine, dar să sperăm că o să fie ultima, spuse Docent Vant clătinând din cap. Acum, încearcă să nu pari aşa trist. Trebuie să îţi faci bagajele şi să îţi iei la revedere de la

prieteni în noaptea asta. Galaxia e imensă. Poate, ei ar dori să te vadă înainte de a pleca.

Docent Vant plecă închizând uşor uşa. Obi-Wan rămase abătut, şi singurul zgomot din cameră era cel făcut de micuţele nave de vânătoare ce zburau pe deasupra capului său. Într-adevăr putea să îşi pregătească bagajele. Îi părea foarte rău şi îi era prea ruşine pentru a-şi lua la revedere; nici de la Garen Muln sau Reeft, nici chiar de la prietena sa cea mai bună Bant. Se vor supăra şi se vor simţi trădaţi dacă va pleca fără să îşi ia rămas bun, dar nu putea să îi privească în faţă. Or să dorească să afle unde este trimis, iar dacă le va spune că e trimis în corpul agricol, vor afla şi ceilalţi. Îşi putea închipui cum vor râde de el ceilalţi elevi. Nu putea să spună nimic în apărarea sa. Adevărul era că Buck i-a întins o cursă, iar el a căzut direct în ea. Ca un orb şi fără să gândească, probabil. Dar, propriile decizii l-au adus până aici. Ce fel de Jedi putea deveni el, dacă pica în capcanele unui inamic precum Buck?

Obi-Wan se ghemui în pat. L-a decepţionat pe Maestrul Yoda. A dat cu piciorul la ultima şansă, lăsând ura să îi întunece mintea. Acum spaimele sale se transformau în realitate – nu era suficient de bun pentru a deveni un Cavaler Jedi.

Yoda mereu a spus că, ura şi teama se răsfrânge asupra multora din acţiunile sale şi că dacă nu va învăţa sa le controleze, va sfârşi apucând-o pe un drum greşit.

„Din ele prieteni să îţi faci, îi spunea Yoda cu ochii închişi, *să le vezi trebuie. Precum îţi spun maeştrii, defectele trebuiesc folosite. Doar atunci le poţi controla şi nu te vor domina”.*

Avea întipărite în inimă sfaturile lui Yoda. Cum a putut să le ignore oare? Din afara camerei se auzea cum ucenicii se pregăteau să meargă la culcare. Se spuneau urări de noapte bună de la o cameră la alta. În sfârşit luminile se stinseră şi holurile rămaseră liniştite.

Obi-Wan se simţi invadat de energia liniştitoare a elevilor ce dormeau. Dar asta nu-i liniştea inima frântă. Colegii lui puteau dormi. Ei nu erau copleşiţi de gânduri

negre. Obi-Wan îşi clătina capul, iar gândurile îl purtau departe. Îşi imagina expresia triumfătoare a lui Buck când va afla unde a fost trimis.

Se auzi o lovitură uşoară în uşă. Derutat Obi-Wan se ridică şi se duse să deschidă. Bant stătea în picioare şi îl privea fără să zică nimic. Fata de origine calamariană era îmbrăcată în haine de culoare verde ce contrastau cu pielea sa. Hainele îi miroseau a umezeală şi sare, deoarece abia ieşise din camera ei ce întotdeauna era plină de vapori, precum briza unei mări tropicale. Era micuţă pentru cei zece ani câţi avea şi îl privea atentă cu ochii săi mari, argintii. Îi privi vânătăile şi arsurile cu o expresie ce vroia să zică „iar te-ai bătut”. Apoi privind în cameră văzu bagajele aflate pe podea.

— Nu veneai să îţi iei rămas bun? întrebă ea în timp ce lacrimile începură să îi curgă. Voiai să pleci aşa?

— M-au trimis în corpul agricol, spuse, cu speranţa că ea va înţelege cât de înjositor este pentru el, aş fi dorit sa vin să îmi iau rămas bun dar…

Ea îşi mişcă capul arătând că nu e de acord.

— Am auzit că te vei duce pe o planetă numită *Bandomeer*.

Deci toata lumea ştia deja totul. Obi-Wan dădu din cap trist, pe când Bant se apropie de el îmbrăţişându-l.

— Da, acolo mă voi duce!

O strânse în braţe. *Acesta e destinul meu*, părea să zică, şi ea îi înţelese disperarea, *voi fi agricultor*. Acest rămas bun va fi urmat de altele. Nu va putea evita asta.

Bant se încruntă şi se retrase un pas.

— Este periculos. Nu ţi-au spus că poate fi periculos?

Obi-Wan negă dând din cap.

— În corpul agricol, ce pericol ar putea fi?

— Nu se ştie, spuse Bant.

— Vom vedea, spuse Obi-Wan încet.

Era o frază ce o ascultase de multe ori spusă de Maeştri, atunci când le cereau să facă sarcini cărora ucenicii nu le înţelegeau rostul.

— Puţine spuse pot fi, spuse Bant, imitând straniul fel

de a vorbi al lui Yoda.

— Acesta sentimentul meu este, răspunse Obi-Wan. Încercă să zâmbească dar nu reuşi.

Drept răspuns, Bant îl îmbrăţişă puternic şi fugi încercând să-şi ascundă lacrimile.

CAPITOLUL 3

Cu ajutorul tehnicilor curative de tip Jedi şi ale minunatelor unguente din farmacia Templului, arsurile şi vânătăile lui Obi-Wan Kenobi erau vindecate până dimineaţa. Doar durerea din inimă nu-i dispăruse. Dormise puţin şi se deşteptase fără probleme înainte de răsăritul soarelui.

Dimineaţa se întâlni cu Garen Muln şi cu Reeft, doi băieţi originari din colţuri diferite ale galaxiei şi care deveniseră inseparabili în cursul anilor petrecuţi în templul Jedi.

Reeft, un dressellian cu o faţă ciudată, mai ales datorită ridurilor adânci ce îi ajungeau până la frunte, îşi petrecuse toata dimineaţa privind fix câte o prăjitură sau băutură răcoritoare şi întrebându-i pe cei de la masă: „Nu vreau să par lacom, dar aş putea să mănânc şi porţia ta de …?”

Obi-Wan, deşi nu mâncase de seara trecută, îi cedase toată porţia sa. Bant i-a dat şi ea jumătate din desert. Când nu putea mânca tot ce dorea, dressellianul arăta şi mai trist, cu faţa lui de culoare gri brăzdată de nenumăratele-i riduri.

— Nu e aşa de rău! îi spuse Garen Muln lui Obi-Wan. Cel puţin vei trăi o aventură.

Garen nu obosea niciodată. Yoda îi dădea adeseori exerciţi suplimentare de relaxare.

— Şi vei fi înconjurat de multă mâncare! adăugă Reeft cu încântare.

— Cine ştie unde va ajunge fiecare din noi? accentuă şi Bant. Misiunile ce ni se vor da, vor fi diferite pentru fiecare din noi.

— Nu ai de unde să ştii ce te aşteaptă, aprobă Garen Muln, aşa spune Yoda. Nu toţi suntem destinaţi să fim ucenici.

Obi-Wan dădu abătut din cap. Avusese o idee bună să îi dea lui Reeft porţia sa. Nu putea mânca. Ştia că prieteni

lui încercau să îl facă să se simtă mai bine, dar ei măcar aveau încă, şansa să devină Jedi. Era o mare onoare pe care toţi o doreau şi pentru asta munceau. Nu conta ce ziceau acum, toţi ştiau că ultima lui şansă se transformase într-un dezastru.

Obi-Wan auzea frânturi de conversaţie de la celelalte mese. Elevii îl priveau pe furiş apoi întorceau capul în altă parte. Majoritatea privirilor erau pline de compasiune, iar unii îi făceau semne de încurajare. Putea să jure că toţi cei din sală gândeau că ceea ce i se întâmplase lui Obi-Wan nu ar putea să li se întâmple şi lor.

La masa lui Bruck, se vorbea cu glas tare şi auzea clar discuţia.

— Întotdeauna am spus ca nu va reuşi, spunea Aalto, prietenul lui Bruck, cu voce tare.

Urechile lui Obi-Wan ardeau ascultând cuvintele celui mai mare susţinător a lui Bruck. Întoarse capul şi văzu ca Bruck îl privea fix, provocându-l parcă să înceapă altă bătaie.

— Nu îl băga în seamă, spuse Bant. E nebun!

Obi–Wan se întoarse să termine de mâncat. Dar, tocmai atunci o fructă neagră de barab căzu pe masă în apropierea farfuriei lui stropindu-i din abundenţă pe cei de la masă. Obi–Wan îl privi pe Bruck ce se ridicase de pe scaun pentru ca să poată arunca.

— Plantează seminţele, tâmpitule, spuse Bruck. Am auzit că acolo unde te duci tu cresc peste tot.

Obi-Wan voi să se scoale de pe scaun, dar Bant îi puse mâna pe umăr rugându-l să se reaşeze şi să se calmeze. Încercă să analizeze situaţia.

„... Vrea să mă provoace, îşi spuse, *oare de câte ori în trecut nu am făcut aceeaşi greşeală? Am răspuns la provocări şi am pierdut dreptul de a deveni Padawan ...”*

Îşi controlă furia şi-i surâse lui Bruck. Dar în sufletul său un simţământ de ură creştea mocnit.

Chiar în acel moment Reeft spuse:

— Nu vreau să par lacom, dar aş putea mânca această fructă de barab?

Obi-Wan pufni în râs.

— Mulţumesc Bruck, spuse, ridicând fructul şi punându-l într-o cupă. Oamenii de pe *Bandomeer* se vor simţi onoraţi când voi împărţi cu ei cadoul tău. Cadoul unui agricultor pentru altul.

Într-una din sălile din partea superioară a templului, Maestrul Yoda discuta cu membrii mai vechi ai consiliului Jedi. Vorbeau despre o uriaşă planetă verde, aflată la mare depărtare, unde izvoarele şi cascadele se încrucişau în mijlocul unei magnifice păduri de culoarea smaraldului.

Afară, suprafaţa planetei *Coruscant*[6] era ascunsă de rafalele de ploaie.

— Azi, lui Obi-Wan Kenobi trebuie să i se permită, înaintea lui Qui-Gon Jinn, să lupte, spuse Maestrul Yoda, exact în momentul în care o rază de soare pătrunse printre rafalele de ploaie. Presimt asta.

— Ce? întrebă consilierul Mace Windu. Era un om puternic cu pielea întunecată şi capul complet ras. Îl privi pe Yoda cu o privire tăioasă. Pentru ce? Obi Wan a demonstrat în nenumărate rânduri că nu îşi poate controla nici ura, nici impulsivitatea. Iar Qui-Gon Jinn nu este dispus să accepte un alt Padawan coleric.

— De acord sunt, spuse Yoda, nici Obi-Wan, nici Qui-Gon Jinn pregătiţi nu sunt, dar *Forţa* poate fără îndoială, maestrul şi ucenicul să unească.

Mace Windu întrebă:

— Şi ce zici de întâmplarea de aseară? Ce facem cu bătaia ce i-a dat-o lui Bruck?

Yoda se întoarse şi făcu un semn spre un android arbitru ce aştepta în lateralul camerei.

— Android 6 de antrenament, de lupta de aseară ce ne poţi spune? întrebă Yoda.

---

[6] Coruscant - iniţial numită Notron, cunoscută de asemenea şi ca Centrul Imperial sau Regina Centrului, În general se considera că aceasta a fost, de-a lungul istoriei, cea mai importantă lume din galaxie din punct de vedere politic. (n.tr.).

— Inima lui Obi-Wan bătea cu şaizeci şi opt pulsaţi pe minut, rosti androidul, spatele îl avea orientat spre nord-est la douăzeci de grade, cu mâna dreaptă lăsată în jos ţinând arma de antrenament… temperatura corpului era de…

Mace Windu oftă adânc. Dacă îl lăsa să continue, androidul de antrenament putea să vorbească mai mult de o oră descriind cum a trecut Obi-Wan prin cameră.

— Spune-ne numai cine şi ce a provocat lupta, spuse Mace Windu. Ce a spus fiecare dintre ei şi ce s-a întâmplat.

Androidul de antrenament scoase un mic zgomot ce trăda indignarea că a fost întrerupt, dar văzând privirea tăioasă a lui Mace Windu începu să povestească cum l-a provocat Bruck pe Obi-Wan şi tot ce a urmat.

Când termină, Mace Windu oftă.

— Aşa că, avem un elev ce minte şi unul ce este nebun, spuse el. Apoi îl privi lung pe Yoda. Ce propui să facem?

Yoda întredeschise ochii şi răspunse încet.

— Ocazia să greşească, trebuie să le dăm.

CAPITOLUL 4

Sabia laser de culoare roşie a lui Bruck vibra şi scotea un sunet puternic în timp ce Obi-Wan se chinuia cu disperare să pareze cu propria sabie loviturile ce le primea. Era a patra oară, în mai puţin de o zi, când cei doi băieţi se înfruntau într-o luptă. Pe Obi-Wan îl dureau toţi muşchii. Sudoarea îi umezea hainele groase. Rezistenţa lui Bruck îl surprindea. Băiatul se lupta cu disperare ca şi cum viaţa i-ar fi depins de această luptă.

A înţeles că şi lui Bruck îi era frică, la fel ca şi lui, că nu va fi ales niciodată Padawan. Dar Obi-Wan trebuia să utilizeze în folosul său rezistenţa lui Bruck şi să atace cu şi mai multă forţă. Era ultima lui şansă.

Sabia lui Bruck trecu milimetric pe lângă gâtul lui Obi-Wan. O lovitură aici ar fi însemnat „o lovitură mortală”, iar Obi-Wan ar fi pierdut lupta. Un ţipăt răzbătu din rândul zecilor de elevi, aşezaţi la umbră, ce veniseră să vadă lupta. Elevii şi maeştrii se adunaseră pentru a asista la luptă. Obi-Wan nu îi putea vedea dar auzea clar ţipetele şi încurajările lor. Deasupra capetelor se rotea AJTD6[7] filmând lupta şi fiind în acelaşi timp şi arbitru.

— Eşti nebun, şopti Bruck destul de încet să nu îl audă altcineva, niciodată nu o să poţi să mă învingi. Nu ar fi trebuit să lupţi contra mea!

Bruck îşi ţinea părul, de culoare albă, legat strâns de o bentiţă ce avea şi rolul să oprească sudoarea ce îi şiroia pe frunte. Era îmbrăcat într-o armură neagră grea şi compactă. În aer se amestecau mirosuri de piele arsă şi păr pârlit. Amândoi luptătorii se întrecuseră în a încerca să îşi lovească adversarul, dar niciunul nu punctase suficient pentru a fi declarat învingător.

În jurul arenei elevii mai mici se întreceau în ţipete de încurajare sau dezamăgire, dând cu voce tare indicaţii

---

[7] AJTD6 - (Advanced Jedi Training Droid 6) - Robot avansat de antrenament Jedi nr. 6. (n. tr.).

combatanţilor. Cu o noapte înainte se anunţase că va fi o luptă. Obi-Wan o auzi din mulţime pe Bant cum ţipa:

— Curaj, Obi-Wan! Hai că lupţi bine!

Garen Muln fluieră printre dinţi.

— Vrei să zici că tu nu mă poţi învinge, rosti Obi-Wan dispreţuitor în timp ce săbiile laser de antrenament scoteau scântei şi vibrau la fiecare lovitură parată. Înfrângerea de azi o să demonstreze tuturor că eşti nu numai un ratat dar că eşti şi un mare mincinos.

Marii maeştri deciseseră că lupta se va da fără legături la ochi. Obi-Wan avea faţa lui Bruck în apropiere şi îi putea vedea furia din privire. Putea anticipa momentul în care era nevoie de maximă atenţie şi concentrare doar privindu-i ochii. În ochii lui Bruk se putea vedea proiecţia viitorului. Un viitor în care se vedea ura pe care o va purta tuturor celor ce nu erau de acord cu el. Se va lăsa dominat de Ură.

Obi-Wan încercă să se folosească de Forţă. O simţea plutind în jurul lui, dar nu se simţea scăldat de undele ei. În faţă îl avea pe cel ce încerca să îl separe de visele lui, încercând să îl provoace şi să îi pună capcane. Îl împinse pe Bruck şi-i văzu surpriza din ochi, când căzu în spatele lui.

Obi-Wan se folosi de avantajul oferit de incertitudinea lui Bruck şi lovi la nivelul feţei. Bruck se aplecă rapid şi lansă un atac la nivelul picioarelor lui Obi-Wan, care făcu un salt în aer. Atunci când era mai mic, Obi-Wan luptase împotriva elevilor mai în vârstă şi învăţase să evite atacurile date cu o forţă disproporţionată. A început să îşi îmbunătăţească defensiva, să poată să se apere şi să eschiveze cu mişcări simple. Când Obi-Wan para loviturile lui Bruck, simţea privirile lui Qui-Gong urmărindu-l. Cavalerul era un rebel şi un solitar, iar Obi-Wan credea că şi el îi seamănă.

În loc să aştepte şi să se folosească de strategia de atac a lui Bruck, Obi-Wan, atacă furios şi repetat. Bruck încercă să se apere, dar sabia lui Obi-Wan întâlni puţină rezistenţă. Bruck aproape scăpă arma din mâini.

Obi-Wan apucă mânerul sabiei cu ambele mâini, rotind-

o cu forţă. Bruck încercă să se apere din nou dar căzu pe spate cu faţa în sus. Sabia i se stinse şi se rostogoli pe solul accidentat. Obi-Wan lovi în jos cu putere, o lovitură decisivă care să câştige lupta, dar Bruck se apără rotindu-se pe podea şi încercând să îşi aprindă din nou sabia. Şi reuşi înainte ca Obi-Wan să poată lovi din nou. Dar de această dată nu putu opri lovitura. Impactul împinse sabia laser a lui Bruck înapoi. Obi-Wan îl lovi cu sabia direct între ochi, pârlindu-i părul şi arzându-i carnea.

Bruck ţipă de durere în momentul în care ambele săbii îl loviră.

— Suficient este!

În jurul arenei elevii ţipau şi îşi fluturau mâinile. Ochii lui Bant străluceau, iar faţa prelungă a lui Reeft părea să aibă şi mai multe riduri din cauza surâsului larg.

Obi-Wan se dădu încetişor înapoi. Sudoarea îi curgea pe braţe şi pe faţă, iar muşchii îl dureau din cauza efortului depus. Gândurile i se învârteau în cap cu repeziciune. Fără îndoială niciodată nu avusese parte de un triumf aşa dulce. Privi înapoi, acolo unde, în umbra tribunei ce înconjura arena, maestrul Qui-Gong Jinn îl observa. Maestrul Jedi îl salută cu o aplecare a capului, apoi începu să îi vorbească lui Yoda.

Am câştigat, gândi Obi-Wan, simţind un sentiment de triumf, *l-am bătut pe Bruck , Qui-Gong este impresionat.*

Încercă să se menţină calm. Făcu o plecăciune adâncă spre Yoda şi restul maeştrilor apoi îşi flutură sabia în direcţia admiratorilor săi. Auzea clar ţipetele şi încurajările amicilor săi, Bant, Reeft şi Garen Muln. Ştia că a câştigat o bătălie foarte importantă. Se putea să fi câştigat şi dreptul de a fi Padawan.

Urările încă îi sunau în urechi în timp ce era în vestiar. Se spălă apoi îşi puse o tunică curată. În timp ce aşeza îmbrăcămintea murdara în containerul de la spălătorie, Qui-Gong intră în cameră. Era un om mare şi puternic, dar paşii săi nu făceau zgomot.

— Cine te-a învăţat să lupţi aşa? întrebă el.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Elevii nu sunt educaţi să atace aşa violent. Învaţă să se apere, să nu obosească. Conservă energia. În schimb tu ai luptat... precum o persoană periculoasă. Ai atacat odată şi încă o dată fără să îi dai timp celuilalt elev să se apere.

— Am vrut să termin repede, spuse Obi-Wan. *Forţa* mi-a permis asta.

Qui-Gong îl privi câteva clipe.

— Nu sunt aşa de sigur. Nu poţi să te încrezi întotdeauna că inamicul tău se va apăra. Stilul tău de luptă e periculos, foarte periculos.

— Puteţi să mă învăţaţi să lupt mai bine, spuse Obi-Wan direct.

Era o invitaţie făcută cavalerului să ceară să îi fie încredinţat ca Padawan. Qui-Gong îşi mişcă capul gânditor.

— Aş putea, spuse el încet.

Aceste cuvinte îi dădură speranţă lui Obi-Wan, dar numai după câteva clipe iluziile sale se risipiră.

— Sau poate că nu, continuă Qui-Gon. Erai supărat pe băiatul celalalt. Amândoi eraţi supăraţi.

— Nu am vrut să câştig din cauza asta.

Obi-Wan se uită în ochi lui Qui-Gon, parcă pentru a-l face să înţeleagă că a luptat pentru a-l impresiona, să îi demonstreze că merită sa fie Padawan.

Qui-Gon îl privi pe Obi-Wan o bună bucată de vreme, uitându-se fix în ochi lui. Privirea sa, aproape că trecea dincolo de el.

Speranţa reveni în sufletul lui Obi-Wan. Asta e, gândi Obi-Wan, îmi va cere să îi fiu Padawan. Dar Qui-Gon continuă:

— În viitoarele lupte, controlează-ţi agresivitatea. Un Cavaler Jedi, niciodată nu se va simţi obosit după o luptă cu un adversar mai puternic decât el, şi niciodată nu va aştepta ca un inamic să piardă şansa de a-l răni.

Qui-Gon se întoarse şi se grăbi spre uşă.

Obi-Wan se clătină uşor. Qui-Gon nu îl alesese să-i fie ucenic. A vrut doar să îi dea câteva sfaturi, aşa cum făceau toţi maeştri. Dar nu putea să îl lase să plece, nu putea să lase să i se spulbere toate visurile.

— Aşteaptă, strigă Obi-Wan, iar când cavalerul întoarse capul, se aşeză în genunchi în semn de umilinţă.

— Dacă am greşit, înseamnă ca am nevoie de un profesor mai bun. Mă puteţi lua ca ucenic?

Maestrul se întoarse încet privindu-l lung pe băiat. Ochii îi erau întredeschişi, gânditori, şi murmură:

— Nu.

— Qui-Gon, o să împlinesc treisprezece ani peste patru săptămâni rosti Obi-Wan. Spunând adevărul îşi arăta disperarea, dar trebuia să o facă. Este ultima şansă de a deveni un Cavaler Jedi.

Qui-Gon mişcă capul cu tristeţe.

— E mai bine să nu antrenezi un băiat să ajungă cavaler, dacă are atâta agresivitate în interior. Există riscul de a trece de partea întunecată a *Forţei*.

Şi când termină de vorbit, uriaşul Jedi se întoarse şi se îndreptă spre uşă.

Obi-Wan se ridică în picioare.

— Nu voi trece…, nu voi trece de partea întunecată a *Forţei*. Promit!

Dar Qui-Gon nu încetini şi nu răspunse. Într-o clipă dispăru, rapid şi fără zgomot, întocmai precum apăruse.

Pentru o bună bucată de timp, Obi-Wan, rămase nemişcat, uitându-se fix înspre uşă. La început nu înţelese, dar, totul se terminase. Ultima şansă se risipise. Nu mai avea ce să facă.

Bagajele erau gata pregătite. Trebuia numai să le ia şi să plece spre nava care îl va duce pe planeta *Bandomeer*.

Îşi ridică încet privirea. Acum nu va putea ajunge niciodată Cavaler Jedi. Dar cel puţin va pleca din templu ca şi cum ar fi fost. Nu va mai suferi. Îşi ridică bagajele şi porni, pe lungul culoar care ducea de la arenă la poarta de ieşire.

Trecu pe lângă sala de meditaţie, pe lângă cantină şi sălile de clasă, locuri unde a învăţat să lupte şi să câştige. Acestea au fost „casa lui”, iar acum trebuia să le lase şi să înfrunte un viitor pe care nu îl dorea şi care nu îi surâdea.

Obi-Wan trecu de poarta templului pentru ultima oară.

Ar fi dorit să lase în urmă toată suferinţa şi să privească înspre viitor, aşa cum fusese învăţat. Dar nu putea.

CAPITOLUL 5

Qui-Gon nu putea să-şi scoată din minte, faţa disperată a lui Obi-Wan. Băiatul încercase să nu îşi arate decepţia, care însă se vedea în fiecare din cutele adânci ce îi brăzdau fruntea.

Qui-Gon intră încetişor în sala de cartografie stelară. Din toate sălile templului aceasta era favorita lui. Avea un plafon albastru de formă semirotundă, iar unica lumină din sală era cea a planetelor şi stelelor ce se roteau deasupra capului, adăugând albastrului toate nuanţele curcubeului. Trebuia numai să ridici mâna şi să atingi o planetă pentru ca imediat să apară o hologramă arătând proprietăţile fizice, detalii despre guvernare, iar sateliţii să se rotească în jurul ei.

Era foarte uşor să acumulezi cunoştinţele în acel loc; dar, când inima ţi-e grea, totul îţi reînvie în minte. Qui-Gon îşi spuse din nou că luase decizia corectă, fiind singura pe care o putea lua. Copilul lupta bine, dar cu prea multă agresivitate şi de aici putea să vină pericolul.

— Copilul nu este responsabilitatea mea, spuse Qui-Gon cu voce tare.

— Sigur de asta tu eşti? întrebă Yoda din spatele lui.

Qui-Gon tresări.

— Nu te-am auzit, se scuză el.

Yoda înaintă încetişor prin sală.

— Doisprezece copii pentru tine au luptat. Şi dacă azi nu îţi alegi Padawan, visurile la cel puţin unul se vor spulbera.

Suspinând, Qui-Gon se uită cu atenţie la o stea roşie strălucitoare.

— Vor fi şi mai mulţi candidaţi anul viitor. Atunci voi alege unul ca Padawan.

În timpul vizitelor ce le făcea la templu, Qui-Gon preţuia mult discuţiile purtate cu Yoda, dar acum dorea să dispară din faţa sa.

— Să alegi, confirmă Yoda. Să alegi, tot nu eşti hotărât. Ce spui de tânărul Obi-Wan? Bine a luptat.

— A luptat cu furie, răspunse Qui-Gon.

— Da, spuse Yoda, îmi aminteşte de un alt copil ce l-am cunoscut.

— Nu, îl întrerupse Qui-Gon. Xantos este mort. Nu vreau să-mi reaminteşti de el.

— De el nu vorbeam, spuse Yoda, ci de tine.

Qui-Gon nu răspunse. Yoda îl cunoştea mult prea bine. Nu putea să îl contrazică.

— Puternică *Forţa* în el este, continuă Yoda.

— Şi impulsiv, şi temerar, spuse Qui-Gon cu o iritare vădită în cuvinte, şi uşor de dus spre partea întunecată.

— Nu toţi copiii colerici trec de partea întunecată, spuse Yoda încetişor, nu, dacă profesor bun are.

—Nu o să îl iau cu mine, Maestre Yoda, spuse Qui-Gon direct.

Ştia, că Yoda va simţi hotărârea din vorbele sale.

— Bine, spuse Yoda, numai din propria vină, viaţa noastră nu o trăim. Să alegi un ucenic nu doreşti, atunci cu timpul, destinul va alege.

— Poate! aprobă Qui-Gon. Ce se va întâmpla cu băiatul?

— Pentru corpul agricol el va lucra.

Qui-Gon se cutremură. *„Un ţăran? Ce pierdere.”*

— Transmite-i... mult noroc.

— Prea târziu este, spuse Yoda, pe drum spre *Bandomeer* el este.

— *Bandomeer*? întrebă Qui-Gon surprins.

— Acest loc cunoşti?

— Dacă îl cunosc? Senatul Galactic mi-a cerut să merg acolo. Şi asta chiar acum. Nu ştiai?

— Hmmm, răspunse Yoda, să ştiu nu puteam. Dar mai mult decât o coincidenţă este. Stranii cărări alege *Forţa*.

— Dar, de ce ai trimis băiatul pe *Bandomeer*? întrebă Qui-Gon, este o lume brutală. Dacă vicisitudinile naturii nu îl vor omorî, o vor face tâlharii. Are nevoie de toate abilităţile sale pentru a rămâne în viaţă. Nu o să îi placă Corpul Agricol.

— Da, aşa consiliul a gândit, spuse Yoda, bun pentru a se cultiva, *Bandomeer* nu este, dar un loc bun pentru un tânăr Jedi este.

— Dacă nu îl va ucide, murmură Qui-Gon, trebuie că aveţi mai multă încredere în el decât am eu.

— Da, părerea mea aşa este, spuse maestrul Yoda, să asculţi mai bine tu trebuia.

Cu un suspin de disperare Qui-Gon întoarse privirea din nou spre stele.

— Să priveşti stelele Qui-Gon tu poţi, spuse Yoda în timp ce plecă, multe poţi învăţa. Dar asta să înveţi trebuie!

CAPITOLUL 6

Monument era o veche nava coreliană, ce avea carcasa plină de urme lăsate de meteoriţi. Avea o formă greoaie iar în faţă avea ataşate zece containere destinate să ajungă pe *Bandomeer*. Era mai urâtă şi mai murdară decât îşi putuse Obi imagina.

Iar dacă afară era urâtă, în interior era oribilă. Coridoarele deteriorate erau impregnate de mirosurile îngrozitore ale deşeurilor minerale şi ale transpiraţiei diverselor specii.

Compartimentele de reparaţii erau neacoperite, iar cablurile de alimentare cu energie, furtunurile de presiune precum şi toate sistemele de comandă ale navei se revărsau în afară, arătând ca nişte răni deschise.

Hutti[8] enormi se deplasau prin toate părţile ca nişte melci gigantici, iar câţiva whiphizi[9] împuţeau culoarele cu pielea lor mucegăită şi colţii urât mirositori. Arconani[10] înalţi, cu capete triunghiulare şi ochi strălucitori se mişcau în mici grupuri.

Obi-Wan rătăcea ameţit cu bagajele în mână. Nu era nimeni la intrare care să îl îndrume, mai mult, se părea că nimeni nu observase că era acolo. Trist, îşi aminti că uitase carnetul de notiţe ce i-l dăduse Vant. În el era notat numărul camerei.

Căută un membru al echipajului dar, cei pe care îi întâlnea erau doar mineri ce mergeau pe *Bandomeer*. Simţea cum îl cuprinde disperarea. Nava era aşa de

---

[8] Hutti - specie conștientă de gasteropode mari originară de pe planeta Varl. (n. tr.).

[9] Whipid (Whiphizi) – fiinţe înalte, musculoase, cu corpul acoperit cu blană, cu colți mari, distinctivi; originari de pe planeta Toola. (n. tr.).

[10] Arcona - reptile fără solzi cu organismele umanoide originare de pe planeta deşertică Cona din sistemul Teke Ro. (n. tr.).

stranie că îl intimida. Era atâta diferenţă faţă de luminoasele împrejurimi ale templului, unde se putea auzi sunetul liniştitor al fântânilor peste tot pe unde ai fi umblat. Cunoştea fiecare colţişor din templu, de la scurtăturile spre arenă, unde se practicau căderile şi echilibrul, până la piscina, unde te puteai arunca ţipând de la înălţimea cea mai mare.

Paşii lui Obi-Wan deveniră mai lenţi. Oare ce face Bant acum? O fi la cursuri ori la meditaţie? Înota poate împreună cu Reeft şi Garen Muln? Se gândi că prieteni lui ar fi de aceiaşi părere cu el, niciodată nu şi-ar fi putut imagina un loc aşa îngrozitor pentru a călători.

Dintr-o dată, un enorm hutt îi blocă drumul. Înainte de a apuca să spună vreun cuvânt, îl apucă de gât şi îl împinse cu putere în perete.

— Unde te duci, melcule?

— Ah! Cum? întrebă Obi-Wan surprins.

Se întrebă ce rău făcuse. El doar hoinărea tăcut spre camera sa. Îşi dădu seama cu oroare că erau încă doi whiphizi în spatele huttului.

— Ban… Bandomeer, murmură tânărul.

Huttul îl studia ca pe o bucată de mâncare. Limba enormă îi ieşise dintre buzele gri îndepărtând o bucată de nomol.

— Nu ai uniformă de marinar, tu nu aparţii Offworldului[11].

Obi-Wan îşi privi veşmintele. Purta o tunică gri nemarcată. Văzu că huttul din faţa sa purta un însemn triunghiular negru ce avea desenată în centru o planetă roşie, ca şi cum ar fi fost un ochi. O navă argintie pictată în jurul planetei făcea ca totul să pară un iris. În josul însemnului erau scrise cuvintele „Compania Minieră Offworld”. Whiphizii purtau aceleaşi însemne.

— Trebuie să fie din altă echipă, spuse un whiphid.

---

[11] Offworld – (Offword Mining Corporation) - companie minieră condusă de un grup de hutti, Xanatos şi Dark Jedi. (n. tr.).

— Sau poate este un spion, se răsti al doilea whiphid. Ce credeţi că are în genţi? Bombe?

Huttul îşi apropie faţa gigantică şi grotească de Obi-Wan.

— Orice miner ce nu munceşte pentru Offworld este un inamic, urlă el împingându-l cu violenţă pe Obi-Wan. Tu melcule eşti un inamic, şi noi nu permitem inamici în teritoriul Offworld.

Degetele enorme ale huttului îl strângeau de gât, sufocându-l. Obi-Wan lăsă genţile din mâini şi apucă degetele huttului. Plămânii îl ardeau şi camera se rotea în jurul său. Cu toată forţa ce o mai avea, îndepărtă un pic degetele huttului şi reuşi să respire puţin aer. Se uită fix în ochii cruzi şi inexpresivi ai huttului încercând să-şi adune toate puterile *Forţei*.

— Lasă-mă în pace, spuse Obi-Wan cu vocea sacadată, încercând să respire. Pentru a diminua hotărârea huttului şi a-l face să îşi schimbe părerea, tânărul transmise ordinul la creatură cu ajutorul *Forţei*. Nu era la fel ca lupta cu un alt elev, simţea o cruzime malefică. Aici nu existau reguli şi niciun Yoda care să oprească lupta.

— Să te las în pace, de ce? urlă huttul privindu-l cu cruzime.

Sunt pe alt drum, gândi Obi-Wan disperat, şi ultimul lucru ce îi rămase în minte a fost imaginea huttului înaintând spre el.

CAPITOLUL 7

Când Obi-Wan se trezi, era aşezat pe o targă într-o cameră încălzită şi bine luminată. Vedea ca prin ceaţă iar capul i se învârtea. Un medic robot stătea aplecat deasupra lui, aplicându-i pe răni un unguent răcoritor şi verificând dacă are vreun os rupt.

O fată tânără, cu pielea roşie şi ochii verzi, stătea în picioare în cealaltă parte a încăperii privindu-l.

— Nu te-a învăţat nimeni că nu este bine să te baţi cu un Hutt? întrebă ea.

Obi-Wan încercă să îşi mişte capul, dar cea mai mică mişcare îi producea un val de durere. Respiră adânc şi îşi aminti de antrenamentul Jedi, şi începu să accepte durerea ca pe un semnal pe care corpul i-l trimitea. Trebuia să accepte durerea, respectând-o, nu să lupte împotriva ei. Numai atunci putea să ceară corpului său să înceapă vindecarea.

Când îşi putu ordona gândurile, durerea părea deja mai uşoară. Se întoarse spre femeie.

— Nu prea am avut altă opţiune.

— Ştiu ce vrei să zici. Pe femeie o pufni râsul.

— Bine, continuă ea, ai supravieţuit. Tot este ceva. Se apropie încet până lângă targă.

— Ai noroc că te-am întâlnit în acel moment. Tu nu eşti unul de-al nostru!

— De-al vostru? întrebă Obi-Wan. O privi. Era îmbrăcată într-o salopetă portocalie marcată cu un triunghi verde.

— Noi suntem Compania Minieră Arcona, răspunse fata. Dacă nu munceşti pentru noi de ce te-au atacat cei de la Offworld?

Obi-Wan încercă să ridice din umeri, dar durerea se răspândi în umărul lovit.

Uneori era greu să respecte semnalele ce i le dădea corpul.

— Spune-mi tu! Eu, doar îmi căutam camera.

— Eşti un tip dur, spuse cu veselie fata. Nu mulţi pot rezista loviturilor date de un Hutt. Cauţi de muncă? Pot să te ajut să te angajezi la Corporaţia minieră Arcona. Mă numesc Clat'Ha, sunt şefa de operaţiuni.

Era prea tânără pentru un şef de operaţiuni de mină. Părea de vreo douăzeci şi cinci de ani.

— Dar am de muncă! spuse Obi-Wan, încercând să îşi deschidă cu greu gura. Ar fi dorit să controleze dacă mai are toţi dinţi. Eu mă numesc Obi-Wan. Fac parte din Corpul Agricol.

Clat'Ha deschise larg gura.

— Tu eşti micul Jedi? Echipajul Navei te caută peste tot.

Obi-Wan încercă să se ridice, dar Clat'Ha, cu o mişcare energică îl făcu să se aşeze din nou.

— Rămâi aşa. Încă nu poţi să te ridici.

Obi-Wan se lăsă pe spate iar Clat'Ha se retrase încet.

— Să ai parte de noroc, Obi-Wan, spuse ea. Ai grijă de tine. Ai intrat în mijlocul unui război. Încearcă să stai deoparte. S-ar putea să nu mai ai acelaşi noroc data viitoare.

Se întoarse pentru a pleca, dar Obi-Wan o apucă de mână.

— Aşteaptă! spuse el. Nu înţeleg, ce război? Cine se luptă?

— Războiul lui Offworld. Răspunse fata. Cred că ai auzit câte ceva despre asta.

Obi-Wan clătină din cap. Cum ar fi putut explica că şi-a petrecut toată viaţa în templul Jedi. Ştia mai multe despre raporturile cu *Forţa* decât despre ce se întâmpla în galaxie.

— Offworld este una din cele mai vechi şi bogate companii miniere din toată galaxia, spuse Clat'Ha. Şi nu a ajuns aşa lăsând pe alţii să îi facă competiţie. Minerii care se pun în drumul lor sunt înlăturaţi.

— Cine este şeful lor? întrebă Obi-Wan.

— Nimeni nu ştie cine este proprietarul lui Offworld, răspunse fata. Cineva care trăieşte de câteva sute de ani, probabil. Nici nu sunt sigură că s-ar putea proba că el sau

ea, poartă răspunderea asasinatelor. Aici pe navă, şeful, cel care răspunde de *Bandomeer*, este un hutt foarte rău, pe nume Jemba.

Obi-Wan repetă numele în gând. Jemba. El trebuie să fi fost cel care la bătut.

— Foarte rău? În ce sens?

Clat'Ha privi peste umăr preocupată să vadă, dacă i-ar putea auzi cineva cuvintele.

— Offworld foloseşte mână de lucru ieftină. Pe planete, cum este *Bandomeer* de exemplu, jumătate dintre muncitori lui Jemba sunt sclavi whiphizi. Dar nu e ăsta cel mai rău lucru, spuse fata gânditoare.

Băiatul nu înţelegea:

— Nu este ăsta cel mai rău lucru? Cum adică?

Ochii întunecaţi ai fetei străluciră.

— Acum vreo cinci ani, Jemba era şeful Offworld pe planeta Varristad[12], unde o altă companie minieră începea să îşi desfăşoare activitatea. Varristad este o planetă micuţă şi fără atmosferă respirabilă, aşa că toţi muncitori trăiau într-o enormă sală subterană. Cineva sau ceva a găurit plafonul sălii distrugând atmosfera artificială. Două sute cincizeci de mii de persoane au fost asasinate. Nimeni nu a putut dovedi vreodată că Jemba a provocat dezastrul, dar compania minieră a dat faliment, iar Jemba a cumpărat drepturile de exploatare ale minereului pe o sumă neglijabilă. Offworld a avut un important beneficiu. Acum noi trebuie sa conlucrăm cu el pe *Bandomeer*.

Obi-Wan spuse:

— Eşti sigură că a fost un incident provocat? Ar fi putut fi un accident.

Clat'Ha îl privi lung.

— Poate, spuse ea, dar accidentele se ţin după Jemba precum mirosul groaznic după whiphizi. Accidente precum cel care l-ai avut tu. Aşa că este tare ciudat.

Era ceva ce nu îi spusese. Obi-Wan putea să simtă. Erau

---

[12] Varristad - mică planetă minieră situat în sistemul Varristad în sectorul Abrion din exteriorul teritoriilor Rim. (n. tr.).

o durere şi o frică veche, o dorinţă de răzbunare.

— Pe cine cunoşteai pe Varristad? întrebă el.

Clat'Ha deschise gura surprinsă şi negă clătinând capul.

— Pe nimeni! spuse ea.

Obi-Wan închise ochii încet.

— Clat'ha, nu putem lăsa lucrurile să continue aşa. *Monumentul* nu este proprietatea Offworldului. Ei nu pot continua să bată pe oricine întâlnesc în drum.

Clat'ha suspină.

— Poate că nu este proprietatea lor, dar proporţia dintre minerii Offworld şi membrii echipajului este de treizeci la unu. Căpitanul nu poate să facă mare lucru pentru a ne proteja. Aşa că, dacă aş fi în locul tău aş sta departe de ei. Să ştii că poţi să mergi unde pofteşti în partea de navă în care suntem noi cazaţi. Se îndreptă spre uşă, apoi se întoarse slobozind un hohot de râs care o făcea să pară şi mai tânără şi continuă, dacă o poţi găsi bineînţeles.

Obi-Wan râse şi el, dar acum trebuia să lupte împotriva sentimentului de revoltă pe care îl simţise în spatele spuselor fetei. Nu înţelegea. Era convins că trăieşte într-o lume unde conflictele se rezolvau cu ajutorul argumentelor aduse în discuţie. Nu putea exista o aşa nedreptate.

— Clat'ha, asta nu este corect, spuse el cu tristeţe. De ce trebuie să ocolim partea de navă unde sunt cazaţi ei? De ce trebuie să acceptăm asta?

Faţa fetei se întristă brusc.

— Pentru că nu îi doresc în partea mea de navă. Obi-Wan, ascultă, spuse ea cu repeziciune, se întâmplă tot felul de accidente în jurul lui Jemba. Turnurile de perforare explodează, tunelurile se prăbuşesc, iar fiinţe vii mor. Nu doresc prezenţa spionilor şi sabotorilor săi pe partea mea din nava *Monument*, tot aşa cum nici ei nu doresc ca noi să mergem într-a lor. Aşa că acceptă lucrurile aşa cum sunt. Este mai bine pentru toţi.

Uşa se închise uşor în urma ei. Pereţii parcă vibrau straniu în jurul lui. Obi-Wan înţelese că nu numai

nedreptatea îl făcea să îşi simtă corpul arzând. Avea temperatură, trebuia să accepte temperatura şi durerea, dar se simţea ameţit. Se aşeză cu capul greu pe pernă, în timp ce totul se rotea în jurul lui.

CAPITOLUL 8

Obi-Wan visa că era în templul Jedi, mergând printre hărţile stelare. Ridică mâna atingând steaua mai apropiată de *Bandomeer*, una ce avea două lumini mari roşiatice lipsite de strălucire. Apăru o hologramă şi un mare maestru, ce era mort de foarte mult timp, anunţă:

— *Bandomeer*, locul unde vei muri dacă nu te vei proteja.

Se deşteptă în infirmerie şi văzu că în braţe avea înfipte ace cu tuburi de ser şi medicamente, iar o mască de oxigen îi acoperea faţa şi nasul. Timp de o clipă crezu că încă visează. Qui-Gon Jinn era lângă patul său, în picioare. Ţinea o mână, mare şi rece, pe fruntea sa. Atunci înţelese că nu era un vis.

— Ce… Cum…? murmură el.

Qui-Gon îşi retrase mâna şi se dădu un pas înapoi.

— Încearcă să nu vorbeşti, spuse pe un ton hotărât. Ai avut febră mare, dar am avut grijă de tine. Rănile tale erau destul de grave şi medicii nu ştiau ce să mai facă să te vindece.

— Eşti tu cu adevărat? întrebă Obi-Wan, încercând să îşi pună un pic de ordine în gânduri.

Qui-Gon surâse. Era pentru prima dată când Obi-Wan îl vedea râzând, şi înţelese că nu era totuşi aşa de rece şi distant.

— Da, sunt eu cu adevărat, răspunse el.

— Şi ai venit să mă îngrijeşti? întrebă Obi-Wan plin de speranţă.

Nu ar fi trebuit să pună întrebarea aşa de direct, dar mintea lui slăbită de boală visa că pentru el venise cavalerul Jedi până aici.

Qui-Gon clătină din cap.

— Şi eu călătoresc spre *Bandomeer*. Am de îndeplinit o misiune dată de Senatul Galactic. Numai că misiunea mea nu are nimic de a face cu misiunea ce ţi s-a dat ţie.

— Dar încă suntem împreună, spuse Obi-Wan, ai putea să mă înveţi…

Din nou Qui-Gon negă din cap.

— Nu, Obi-Wan, nu sunt aici pentru asta. Destinele noastre sunt diferite. Acum este momentul să începi să cunoşti persoanele cu care vei lucra. Trebuie să uiţi de mine. Trebuie să ajuţi într-un mod diferit faţă de cel de Cavaler Jedi. Şi asta este la fel de onorabil.

Cuvintele, spuse fără răutate sau aroganţă, îl loviră pe Obi-Wan direct în adâncul sufletului. Părea că de fiecare dată când se ivea o mică speranţă, era numai ca să se transforme imediat în deziluzie.

Era clar că, deşi întâmplarea făcuse să fie amândoi în aceeaşi navă, Qui-Gon nu dorea să aibă de-a face cu el. Dacă bârfele erau adevărate, Obi-Wan sau oricare alt elev de vârsta lui, erau pentru Qui-Gon, doar o amintire dureroasă a Padawanului pe care îl pierduse. Nu se putea lupta cu trecutul lui Qui-Gon.

Îşi ascunse amărăciunea, şi trecând peste slăbiciunea fizică, încercă să îl privească direct în ochi.

— Înţeleg, spuse Obi-Wan.

Uşa salonului se deschise puţin. Apăru un cap triunghiular iar doi ochi strălucitori priviră în salon. Când privirea intrusului întâlni privirea lui Obi-Wan uşa se închise. Obi-Wan se întoarse spre Qui-Gon.

— Aveţi dreptate. Misiunea mea trebuie să fie singura preocupare pe care să o am. Eu…

Se opri când văzu uşa deschizându-se din nou şi un alt chip se ivi. Obi-Wan încercă să se ridice sprijinindu-se în coate.

— Hai intră, îi strigă intrusului.

Un arcona trecu pragul uşii. Era cu mult mai mic decât majoritatea celor din specia lui, iar pielea îi bătea spre verde nu spre gri.

— Nu vrem să deranjăm…

— Nu face nimic, răspunse Obi-Wan cu amabilitate.

— Ni s-a spus că o vom găsi pe Clat'Ha aici. Este o problemă ce trebuie rezolvată. şi am auzit că un tânăr a

înfruntat un hutt într-o mare bătaie şi a supravieţuit, spuse arconanul lent. Noi am dori să îl vedem pe marele erou. Nu vrem să deranjăm. Putem aştepta afară.

Se întoarse spre uşă. Obi-Wan privi peste umărul arconanului să vadă cine mai este cu el, dar apoi îşi aminti că arconanii vorbesc la plural despre ei înşişi. Petrecându-şi toată viaţa în colonii, nu înţelegeau noţiunea de fiinţă la singular.

— Cred că ar fi cazul să îţi spun versiunea corectă, spuse Obi-Wan. În primul rând nu a fost o mare bătaie. Huttul m-a prins şi m-a strangulat până am leşinat. Nu sunt un mare erou.

— Dar ai supravieţuit şi asta nu este puţin, observă Qui-Gon.

— Exact, spuse arconanul, făcând câţiva paşi. Hutti ne îngrozesc aşa de tare. Tu ai demonstrat că ai curaj şi forţă. Noi admirăm asta. Pentru noi eşti un erou.

Căutând ajutor, Obi-Wan se întoarse spre Qui-Gon. Ştia că nu îl putea convinge pe arcona să-şi schimbe opinia despre el. Qui-Gon era întors într-o parte încercând să îşi ascundă surâsul.

— Bine, aşează-te şi spune-ne cine eşti, rosti Obi-Wan. În locul ăsta am nevoie de toţi prietenii ce mi i-aş putea face.

— Numele nostru este Si Treemba, spuse arconanul aşezându-se. Ştim că numele tău este Obi-Wan Kenobi. Ar fi o mare onoare pentru noi să fim prietenii tăi.

Uşa salonului se deschise încet şi Clat'Ha intră cu o expresie preocupată înăuntru.

— Bine că eşti aici, îi spuse lui Si Treemba.

Arcornanul începu să se ridice.

— Noi..., începu el să zică.

Clat'Ha îl întrerupse şi se întoarse înspre Qui-Gon.

— Avem o problemă, spuse ea cu nervozitate. Cineva ne-a umblat la echipament. Tânărul arconan a descoperit asta într-o inspecţie de rutină. Avem trei maşini de foraj de tip Arcona şi pe toate trei le-am găsit sabotate.

— Ce s-a întâmplat?

Si Treemba făcu un pas înainte.

— Termostatele ce supraveghează temperatura carcaselor perforatoarelor au fost furate, domnule. Iar miezurile reductoarelor au fost „aranjate” să nu facă contact.

— Ce înseamnă asta? întrebă Obi-Wan.

Qui-Gon se gândi puţin apoi răspunse:

— Perforatoarele Arcona sunt maşini ce perforează straturile de stâncă, iar fricţiunea dintre rocă şi carcasa maşinii face ca temperatura acesteia să crească mult. Fără termostate, sistemul refrigerant nu porneşte, iar cu reductoarele sabotate, conducătorul nu o poate opri. Maşinăria va funcţiona până ce, din cauza căldurii, se va distruge. Toţi cei dinăuntru ar muri.

— Excelent, spuse Clat’Ha impresionată. Cred că ştim cine este responsabil.

O voce stridentă ce vorbea în huttă, răsună de partea cealaltă a uşii.

— *Sie batha enbeechee ta Jemba?* Vorbiţi cumva despre mine, despre Gran Jemba?

Huttul de afară era cu mult mai mare decât cel cu care se înfruntase Obi-Wan. Hutti puteau trăi sute de ani şi niciodată nu încetează să crească, nici în lungime, nici în circumferinţă. Acesta avea o gură aşa de mare că puteau intra în ea trei oameni deodată. Enorma lui faţă şi ochii uriaşi ocupau tot spaţiul uşii.

— Da, spuse Qui-Gon direct, vorbim despre tine Gran Jemba. Intră înăuntru, bineînţeles dacă poţi.

Jemba se retrase.

— Acum mulţi ani aş fi putut să trec printr-o gaură aşa de mică, Jedi, spuse Jemba. De ce nu ieşi tu afară? şi Jemba se retrase un pic.

Qui-Gon se duse până la uşă, în faţa huttului.

— Da, eşti acuzat că ai sabotat maşinăriile arconanilor.

— Aaargh! replică Jemba, dându-se un pas înapoi.

Îşi duse o mână în dreptul inimii superioare, gest ce pentru un hutt reprezenta inocenţa.

— Niciodată! Îţi jur, Jedi, nu am făcut asta. Arăt eu ca o

creatură care se furişează pe aici sabotând maşinăriile altor persoane?

Evident, Obi-Wan nu îl credea în stare pe hutt de aşa ceva, şi fu pe punctul de a bufni în râs gândindu-se la imaginea huttului furişându-se.

— Bineînţeles că nu cred că ai făcut-o tu personal, spuse Qui-Gon, dar cineva din echipa ta ar fi putut să o facă dacă îi ordonai.

— Aaargh! Aaargh!

Jemba se întoarse în jurul cozii precum un şobolan, şi din nou îşi puse mâna în dreptul inimii superioare.

— Aceste acuzaţii mă rănesc. Nu ştiu nimic despre aceste lucruri. Uită-te în inima mea, Jedi, şi ai să vezi că nu mint. De ce toată lumea gândeşte că sunt o persoană rea, doar pentru că sunt hutt? Eu sunt doar un onest afacerist.

— Termină odată, spuse Clat'Ha evident enervată.

Tânăra înaintă până în faţa huttului şi îşi aşeză mâinile pe centură, chiar lângă locul unde era aşezat pistolul laser ce îi atârna pe piciorul stâng.

— Bineînţeles că a fost unul dintre ai tăi.

— Jur că nu ştiu nimic despre asta, răcni Jemba.

Clat'Ha vru să scoată pistolul. Qui-Gon ridică mâna oprind-o.

— Înţelege, spuse Jemba încruntându-se, oamenii aceştia spun asta ca să îmi facă rău. Ura lor iraţională faţă de mine e cunoscută de toţi. Au cerut autorităţilor miniere să interzică accesul Offworld pe *Bandomeer*. Acum, cu aceste acuzaţii, faţă de mine şi faţă de angajaţii mei, încearcă să găsească o cale legală pentru a mă îndepărta de aici.

— Nu contează dacă legal sau nu, ţipă Clat'Ha furioasă. Ce vreau este să pleci.

— Exact! spuse Jemba.

Enormul hutt îl privea rugător pe Qui-Gon.

— Vezi cu ce mă înfrunt? Cum poate un hutt lupta cu ura asta iraţională?

— Scuză-mă Jemba, spuse Clat'Ha cu voce veninoasă, dar nu e nimic iraţional în a urî un asasin mincinos,

manipulator şi nelegiuit.

Enormul hutt îşi manifestă indignarea.

— Nici nu am ajuns pe *Bandomeer*, spuse Jemba, şi această femeie vrea să mă discrediteze în faţa autorităţilor miniere. Vrea să le păcălească. Uite cum vorbeşte cu mine. Nu are pic de respect.

— Poate nu te respect, Jemba, replică Clat'Ha, dar este clar că nu eşti acuzat pe nedrept. Minciunile tale sunt patetice şi nimeni nu te crede.

Jemba scoase un strigăt şi porni spre Clat'Ha. Huttul lovi în tocul uşii, ce începu să se deformeze din cauza presiunii. Si Treemba, terorizat, şuiera şi se ascundea lângă un perete. Huttul putea răsturna întreaga infirmerie.

Clat'Ha îşi scoase arma, dar Qui-Gon înaintă câţiva paşi şi o apucă de mână. Apoi privi fix în ochii huttului. Obi-Wan simţea cum valuri de Forţă umpleau infirmeria.

— Destul, spuse Qui-Gon liniştit.

Jemba se opri din împinsul uşii. Huttul ştia că nu va putea să o prindă pe Clat'Ha. Qui-Gon o privi lung. Tânăra coborî încetişor arma şi o puse în tocul de pe picior. Obi-Wan admiră abilităţile lui Qui-Gon. Simţi o strângere de inimă. Erau atâtea lucruri ce ar fi dorit să le înveţe de la Jedi.

— Acum, spuse Qui-Gon împăciuitor, să analizăm din nou situaţia. Maşina a fost sabotată. Fără îndoială că voi doi insistaţi în poziţiile voastre. Nu există vreun mod de rezolvare a situaţiei care să nu implice o declaraţie de război?

Qui-Gon îi privi pe fiecare pe rând.

— Sunt sigur că asta nu o doriţi niciunul.

— Jedi, spuse Jemba, tu te consideri un om drept, dar când un om şi un hutt se ceartă, chiar şi cei mai drepţi dintre oameni se întorc împotriva mea.

Vocea huttului era veninoasă.

— Dacă război doreşte, îl va avea. Iar dacă o vei ajuta, îţi jur că te voi zdrobi ca pe o fructă putredă. Poziţia ta de Jedi nu te va ajuta.

Ameninţarea plutea în aer. Hutul vorbea serios şi era

dispus să omoare pe oricine i-ar fi stat în cale.

Niciodată nu cunoscuse Obi-Wan pe cineva atâta de plin de răutate. Obi-Wan se gândi că este uşor să se rezolve situaţia. Huttul era vulnerabil, înghesuit fiind în micul coridor din faţa infirmeriei. Qui-Gon putea să scoată sabia laser şi să-l taie pe hutt în două.

Dar Qui-Gon se limită să clatine afirmativ din cap.

— Mulţumesc că m-ai atenţionat, spuse el.

Jemba părea că este satisfăcut, şi după câteva momente se întoarse şi plecă. Clat'Ha scoase un suspin lung.

— Bun. Totul a ieşit bine, murmură ea şi apoi ieşi în grabă pe uşă. Trebuie să-mi anunţ oamenii. Dacă ăsta nu e război, atunci e ceva foarte apropiat. Imediat o rupse la fugă pe hol.

Qui-Gon clătină cu tristeţe din cap.

— Aici există o ură prea puternică. Niciunul nu ascultă.

— Nu înţeleg, spuse Obi-Wan. De ce ai lăsat huttul să plece? Poate ca nu este vinovat de ceea ce este acuzat acum, dar sunt sigur că este vinovat de multe altele.

— Da, este vinovat, recunoscu Qui-Gon. Dar Clat'Ha ştie să se apere şi singură. Noi, fiind Jedi, trebuie să luptăm numai pentru cei ce nu se pot apăra singuri.

— Oricum, dacă el a sabotat forezele, ar fi putut să o facă doar cu ajutorul unuia dintre acoliţii săi. De ce nu îl cauţi pe cel ce a făcut-o? întrebă Obi-Wan.

Qui-Gon îi răspunse:

— Pentru că dacă a făcut-o unul dintre muncitorii lui Jemba, ar avea probleme mari cu autoritatea minieră. Ar fi expulzat pentru întotdeauna de pe *Bandomeer*. O ştie şi el, aşa că nu doreşte ca cineva să dovedească asta.

— Ah, spuse Si Treemba, şi Clat'Ha cred că ştie acest lucru. Dacă cineva ar dovedi că unul dintre muncitorii ei a încercat să îl încrimineze pe Jemba, autorităţile miniere ar fi la fel de furioase.

—Dar nu poate să fie aşa de dificil să se descopere cine a sabotat forezele, spuse Obi-Wan emoţionat.

Qui-Gon îşi frecă pleoapele.

— Aceasta nu este problema ta, spuse el. Dacă vei

începe să răscoleşti nava căutând termostatele, vei avea parte numai de probleme. Stai departe de această chestiune şi mai ales, stai departe de partea de navă unde este Offworld. Încă nu eşti recuperat de tot, Obi-Wan.

Spunând asta, Qui-Gon se întoarse şi ieşi pe uşă. Obi-Wan aşteptă câteva secunde şi apoi se ridică din pat.

— Dar Jedi ţi-a spus că nu eşti vindecat de tot! ţipă Treemba îngrijorat.

— Si Treemba, spuse liniştit Obi-Wan, ce dimensiune au termostatele astea?

— Nu sunt mari, Si Treemba arătă cu ajutorul mâinilor o distanţă de vreo opt centimetri. Nu sunt prea greu de ascuns.

— Dacă noi am găsi aceste termostate am şti cine a făcut-o, continuă Obi-Wan.

— Asta e adevărat, Obi-Wan, îşi dădu Si Treemba acordul.

Apoi se opri şi scoase un sunet straniu.

— Îmi cer scuze, dar când tu te referi la „noi”…

— Mă refer la mine şi la tine, spuse Obi-Wan.

— Ah, răspunse Si Treemba. Culoarea pielii ce îi bătea spre gri se decoloră vizibil. Trebuie să mergem în partea de navă ocupată de Offworld.

— Ştiu asta, răspunse Obi-Wan liniştit.

Cunoştea riscurile, iar Qui-Gon îi ceruse să nu se implice, numai că el nu era ucenicul lui. Nu avea onoarea de a fi obligat să îl asculte.

Fără îndoială că Qui-Gon nu aprecia valoarea viitoarei sale profesii dar, era încărcat de valorile morale ale educaţiei Jedi. Ştia că va fi întotdeauna de partea dreptăţii.

— Da, Si Treemba, Clat'Ha este puternică, dar Jemba este foarte puternic în partea lui de navă. Este atât de rău şi de nemernic încât sigur nu se va opri de la nicio mârşăvie. Fără îndoială, cineva trebuie să-l oprească. Este atât de simplu şi totodată atât de dificil să faci asta. Dacă nu vei dori să mă ajuţi, înţeleg. Rămânem în continuare amici.

Si Treemba înghiţi în sec.

— Te însoţesc, Obi-Wan, spuse el.

CAPITOLUL 9

Simţul responsabilităţii se făcu simţit din nou la Obi-Wan. Împreuna cu Si Treemba au decis să caute în partea arcona de pe *Monument*. Trebuia să elimine întâi partea uşoară din căutare.

Obi-Wan şi Si Treemba căutară, fără să bată la ochi, în bucătării, magazii, în camerele de antrenament şi în saloane. Si Treemba îl duse pe Obi-Wan până şi în puţurile ascensoarelor, dar nu găsiră nicio urmă a termostatelor furate.

— Trebuie să căutăm prin camere Si Treemba, spuse Obi-Wan curăţindu-şi părul de o bucată de gunoi prinsă în el.

Suspină. Erau mai mult de patru sute de mineri arcona în camere. Era dificil să-i facă să accepte să le caute în camere.

— Nu vom avea probleme, răspunse Si Treemba.

Obi-Wan uitase cum gândesc arcona. Nu utilizează cuvintele „eu” şi „al meu”. Aşa că Si Treemba a intrat în fiecare cameră căutând în dulapuri şi chiar sub paturi. De fiecare dată arcona au întrebat:

— Ce facem?

Iar Si Treemba a răspuns:

— Căutăm ceva ce s-a pierdut.

Iar când arcona întrebau:

— Putem să facem ceva să te ajutăm?

Si Treemba răspundea:

— Nu este nevoie să ne ajutaţi.

După acest dialog, Obi-Wan şi Si Treemba căutau în cameră şi plecau. Dar nu toţi muncitorii Companiei Miniere Arcona erau arcona. Unii dintre ei erau meeriani[13], mici şi cu părul argintiu, ce se întorceau pe *Bandomeer*, iar alţii erau umanoizi. Obi-Wan, trebuia de fiecare dată să

---

[13] Merrian – specie umanoidă cu păr scurt argintiu, originară de pe planeta Bandomeer. (n. tr.).

le ceară permisiunea să le controleze camerele cu multă atenţie. Nu de puţine ori a fost nevoit să utilizeze *Forţa* pentru a face vreun miner supărat să îi lase să controleze camerele.

Era o muncă obositoare pentru cineva în convalescenţă, dar Obi-Wan ignoră durerea. Un Jedi ignoră aceste lucruri.

Târziu, după o zi plină, Obi-Wan şi Si Treemba se duseră în sala de mese şi luară cina. Obi-Wan ceru o porţie de friptură de pasăre cu salată de Alderaan iar Si Treemba o porţie de ciuperci acoperite de dactile de amoniac cristalizat de culoare galbenă. Mâncarea arcona mirosea bine, ciupercile erau bune, dar dactilele miroseau de parcă ar fi fost otravă.

Obi-Wan strâmbă din nas.

— Cum puteţi mânca aşa ceva?

Si Treemba râse, în timp ce ochii prinseră să strălucească.

— Câteva specii se întreabă cum pot umanoizii să bea apă, iar pe tine te încântă. Amoniacul este pentru noi cum este apa pentru voi.

Zicând acestea, Si Treemba luă câteva dactile galbene şi le introduse în gură ca şi cum ar fi fost o delicatesă.

Când Obi-Wan întinse mâna să ia puţină sare, Si Treemba îşi acoperi farfuria cu mâncare.

— Sarea accentuează necesitatea noastră de a mânca dactili, explică el. Este o substanţă foarte periculoasă pentru arcona.

Obi-Wan îşi puse sare pe mâncare.

— Bănuiesc că fiecare dintre noi avem propriile otrăvuri, spuse el, înghiţind o bucată de mâncare.

Si Treemba se amuză şi continuă să mănânce.

Era la fel ca în trecut, la templu, când lua masa cu Bant sau Reeft, gândi Obi-Wan. Îi era dor de prietenii lăsaţi în Templu, dar cu cât petrecea mai mult timp cu Si Treemba cu atât începea să îi placă mai mult să se întâlnească cu el. Arconanul avea o poftă de viaţă şi o determinare care te impresiona. Obi-Wan era conştient că pentru un arcona era dificil să îşi părăsească grupul şi să ajute un străin.

— Ştii ceva? întrebă Obi-Wan, este ceva ce nu înţeleg. Jemba a făcut un circ mare, dar am senzaţia că se teme de Clat'Ha şi de arcona.

Si Treemba înghiţi ceea ce avea în gură, apoi răspunse:

— Credem că ai dreptate, Obi-Wan. Îi este frică. Deşi nu ne propunem asta, ştie că îl putem distruge.

— Ce vrei să spui? întrebă Obi-Wan.

— În minele Offworld, patronii şi şefii de echipă se îmbogăţesc, dar muncitorii nu câştigă aproape nimic, iar mulţi dintre ei sunt sclavi. La Corporaţia minieră Arcona nu avem patroni şi nici şefi de echipă. Fiecare muncitor are partea sa din beneficiu. Acest lucru nu preocupa Offworld până ce nu a devenit Clat'Ha şef de operaţiuni. Ea vrea să mărească aria activităţii noastre, aşa că acum contactează cei mai buni muncitori Offworld. Dacă sunt sclavi îi răscumpără şi îi eliberează ca să muncească cu noi. Dacă au vreun contract de muncă, le oferă altul.

— Pare ceva corect, spuse Obi-Wan

— Este corect, răspunse Si Treemba, dar tocmai de aceea lui Jemba îi este frică de noi. Mulţi dintre muncitorii săi cei mai buni doresc să vină să lucreze cu noi. Iar dacă asta se va întâmpla, vor rămâne numai muncitori de proastă calitate să lucreze cu Offworld.

— Înţeleg, spuse Obi-Wan, aşa că în curând, Jemba ar avea şefi de echipă dar fără muncitori, şi asta nu îi place.

Si Treemba râse încetişor iar apoi se întristă.

— Dar Jemba deja contraatacă. A mărit preţul sclavilor şi valoarea clauzei pentru ruperea contractului. Nu putem să contractăm, timp de mulţi ani, pe nimeni de la Offworld.

Obi-Wan începea să înţeleagă că galaxia era un loc mult mai complicat decât gândea el. Templul îl pregătise pentru multe lucruri dar nu pentru a înţelege lumea reală. Uneori auzise că, în majoritatea lumilor se foloseau ilegal sclavi, dar crezuse că era o practică izolată, însă aici erau sute de muncitori care, ilegal, erau ţinuţi sclavi.

Obi-Wan ura ideea de sclavagism. Offworld plătise mulţi bani ca să cumpere şi să pregătească aceşti sclavi şi compania nu era dispusă să îi vândă ieftin sau să îi lase să

plece fără să se opună. Clat'Ha avea dreptate când îi spusese că a intrat fără să vrea în mijlocul unui război. Era bătălia pentru extinderea exploatărilor miniere în sute de lumi.

Ar fi dorit să poată să meargă în cealaltă parte a navei, cu sabia laser în mână, să facă dreptate. Dar ştia că nu în acest mod va putea ajuta. Trebuia să găsească termostatele. Acesta era singurul mod de a lupta împotriva lui Jemba.

Împinse farfuria din faţa sa.

— Am căutat peste tot în această jumătate de navă, spuse el încetişor. Termostatele trebuie să fie în teritoriul controlat de Offworld.

Tânărul arcona inspiră profund şi apoi expiră aerul încetul cu încetul.

— Bine, suntem încântaţi.

— Încântaţi? întrebă Obi-Wan. Dar trebuie să intrăm în teritoriul Offworld. Credeam că ţi-e frică de hutti.

— Bineînţeles că ne este, răspunse Si Treemba, dar acum suntem încântaţi că negăsind termostatele aici, asta înseamnă că suntem nevinovaţi. Cineva de la compania minieră Offworld încearcă să ne distrugă.

— Da. Înţeleg de ce este aşa reconfortant pentru tine, glumi Obi-Wan, care înţelesese raţionamentul lui Si Treemba.

Arcona eclozau din ouă imense aşezate într-un incubator enorm. Împreună cu sute de fraţi şi de surori creşteau în acelaşi timp. Încă de mici erau educaţi să gândească precum un grup. Suspiciunea că unul dintre arcona, un frate sau o soră, ar fi putut să facă ceva reprobabil ce ar fi putut avea repercusiuni împotriva grupului îl terorizase pe tânărul arcona.

— Aşa că eşti dispus să căutăm în teritoriul hutt? întrebă Obi-Wan. Trebuie să găsim un mod de a căuta şi acolo.

Si Treemba împinse şi el farfuria din faţă.

— Cum am spus şi înainte, Obi-Wan, te vom însoţi.

Obi-Wan râse încetişor.

— Poate o să îţi pară rău că ai spus asta.

CAPITOLUL 10

Obi-Wan şi Si Treemba se târâră prin conductele de aer până la o deschizătură ce dădea într-o încăpere întunecată. Un enorm whiphid dormea aşezat într-un pat supraetajat, arătând ca o minge de piele urât mirositoare. Mirosul de bere dresselliană ieftină umplea camera.

Camera, ca şi celelalte văzute de Obi-Wan în cursul zilei, părea un monument al mizeriei. Hainele de pe whiphid, piei de proastă calitate de pe Toola, planeta natală, erau murdare. Mormane de cranii de animale, divers colorate, trofee de vânătoare erau puse prin colţuri. Dar cel mai îngrozitor lucru ce-l văzu Obi-Wan, erau resturile de animale, pe jumătate mâncate, ce acopereau podeaua camerelor huttilor. Tânărul ucenic, studie încăperea întunecoasă mai mult de un minut. Whiphidul probabil era beat. Dacă nu ar fi fost aşa, ar fi trebuit să fie afară jucând sabacc[14], sau alt joc de cărţi, cu prietenii.

Avea o presimţire. Poate că whiphidul se prefăcea că doarme. Putea fi o capcană. Nu vedea prea bine în colţurile camerei care, exceptând whiphidul, părea goală şi ar fi dorit să se uite mai bine.

Senzaţia neplăcută creştea. Putea să simtă undele negative ce ajungeau, cu ajutorul *Forţei*, la el. Dar ce însemnau? Răutatea se împrăştia prin partea asta de navă precum aerul otrăvit. Căutaseră prin câteva camere şi găsiseră arme ilegale, pistoale cu gaze şi grenade biologice. Au găsit chiar şi o cutie mică cu carduri de credit, probabil furate de pe undeva. Dar nici urmă de termostate.

Îl privi din nou pe whiphid. Era trântit în compartimentul său, iar sub pernă se putea vedea, pe jumătate ascunsă, o armă. În rândul acestor creaturi a dormi înarmat era ceva normal.

Obi-Wan îşi îndreptă atenţia spre respiraţia

[14] Sabacc – joc popular de cărţi. (n. tr.).

whiphidului. Nu respira profund, iar felul asta de a respira nu te ajuta să te odihneşti. Chiar dacă era adormit, somnul lui nu era profund.

În trecut şi din păcate de prea multe ori, nerăbdarea îi făcuse numai probleme. De data asta trebuia să se încreadă în instincte.

Încetişor, netulburând liniştea, Obi-Wan trecu pe deasupra camerei apoi privi în urmă prin conducta îngustă de aerisire. Si Treemba rămăsese în urmă. Săracul arcona de-abia îşi mişca imensul cap triunghiular în spaţiul îngust şi chiar atunci lovi cu capul în peretele de tablă al conductei scoţând un zgomot înfundat. Obi-Wan se încordă.

Cum pe planeta natală Si Treemba crescuse prin tunele, minunaţii săi ochi fosforescenţi proiectau o uşoară rază de lumină. Într-adevăr arcona nu vânau animale. Obi-Wan îşi dori ca whiphidul să nu fi privit în sus, când arcona a trecut pe deasupra camerei.

Obi-Wan îşi ţinu respiraţia şi avansă prin tubul îngust, pas cu pas înainte, spre următoarea deschizătură.

Mirosul ce venea de aici era îngrozitor. Un amestec de miros de carne stricată şi de păr nespălat. Obi-Wan putu să asculte vocile ce veneau din interiorul camerei, râsete zgomotoase de hutt şi mormăieli animalice de whiphid.

Curăţă puţin mizeria de pe difuzorul de ventilaţie şi privi înăuntru. Camera era plină de hutti şi de whiphizi aşezaţi roată pe pardoseală şi jucând cărţi.

Si Treemba nu ar fi putut să treacă fără să fie văzut. Trebuiau să se întoarcă din nou. De atâtea ori se întâmplase acest lucru pe parcursul zilei.

Îi era teamă că erau înfrânţi.

Tânărul ucenic privi înapoi şi îl văzu pe Si Treemba retrăgându-se cu multă atenţie spre ductul ce îl lăsaseră în urmă. Obi-Wan făcu un gest încercând să îi atragă atenţia dar, dintr-o dată o rază de lumină traversă ductul şi răsună o explozie.

Cineva trăsese un foc de armă dintr-o deschizătură. Fumul umplea ductul.

Erau pierduţi. Obi-Wan îi indică prin semne lui Si Treemba să vină înspre el. Dintr-o dată, o imensă mână păroasă apăru dintr-un difuzor şi îl apucă pe arcona de gât. Terorizat Si Treemba îşi deschise ochii mari şi scoase un strigăt de groază, apoi fu tras în jos. Obi-Wan auzi zgomotul făcut de corpul său când se lovi de pardoseală.

Dinspre deschizătură Obi-Wan auzi râsul batjocoritor al unui hutt.

— Şi tu spuneai că sunt şobolani în tubulatură. Ţi-am zis că miroase a arcona.

Inima lui Obi-Wan bătea cu rapiditate.

Ştia că imediat cineva putea să privească prin difuzor, înăuntrul tubulaturii, căutând alt intrus.

Mişcându-se cu rapiditate, tânărul se îndreptă în linişte spre prima curbă pe care o făcea tubulatura aflată la douăzeci de metri înaintea sa. Trecu de curbă simţind cum sudoarea îi cade pe faţă. Înapoia sa se auzea plânsul încetişor al lui Si Treemba. Un whiphid râdea înveselit. Obi-Wan îşi muşcă buzele. Ar fi dorit să nu audă plânsul lui Si Treemba, dar o merita din plin. El îl băgase pe arcona în buclucul acesta.

Din spate cineva spuse:

— Eu nu mai vad pe nimeni aici sus.

Nu se întoarse să îl ajute pe Si Treemba. În loc să facă asta, Obi-Wan orbecăi prin întuneric, trecând de nenumărate deschizături şi curbe, încercând să se îndepărteze cât mai mult. Trebuia să caute ajutoare.

Într-un târziu, respirând anevoios, se opri. Nu va găsi ajutor în această parte de navă.

Qui-Gon îl avertizase să nu intre în teritoriul Offworld. Înţelese că trebuia să se întoarcă. Hutti şi Whiphizi vor gândi că Si Treemba e un spion. O să-l tortureze să îl facă să vorbească. Sau ar putea să îl omoare şi nu vor întârzia prea mult să acţioneze.

A fost un nebun. Trebuia să-şi închipuie că va fi greu să pătrundă în această parte de navă. A reuşit să îl ducă pe Si Treemba direct spre pericol. S-a folosit de prietenia lui.

Acum înţelese că îndoielile ce le avea Qui-Gon vizavi de

el erau justificate. Nu merita să fie un Jedi.

Îşi şterse sudoare din ochi cu mâneca hainei şi se asigură ca sabia laser era la locul ei.

Se va întoarce să îşi ajute prietenul.

CAPITOLUL 11

Qui-Gon îşi strânse picioarele sub el. Simţea inima bătând cu rapiditate şi muşchii îi erau contractaţi. Dar de ce? Dormea când a simţit pericolul în apropiere. Dar el nu era în pericol...

Dintr-o dată recunoscu sentimentul. Îl mai simţise şi înainte. Un Jedi simte când un alt Jedi, în apropiere, este în pericol. Uneori chiar aveau o premoniţie cu ceea ce s-ar putea întâmpla. Qui-Gon făcu un efort mental dar nu putea vedea nimic cu claritate. Doar ceaţă...

— Obi-Wan, murmură. Trebuie să fie copilul.

Qui-Gon luptă contra sentimentului. Era ridicol, absurd. Copilul nu era Padawanul său. De ce trebuia să existe o conexiune aşa puternică între ei? Şi totuşi exista. Yoda putea fi încântat.

Qui-Gon se revoltă. El nu era încântat. Oriunde se ducea, copilul apărea şi el. I-a vindecat cu multă plăcere rănile, dar refuza responsabilitatea de a avea permanent grijă de el. Dacă copilul era în vreo încurcătură, trebuia să găsească el însuşi o cale de a ieşi din ea.

Qui-Gon se întinse din nou în pat, dar de data asta, deşi putea să-şi relaxeze corpul, nu putea să facă acelaşi lucru şi cu mintea sa.

Timpul părea să treacă prea repede în timp ce Obi-Wan mergea disperat în căutarea lui Si Treemba. Trebuia să se târască prin conductele de aer, să treacă peste gurile de ventilaţie de deasupra camerelor minerilor ţinându-şi respiraţia şi privind prin grilaj. Mizeria îi acoperea palmele, de mult timp nimeni nu curăţase conductele, praful îi intra în ochi şi în gură.

În sfârşit, patru nivele mai jos, aproape de cala navei, îl găsi pe Si Treemba.

Construiseră o improvizaţie de celulă în una dintre săli. În anumite circumstanţe, în timpul zborurilor trebuia

întemniţat careva. Şi după ceea ce văzuse până acum, din ceea ce se petrecea la bord, pe Obi-Wan nu îl surprinse lucrul acesta.

Tânărul ucenic privi în jos prin grila de ventilare. Si Treemba era înlănţuit de un perete şi stătea trântit pe jos cu braţele larg desfăcute. La o oarecare distanţă, unde el nu putea ajunge, erau puse câteva cristale galbene de amoniac. Şi numai la zece paşi mai departe, un Hutt şi doi whiphizi stăteau de pază. Jucau cărţi aşezaţi la o masă metalică solid construită.

Tânărul arcona părea că fusese lovit şi rănit mult mai rău decât după o bătaie obişnuită. Culoarea pielii îi trecuse de la un sănătos gri verzui, la un ton bolnăvicios. Obi-Wan putea vedea cum *Forţa* lui vitală era slăbită şi continua să se micşoreze. Dar, de ce? Si Treemba mâncase suplimentul de amoniac cu puţin timp înainte de a începe căutarea pieselor, de ce a devenit aşa de repede bolnav?

Huttul, se aplecă deasupra lui Si Treemba şi privi surâzând prizonierul. Obi-Wan îl recunoscu. Era huttul care îl bătuse cu o zi înainte.

— Eşti dispus să vorbeşti acum? întrebă huttul. Nu vrei puţin amoniac? Aş putea să îţi dau câteva cristale.

Si Treemba îl privi în tăcere. Chiar şi de sus Obi-Wan putea vedea că amicul său, deşi dispreţuia huttii, nu îşi ascundea frica.

Huttul se apropie de el clătinându-şi enormul cap.

— Ce făceai în ventilaţie? Cine te-a trimis să ne spionezi?

Încetişor Si Treemba clătină capul.

— Nu arăţi prea bine, continuă surâzând huttul, am pus suficientă sare în injecţie pentru a anula efectul la tot amoniacul ce îl ai în corp.

Se întoarse râzând cu poftă.

— Aşa că de ce nu ne spui ceea ce vrem să ştim? Vei muri! Cineva era cu tine. Cine era? Un arconan niciodată nu umblă singur!

Si Treemba negă cu capul din nou. Dar capul îi căzu înapoi şi se lovi de podea.

Frustrarea îl invadă pe Obi-Wan. Trebuia să facă ceva. Apucă de grilajul de ventilaţie şi îl ridică. Se lăsă în deschizătură şi cu un salt acrobatic căzu pe pământ. Într-o clipă ţinea în mână sabia laser.

— Te pui numai cu cei mai slabi sau dezarmaţi, huttule?

Timp de o clipă, huttul rămase atât de mirat că îl urmări numai cu privirea pe Obi-Wan. Apoi începu să râdă.

— Prindeţi-l! le ceru el celor doi paznici whiphizi.

Obi-Wan contase pe reacţia întârziată a celor doi paznici. Ei priveau scena cu gura deschisă de li se vedeau colţii. Sări cu rapiditate spre ei şi lovi cu sabia laser masa. Arma tăie picioarele groase de metal şi, cu un zgomot puternic, masa se răsturnă peste ei. Fragilele taburete, pe care erau aşezaţi, nu rezistară la greutatea mesei şi se rupseră. Paznici ţipară de surpriză şi durere.

— Îmi cer scuze că vă întrerup jocul! spuse Obi-Wan.

Fără să-l piardă din ochii pe uriaşul hutt, copilul culese cheia celulei. Era o bucată de metal vechi pentru o încuietoare simplă. Obi-Wan aruncă cheia spre Si Treemba.

Huttul se îndreptă spre el.

— Aşa-i că nu ai învăţat nimic din lecţia dată? Cum poţi să îl înfrunţi pe marele Grelb?

— Am învăţat ceva, spuse Obi-Wan, ce menţinea sabia laser pregătită de luptă… Am învăţat că trăieşti din sudoarea celor slabi. Acum sunt pregătit de luptă!

Grelb privi sabia laser cu dispreţ.

— Cu asta?

Obi-Wan îl văzu pe Si Treemba în spatele huttului. Arcona se descurcase să se elibereze şi mâncase cu rapiditate toate cristalele de amoniac găsite pe jos. Culoarea începuse să îi revină la normal.

Huttul, cu enormii pumni ridicaţi, se repezi spre Obi-Wan, în timp ce acesta se ghemui şi făcu o mişcare clasică de apărare Jedi. Când huttul ajunse în dreptul său, Obi-Wan lovi în lateral spre coastele acestuia şi auzi cum carnea sfârâie.

Grelb ţipă furios în timp ce se dădea înapoi. Datorită

mărimii, mişcările lui erau stângace aşa că din inerţie căzu cu spatele peste masa care îi ţinea prizonieri pe cei doi paznici, strivind şi mai mult picioarele celor doi whiphizi. Aceştia ţipară de durere şi începură să îl lovească cu pumnii.

— Grăbeşte-te, Si! strigă Obi-Wan.

Menţinându-se între Si Treemba şi Hutt, tânărul aşteptă ca acesta să ajungă la uşă. Apoi în timp ce huttul încerca să se ridice, fugi în spatele acestuia. Huttii aveau forţă dar nu erau rapizi în mişcări.

— Nu vei scăpa nepedepsit de această faptă, Jedi! ţipă Grelb. Acest arcona este un spion! Este o declaraţie de război...

Obi-Wan îl ignoră şi îl conduse pe arcona spre ieşire. Ajutaţi de noroc, nivelul inferior nu era prea circulat, ajunseră fără alte probleme la limita teritoriului arcona.

În timp ce treceau în partea arcona a navei, Obi-Wan văzu doi paznici arcona ce fugeau. Ştia că alergau să o informeze pe Clat'Ha că ei doi sau întors din teritoriul Offworld. Asta însemna de asemenea că şi Qui-Gon va afla că i-a ignorat ordinul.

Si Treemba se opri şi se întoarse spre Obi-Wan cu ochii luminoşi strălucind cu aceiaşi lumină caldă.

— Îţi mulţumesc, Obi-Wan! Îţi datorez viaţa.

— Din vina mea ai fost capturat, răspunse copilul. Îţi cer scuze, Si Treemba!

— Numai că încă o dată, curajul tău ne-a salvat, spuse Si Treemba apucându-l de umăr.

— Dar de ce nu vorbeşti despre curajul tău? răspunse Obi-Wan. Gândeşte-te! Erai pe punctul de a muri şi nu m-ai trădat. I-ai ţinut piept unui hutt!

Si Treemba începu uşurel să râdă.

— Am făcut-o! spuse el încântat. Am făcut-o!

— Linişteşte-te. Acum trebuie să răspundem despre asta faţă de Clat'Ha şi Qui-Gon. Cred că lor nu le va place prea mult povestea asta...

Imediat ce Obi-Wan şi Si Treemba scăpară, Grelb se

prezentă la Jemba şi îi spuse tot ce s-a întâmplat.

Enormul Hutt se întoarse ameninţător spre Grelb, plin de furie. Jemba era cu o sută de ani mai bătrân şi mult mai mare.

—Aşa deci... vociferă Jemba, privind în jur cu o privire încărcată de ură. Ştiam asta! Cavalerul Jedi şi ucenicul lui s-au unit cu arcona împotriva noastră.

— Era inevitabil, domnul meu! spuse Grelb. Nu prea le place specia noastră.

— Este vina ta! comentă Jemba. Ar trebui să-ţi tai coada şi să o mănânc la cină.

Inima lui Grelb începu să bată mai repede de teamă şi imediat îşi înfăşură coada în jurul corpului.

Jemba continuă:

— Dacă voiai să sabotezi perforatoarele, puteai să aştepţi până ajungeai pe *Bandomeer*.

Grelb încercă să pară afectat de cele auzite, dar Jemba nu se lasă înşelat. Enormul Hutt îl plesni peste cap destul de tare, încât acesta crezu ca i s-a transformat creierul în gelatină.

După ce se ridică de jos, Grelb răspunse:

— Niciodată până acum nu te-ai plâns de metodele mele.

Furtul, sabotajul şi asasinatul erau metodele folosite de Grelb pentru a se asigura că Offworld, compania minieră , scoate beneficiile maxime.

— Numai că de data asta, avem nişte Jedi plimbându-se pe aici! strigă Jemba.

— Nu ştiam că puştiul era Jedi când i-am dat prima bătaie, răspunse Grelb. Dacă aş fi ştiut, acum era mort. Dar, promit că o să fie data viitoare!

Jemba întinse un enorm deget spre el.

— Copilul nu mai face parte din planurile tale. Nu va fi *o dată viitoare*. Mă voi ocupa eu de asta!

— Cum doreşti, spuse Grelb.

Se întoarse şi părăsi încăperea. Când uşa se închise în urma lui, Grelb îşi încleştă pumnii, imaginându-şi că între ei este gâtul lui Obi-Wan.

Desigur că va fi o dată viitoare, îşi promise el....

CAPITOLUL 12

Obi-Wan se gândi să se retragă în camera sa, dar ştia că era mai bine să se întâlnească cât mai repede cu Qui-Gon şi nu să întârzie momentul. Îi sugeră lui Si Treemba să se ducă să se odihnească, dar arcona nu vru să audă.

— Mergem să îl întâlnim împreună, spuse Si Treemba, îndreptându-şi spinarea.

Îi întâlniră pe Jedi şi pe Clat'Ha în salonul arconanilor, unde luminile erau date la minim pentru a simula noaptea şi unde câţiva androizi cântau suav din flaute arconas. Era târziu şi erau puţini în salon, majoritatea ţineau ochii închişi stând în picioare, părând nişte statui, echivalentul arconas al somnului uman.

Qui-Gon era în picioare la bar, bând o băutură albăstruie. Clat'Ha era şi ea în picioare în dreapta cavalerului, cu băutura în faţa ei pe bar. O singură privire îl făcu să înţeleagă că amândoi erau preocupaţi de ceea ce s-a întâmplat în partea Offworld a navei.

— Cel puţin de data asta eşti întreg, spuse Qui-Gon privindu-l fix. Bine, cel puţin ai descoperit ceva?

— Nu, recunoscu Obi-Wan. Si Treemba a fost capturat înainte de a descoperi termostatele.

— Obi-Wan ne-a salvat, îl lăudă Si Treemba. Eram înlănţuiţi de podea când a apărut el înfruntându-l pe huttul Grelb...

— Un om ce se aruncă singur în braţele pericolului merită să îl înfrunte singur, spuse Qui-Gon cu severitate.

După cum se pare vitejia lui Obi-Wan nu îl prea impresionase. Si Treemba tăcu dintr-o dată, aruncându-i o privire lui Obi-Wan ce părea să zică „cel puţin am încercat”.

— Trebuia să asculţi de ceea ce ţi-am spus, continuă Qui-Gon.

— Cu tot respectul, spuse încetişor Obi-Wan, după cum mi-aţi reamintit, nu sunt în grija dumneavoastră.

Qui-Gon se întoarse spre el privindu-l câteva clipe. Obi-Wan nu putea să îşi dea seama ce se ascunde în acea intensă privire albastră. După câteva clipe, vorbi.

— Acţiunea ta a făcut ca situaţia să degenereze şi mai mult.

— Să degenereze şi mai mult? întrebă Obi-Wan. În ce sens?

— Bine, o să îţi spun ceea ce ai reuşit să faci, spuse Qui-Gon.

Expresia îi rămânea impasibilă iar vocea imperturbabilă, dar acum Obi-Wan putea să îi simtă iritarea. Sperase că şi-a câştigat respectul cavalerului, dar, în loc de aşa ceva, părea să îl consideră o pacoste ce nu merita nici măcar să fie certată.

— Ai intrat pe teritoriul Offworld, le-ai molestat intimitatea, ai fost prins şi a trebuit să lupţi tu însuţi pentru a scăpa. Sigur că vor urma represalii.

— Dar merita să o fac, răspunse Obi-Wan. Dacă găseam termostatele...

Clat'Ha îi întrerupe pledoaria:

— Am găsit termostatele acum o oră, ascunse într-un vas cu lubrefiant. Cine le-a ascuns acolo nu spera să le mai găsim.

Obi-Wan rămase cu gura închisă. Qui-Gon avea dreptate. Reuşise să distrugă fragila pace ce era pe navă.

— Nu vezi că asta nu are nimic de-a face cu termostatele? continuă Qui-Gon încercând să îşi controleze tonul. Un Jedi trebuie să gândească întotdeauna la urmările acţiunilor sale pe termen lung. Intenţia mea era să reduc tensiunea. Doream să creez o stare de încredere. Cum se vor mai încrede acum cei de la Offworld în Jedi, dacă te găsesc spionând în teritoriul lor? Cum ar putea...?

Dintr-o dată salonul se mişcă şi se auzi un zgomot puternic. Băutura lui Qui-Gon alunecă pe tabla barului şi căzu pe podea. Si Treemba se ghemui făcându-se mic. Sirenele de alarmă începură să sune.

— Ceva ne-a lovit! ţipă Clat'Ha.

Obi-Wan ştia că dacă ar fi existat o coliziune în

hiperspaţiu, cu o altă navă sau asteroid, *Monument* ar fi fost distrusă. În schimb auzi armele navei trăgând.

Qui-Gon se apropie de o fereastră. Ţinea sabia laser în mână.

— Sunt piraţii, spuse el.

CAPITOLUL 13

Qui-Gon începu să alerge spre punte, coborând prin culoarele principale. Obi-Wan, Si Treemba şi Clat'Ha îl urmau alergând cu toată viteza. Prin toată nava, arconanii gemeau terorizaţi scoţând un sâsâit straniu, caracteristic speciei. Se ascundeau în camere şi încuiau uşile. Prin găurile apărute în podea, Obi-Wan putea auzi zgomotul generatoarelor ce se accentua când erau lovite scuturile deflectoare ale navei. Totodată se auzea vuietul caracteristic al tunurilor laser.

Maestrul Jedi începu să înţeleagă ce se petrecea. Uneori, piraţii minau rutele navelor comerciale iar când vreuna lovea o mină, îşi pierdea superviteza şi nava putea fi scoasă din hiperspaţiu. Imediat piraţii începeau să tragă pentru a-i distruge motoarele şi armamentul, cu mult înainte ca echipajul să poată reacţiona. Apoi erau trimişi membrii echipajului să recupereze tot ceea ce posedau victimele.

Un transportor minier, cum era *Monument*, nu transporta multe lucruri ce meritau a fi furate, dar piraţii nu aveau de unde să ştie asta. Cel puţin până nu vor distruge nava şi vor începe să caute printre resturi.

Podeaua tresări violent, consecinţă a unei lovituri laser. Când nava se înclină într-o parte Qui-Gon înaintă spre un colţ al culoarului unde, printr-o fereastră, putu să vadă cinci nave de război togoriene având forma unor păsări de pradă roşii. Două dintre ele trecură prin apropierea ferestrei. Dinspre navele de luptă se vedeau lovituri laser de un verde intens ce loveau *Monumentul*. Metalul navei gemea la impact. Culoarele se umplură de un fum dens.

Armele de pe *Monument* rămaseră tăcute. Acum Qui-Gon putu vedea că turelele armelor laser fuseseră distruse. Bucăţi de metal arzând străluceau precum stelele, în locurile unde înainte fuseseră turelele.

Monument, plutea în derivă în spaţiu. Deşi alarmele de

incendiu sunau cu putere, pe puntea de comandă nimeni nu dădea niciun ordin. Un transportor togorian se îndrepta cu viteză spre navă.

Qui-Gon rămase nemişcat, privind neputincios impunătorul transportor ce se apropia. Erau momente în care îşi dorea să nu fi fost singur, să nu-şi fi pierdut Padawanul, pe Xantos.

— Obi-Wan, rosti Qui-Gon.

Deşi nu avea încredere în copil, nu era altă alternativă. Trebuia să facă un plan, să colaboreze cu toţii dacă doreau să supravieţuiască.

— Piraţii se pregătesc de abordaj, spuse el direct. Trebuie să îi oprim. Du-te pe puntea de comandă şi vezi câţi din echipaj sunt în viaţă. Dacă nu mai e nimeni acolo trebuie să pilotezi nava cât mai departe.

Qui-Gon îl privi fix pe copil. Ştia că îi cerea mult. Sigur că în templu, Obi-Wan a pilotat nave pe simulator, şi probabil, precum toţi ceilalţi elevi, condusese în apropiere de *Coruscant* o navă cu dublă comandă. Dar nu condusese niciodată o nava de tipul ăsta, şi în mijlocul unei bătălii.

— Pot lupta alături de tine, protestă băiatul.

Qui-Gon se întoarse şi îl luă de umeri.

— Ascultă-mă. Trebuie să faci ce spun de data asta. Încrede-te în ordinele mele. Pot să îi opresc pe piraţi, dar murim cu toţii dacă nava continuă deriva în spaţiu. Nu contează unde vei duce nava. Încearcă numai să găseşti un loc. Odată ce piraţii ne vor aborda, ceilalţi nu vor mai trage de frică că îşi vor lovi camarazii. Şi acum du-te. Pilotează nava.

Obi-Wan dădu din cap.

— Nu o să te dezamăgesc.

Qui-Gon putu vedea incertitudinea din privirea băiatului. Qui-Gon nu era nici el sigur că Obi-Wan putea pilota nava, nici că el ar putea să îi oprească pe piraţi. Privi cum copilul alerga spre puntea de comandă urmat de Si Treemba. Dintr-o dată Obi-Wan părea aşa de mic...

Timp de o secundă dori să se ducă după el şi să lase piraţii pentru whiphizi şi arcona dar minerii nu ar fi făcut

faţă asaltului togorian. Trebuia să se încreadă în Obi-Wan.

Qui-Gon auzi zgomotele armelor laser de calibru mic. Asta nu putea să însemne altceva decât că piraţii erau la bord. Arcona preferaseră să se ascundă pentru a evita lupta, dar cei de la Offworld se apărau.

Qui-Gon bănui că piraţii trimiseseră ceva mai mult decât o patrulă de asalt. Hotărî să îi lase pe minerii Offworld să se descurce singuri în timp ce el porni printr-un culoar lateral spre cală. Clat'Ha alerga în spatele lui.

Culoarul cotea spre stânga. În faţa lor, apăru dintr-o dată un uriaş pirat togorian. Ochii, cu străluciri ca de jeratic verde, îi luminau pielea întunecată a feţei. Îi stăteau în drum. Togorianul întinse uriaşele gheare, încercând să îl dea la o parte pe Qui-Gon din drumul său, dar Qui-Gon era un maestru Jedi. *Forţa* îl prevenise şi cu o mişcare lină alunecă pe sub braţele togorianului, anticipându-i mişcarea. În acelaşi timp luă sabia laser ce-o purta agăţată de centură. Raza laser lovi scurt tăind picioarele togorianului la nivelul genunchilor. Acesta urlă de durere. În spatele piratului căzut, alţi togorieni dădeau colţul culoarului şi alergau spre ei. Clat'Ha, înnebunită de frică, îşi luă arma şi începu să tragă. Un togorian urlă de durere arătându-şi colţii, în timp ce sângele îi ţâşnea din răni.

Toţi piraţii deschiseră focul. Qui-Gon se feri de primele două lovituri, apoi folosi sabia ca să oprească alte trei.

Clat'Ha reduse ritmul şi ţipă de furie; era o bună luptătoare dar luptau unul împotriva la douăzeci. Qui-Gon se rugă ca ea să rămână în viaţă.

Uşa punţii de comandă era închisă şi fierbinte. Încercând să o deschidă, Obi-Wan simţi căldura ce venea din partea cealaltă. Era un incendiu acolo. Ignorându-şi durerea, încercă să bage degetele într-o mică spărtură şi împinse pentru a o deschide.

— E inutil, rosti Si Treemba. E o uşă împotriva incendiilor. Se închide automat când sesizează incendii.

Obi-Wan se dădu înapoi. Puntea de comandă primise o lovitură în plin, dar lovitura unui tun laser sau rachetă

protonică ar fi putut provoca ceva mai mult decât un incendiu. Putea să fi provocat o gaură în înveliş. Putea fi periculos să deschidă uşa. De partea cealaltă putea fi numai foc dar la fel de bine putea exista o scurgere de aer.

Îşi aminti de privirea maestrului. Nu îl va decepţiona încă o dată.

Încetişor, Obi-Wan încercă să se calmeze pentru a putea folosi *Forţa*. Putea să treacă peste încuietoare şi să deschidă uşa, dar îl va costa un efort oarecare.

Însă după aceea ce va fi? Dacă o deschidea, ar fi putut fi aruncat în spaţiu, ori fumul toxic îl va asfixia, ori, şi mai rău, focul putea să crească în intensitate…

Dar nu avea alternative. Se concentră şi uşa începu încetişor să se deschidă.

Imediat un puternic curent de aer îl lovi în spate pe Obi-Wan şi tânărul rămase fără aer. Aerul aflat în interiorul navei era tras în exterior. Obi-Wan se agăţă de marginea uşii încercând să reziste să nu fie aruncat în exterior. Era tot ce putea face pentru moment. În spatele lui, Si Treemba se agăţase de un tablou de comandă.

Era clar că învelişul navei fusese străpuns. Aerul ieşea printr-un mic orificiu aflat deasupra ferestrei navei.

— Trebuie să astup gaura asta, strigă Obi-Wan spre Si Treemba.

Înainte ca Obi-Wan să poată face ceva, Si Treemba căzu şi încercă să se agaţe de orice întâlnea în alunecarea sa. Singurul lucru ce-l putea face Obi-Wan era să se ţină de marginea uşii şi să se uite la el. Nu putea să îl ajute, cu atât mai puţin Si Treemba îl putea ajuta pe el.

Arcona luă o busolă sferică, un obiect rotund din metal ce înlocuia calculatorul principal dacă acesta era avariat. Luptând contra curentului de aer ce îl trăgea spre gaură, Si Treemba se apropie cu busola de gaură şi o lăsă să fie trasă de vidul spaţial. Aproape imediat presiunea se restabili.

— Bună treabă, strigă Obi-Wan în timp ce alerga spre consola de pilotaj.

Căpitanul şi pilotul navei erau inconştienţi din cauza

lipsei de aer. Doar încă câteva clipe şi ar fi fost morţi. În încăpere era o căldură insuportabilă. Lovitura laser distrusese un terminal de navigaţie iar resturile metalice erau împrăştiate peste tot în încăpere, dar din cauza lipsei aerului focul se stinsese.

Obi-Wan îl ridică pe căpitan şi îl aşeză pe podea, apoi privi panoul de control. Avea multe indicatoare optice şi butoane. Rămase nemişcat un moment, fără să ştie ce să facă, apoi privi ecranul.

Diverse nave togoriene zburau în jurul *Monumentului*. Un enorm transportor spaţial, ce fusese transformat într-o navă de luptă, se apropia încet de navă. Scuturile deflectoare fuseseră oprite pentru a putea să menţină distanţa. Un indicator de culoare roşie licărea constant pe consolă. Uimit, copilul văzu că lansatoarele de torpile protonice erau armate şi pregătite de tragere. Era echipamentul standard cu care erau dotate navele ce călătoreau pe această rută. Selectorul automat nu funcţiona dar el ochi nava pirat manual. Spera că Qui-Gon avea dreptate şi că piraţii nu vor redeschide focul. Pentru că dacă o vor face vor utiliza artileria grea.

— Ce vrei să faci Obi-Wan? întrebă Si Treemba prinzându-se de consola de navigaţie.

— Să le trimit un mesaj togorienilor! răspunse el. Încă nu suntem morţi!

Apoi se aplecă spre consolă şi lansă torpilele.

Razele laser luminau coridoarele pline de fum de pe *Monument* şi îl orbeau pe Qui-Gon ce eschiva şi devia loviturile. Togorienii morţi acopereau podelele culoarelor lăsate în urmă, iar cei vii umpleau coridoarele ce le aveau înainte. Răcnetele răsunau rezonând din pereţi. Timp de o clipă maestrul Jedi rămase nemişcat în spatele unor cadavre şi îşi dori să aibă pe cineva să îi ajute, dar cei de la Offworld luptau în altă parte.

— Unde sunt Arcona ai tăi? ţipă el spre Clat'Ha. Ar putea să ne ajute.

— Arcona nu luptă, răspunse Clat'Ha în timp ce trăgea

într-un togorian. Probabil sunt închişi în camerele lor.

— Şi oamenii lui Jemba? întrebă Qui-Gon. Ai putea să te duci să le ceri ajutorul.

— Nu ar veni, spuse cu tristeţe în glas Clat'Ha. Mă tem că va trebui să luptăm numai noi doi, Qui-Gon.

Un căpitan al piraţilor se strecură prin culoar spre ei, prin cortina de fum. Era enorm, de două ori mai înalt decât un om. Armura, de culoare neagră, purta semnele multor alte bătălii. Un craniu uman legat de un lanţ îi atârna pe piept. Pielea îi era mai întunecată ca noaptea şi în strălucitorii săi ochi de culoare verde se putea citi cruzimea.

Purta o enormă bardă cu lamă vibratoare într-o mână şi un scut uriaş în cealaltă. Urechile le avea ascuţite şi lipite de cap. Avansă către Qui-Gon.

— A sosit ora morţi tale, Jedi, răcni el. Am mai vânat şi înainte unii dintre ai tăi, şi în această seară voi roade oasele tale.

Dintr-o dată, Qui-Gon observă că piraţii din spatele căpitanului se retrăgeau spre o gaură din perete. Pe aici nu era altă ieşire, decât dacă nu cumva găseau alt culoar de acces. Probabil piraţii doreau să îl înconjoare.

Clat'Ha se îndreptă spre togorian şi trase. Piratul ridică scutul şi devie cu uşurinţă fascicolele laser. Apoi ridică enorma bardă. Fără efort, arma putea tăia capul unui om obişnuit. Qui-Gon se apropie de el cu o mişcare uşoară a sabiei.

— Nu spun că nu ai mai ucis înainte, rosti încet Qui-Gon, dar nu o să rozi nimic în seara asta.

Maestrul Jedi făcu un salt spre piratul togorian. Urlând, piratul se apără cu barda.

O lumină puternică, la fel ca o explozie solară, lumină spaţiul când torpilele loviră nava togoriană. Obi-Wan duse mâna la ochi în timp ce Si Treemba ţipă de durere.

Jumătate din navă se dezintegră aruncând cu forţă resturi în spaţiu. O a doua explozie urmă şi arsenalul navei sări în aer.

Multe bucăţi din navă se loviră de *Monument* în timp ce o bucată enormă distruse altă navă togoriană.

Obi-Wan nu putea aştepta răspunsul piraţilor şi până ce ei să reacţioneze, apăsă butonul de reîncărcare a lansatoarelor.

Cu consola de navigaţie distrusă se putea conduce nava doar manual. Obi-Wan trase înapoi de manşa de control. Auzi un zgomot înfiorător de metal ce se dezintegra. Să fie distruse motoarele?

Rapid, consultă panourile de control căutând sursa zgomotului. Trăgând, Obi-Wan eliberase *Monumentul* din tuburile de abordaj a două nave togoriene ce erau cuplate la uşile calei. Prin resturile tuburilor de abordaj aerul era evacuat cu putere în vidul spaţial.

Qui-Gon se dusese să îi oprească pe piraţi.

Obi-Wan strânse cu putere din dinţi rugându-se cu ardoare ca printre resturile evacuate în spaţiu să fie numai piraţi.

În acelaşi timp o navă togoriană deschise focul.

Căpitanul piraţilor se apropia şi solul vibra sub picioarele lui Qui-Gon. Enormul togorian cântărea de patru ori cât el.

Chiar şi în circumstanţe normale, Qui-Gon nu ar fi putut face altceva decât să se apere. Încercă să-şi păstreze echilibrul în timp ce para puternicele lovituri ale monstrului. Piratul se împiedică, dar se redresă imediat şi lovi cu barda cu lamă vibratoare. Lama lovi în plin umărul drept a lui Qui-Gon şi îl aruncă la pământ.

Cavalerul Jedi urlă de durere. Umărul îl ardea. Încercă să ridice braţul dar nu putu.

În spatele piratului, Qui-Gon auzi sunetul metalului ce se rupe. Sistemul de cuplare a tuburilor de abordaj cu porţile calei se rupseră şi se formă un curent puternic de aer. Qui-Gon văzu chiar şi picături din propriul sânge, ce erau aruncate în vid. Bucăţi de metal erau trase în spaţiu împreună cu armele şi căştile piraţilor morţi. Enormul pirat se adăpostise în spatele scutului încercând să se

protejeze.

Qui-Gon se lăsă purtat de curentul de aer în direcţia căpitanului pirat. Dacă tot trebuia să moară, măcar va lua monstrul ăsta cu el.

Puternicele lovituri ale tunurilor laser rupeau învelişul *Monumentului*. O navă de luptă togoriană încercă să lovească puntea de comandă, dar cursul haotic al navei făcu ca loviturile să ajungă în partea din spate a covertei.

Obi-Wan, care nu dorea să se gândească că ar putea muri în acest atac, se pregăti să tragă.

Următoarea serie de lovituri nu nimeriră *Monumentul*. Într-o miime de secundă Obi-Wan ochi centrul navei adverse şi trase.

În timp ce era tras în spaţiu, Qui-Gon trecu sabia în mâna stângă şi lovi cu putere spre picioarele piratului. Togorianul se agăţă de o balustradă şi făcu un salt evitând lovitura. Din săritură, ateriză cu picioarele direct pe antebraţul stâng al cavalerului. Luptând cu durerea, Qui-Gon încercă să ridice sabia dar enormul pirat îl ţinea cu braţul imobilizat. Încercă disperat să se rotească dar nu putu să scape. Cu un braţ imobilizat şi altul grav rănit, Qui-Gon nu putea face nimic pentru a se putea lupta cu monstrul.

Piratul începu să râdă ca un nebun, iar curentul de aer ce lovea pereţii culoarului cu puterea unui uragan părea să râdă împreună cu el. Qui-Gon nu mai putea respira.

Dintr-o dată capul îi dispăru. Enormul togorian fu aspirat de vidul spaţial.

Qui-Gon se uită în celălalt capăt a culoarului. Clat'Ha stătea ghemuită pe podea, ţinându-se cu disperare cu o mână de mânerul unei uşi închise în timp ce în cealaltă mână ţinea o armă de asalt. În intensitatea luptei piratul uitase de prezenţa ei.

În fundul culoarului era o poartă ce ar fi trebuit să se închidă automat la decompresia culoarului, dar care, din cauza loviturilor primite de navă nu funcţiona.

Qui-Gon pierdea mult sânge şi nici nu putea respira. Dar, deşi era slăbit, făcu un efort suprem ridicând o bucată de metal cu ajutorul *Forţei* şi lovi butonul de închidere manuală a uşii. Când şuieratul curentului de aer încetă, totul rămase într-o tăcere mormântală. Qui-Gon îşi auzea bătăile inimii şi pe Clat'Ha ce se sufoca încercând să respire.

Nava togoriană explodă într-o sferă de foc. Si Treemba manevra consola de comunicaţii trimiţând SOS-uri în spaţiu. O navă a Republicii Galactice putea răspunde cu o întârziere de câteva zile sau în fracţiuni de secundă. Era imposibil de estimat traficul pe rutele comerciale spaţiale.

Dintr-o dată navele de luptă togoriene se îndepărtară. Două dintre ele fuseseră distruse iar transportorul şi încă o navă de abordaj fuseseră avariate de coliziunea cu *Monumentul*. Se puteau vedea trupuri de piraţi plutind prin spaţiu.

Nici cel din urmă dintre piraţi nu şi-ar fi putut imagina că fuseseră învinşi de un copil de doisprezece ani. Obi-Wan pilota nava ghidându-se după stele. Sirenele de alarmă sunau peste tot. Monitoarele indicau pierderi de aer prin cel puţin zece găuri.

— E ca şi cum nava se dezintegrează, îi spuse Obi-Wan lui Si Treemba.

Acesta aprobă din capul de formă triunghiulară, arătându-se îngrijorat.

— Trebuie să aterizăm, Obi-Wan.

— Să aterizăm? Unde? răspunse Obi-Wan privind afişajul locatorului spaţial ce indica în jur doar pustiul spaţial.

Si Treemba se aplecă spre consola de navigaţie.

— Nu funcţionează, spuse.

— Ştiu, răspunse Obi-Wan. De asta pilotez manual. Unde o fi echipajul? De ce nu vine nimeni să ne ajute?

— Probabil îi ajută pe răniţi sau sunt ei înşişi răniţi.

Si Treemba privi undeva departe prin fereastra punţi de comandă.

— Aşteaptă! Aici!

Obi-Wan putu să vadă planeta ce apărea în faţa lor. Era o sferă albastră de culoarea apei, deasupra căreia se vedeau petele albe ale norilor.

— Cum am putea şti dacă aerul e respirabil? întrebă Obi-Wan. Atmosfera poate fi otrăvită sau poate fi o planetă ostilă.

— Tot e mai bine decât să respiri vidul spaţial, spuse Si Treemba.

Ochii lui Si Treemba se întâlniră cu ai copilului. În acel moment enorma navă păru să geamă şi încă o alarmă începu să sune, ceea ce însemna că presiunea aerului din navă era tot mai mică.

— Cred că nu avem alternativă, spuse încet Si Treemba.

Grelb şi oameni săi alergaseră pe culoare spre secţiunea Arcona a navei. Minerii conduşi de huttul Jemba luptaseră bine contra piraţilor în porţiunea lor de navă, dar zeci de hutti şi whiphizi erau morţi sau răniţi.

Bănuiră că muriseră şi mulţi arcona. Grelb sperase să găsească mormane de victime.

Dar când ajunseseră în sectorul arcona descoperiră că aceştia nu luptaseră. În schimb lăsaseră ca mascota lor Jedi să lupte pentru ei.

Trecând de o curbură a culoarului, Grelb o văzu pe Clat'Ha ajutându-l pe Jedi să se ridice. Qui-Gon avea o tăietură profundă în braţul drept, iar cel stâng îi era vânăt şi umflat.

Huttul surâse şi pentru ca nimeni să nu îl vadă, se retrase un pic. Începu să şoptească către whiphizii ce îl urmau.

— Să se ducă cineva să îi spună lui Jemba că arcona sunt nişte laşi ce nu au ieşit din camere pentru a lupta. şi că preţiosul lor Jedi doar printr-o minune mai e încă în viaţă. E momentul să-i lovim.

Obi-Wan survolă suprafaţa lumii acvatice şi trecu din partea luminată a planetei în partea întunecată. Noaptea

era luminată de cinci luni strălucitoare ce atârnau pe cer ca nişte pietre preţioase. Sub el, enorme creaturi zburau în stoluri imense. Păreau argintii în lumina lunilor, cu corpuri fusiforme şi aripi puternice. Aveau aspectul unor stranii specii de peşti zburători ale căror aripi evoluaseră căpătând o mărime respectabilă. Creaturile zburau cu aripile deschise, lăsându-se purtate de vânt. Câte una privea nava cu curiozitate.

Fără să lase din mână manşa de pilotaj şi cu nava ce pierdea din viteză scoţând sunete stridente la fiecare schimbare de direcţie, Obi-Wan vedea oceanul cum se întinde în toate direcţiile sub el. În sfârşit, văzu o insulă sălbatică de coastele căreia se spărgeau valuri înspumate.

Obi-Wan pilotă nava spre insulă ţinând cu greutate manşa şi gemând de efortul ce trebuia să îl facă pentru a nu lăsa nava să se prăbuşească.

CAPITOLUL 14

Zeci de mineri au fost răniţi sau ucişi în timpul atacului, aşa că infirmeria era plină. Cu toate acestea, puţini dintre răniţi au fost arcona. Aşa cum spusese Clat'Ha, toţi arcona, cu Si Treemba în frunte, s-au blocat în camerele lor la cel mai mic semn de pericol. Cea mai mare parte a răniţilor a aparţinut echipajului navei sau au fost mineri togorieni.

Rănile lui Qui-Gon erau destul de grave, dar Jedi a aşteptat până când toţi ceilalţi au fost îngrijiţi apoi a cerut ca robotul medic să vină în camera sa. Clat'Ha a refuzat să plece de lângă el, indiferentă la sugestiile maestrului Jedi de a se odihni.

— Nu voi pleca până când nu sunteţi bine, a spus ea calm.

Obi-Wan a aterizat cu nava la doar câţiva metri de o plajă stâncoasă. Noaptea căzuse ca o ceaţă asupra insulei. Când au fost siguri că atmosfera e propice respiraţiei, o duzină de navete au ieşit pentru a repara spărturile existente în corpul navei, şi altele pentru a inspecta împrejurimile. Dragonii argintii erau peste tot, zburând pe cerul întunecat, aparent dormind cu aripile întinse. Mulţi dintre ei umpleau stâncile insulei. Nu erai în siguranţă dacă rămâneai mult pe afară, deci, căpitanul a ordonat să nu mai iasă nimeni după ce se luminează de ziuă şi bestiile se vor trezi. Inginerul navei a informat că vor fi necesare două nopţi pentru a repara complet avariile navei.

Obi-Wan a venit în camera lui Qui-Gon exact atunci când robotul medical terminase de aplicat o bandă de dezinfectant peste răni, începând apoi să le cicatrizeze. Toporul vibrator al căpitanului pirat atinsese partea din spate a umerilor lui Qui-Gon ajungând până la coaste. Obi-Wan se simţea rău doar uitându-te la rană, dar Qui-Gon

stătea liniştit, lăsând androidul să îşi vadă de treabă.

— Sunteţi norocos că aţi rămas în viaţă, spuse robotul medical lui Qui-Gon. Cu timpul rănile se vor vindeca. Sunteţi sigur că nu doriţi nimic pentru a atenua durerea?

— Nu, nu îmi trebuie, răspunse Qui-Gon cu voce caldă. Apoi se adresă lui Clat'Ha:

— Te duci acum la odihnă?

Ea clătină încet din cap.

— Ne vedem mai târziu.

Clat'Ha plecă însoţită de robotul medical. Uşa se închise fără zgomot în spatele ei.

Qui-Gon se aşeză într-un scaun. Obi-Wan aşteptă ca maestrul Jedi să observe că este acolo.

Maestrul Jedi îl privi atent pe Obi-Wan pentru câteva momente.

— Obi-Wan, atunci când ai accelerat nava, la ce te gândeai?

— La ce? răspunse ezitant Obi-Wan. În realitate nu m-am gândit la nimic. Îmi era frică de piraţi şi ştiam că trebuie să fug de ei cât mai rapid.

Era prea obosit ca să îşi facă griji dacă acesta nu ar fi fost un răspuns adecvat. Cel mai bine era să spună pur şi simplu adevărul. Nu îl interesa dacă Qui-Gon aproba deciziile sale. Prea de multe ori încercase să îi facă pe plac.

— Deci nu cred că ai gândit că vei ucide sute de piraţi decuplând nava de tuburile de abordaj a navelor lor? întrebă Qui-Gon cu un ton neutru.

— Nu am avut timp să mă gândesc la ceea ce făceau ei, spuse Obi-Wan, *Forţa* m-a călăuzit.

— Ţi-a fost frică? Erai furios?

— Şi una şi alta, admise Obi-Wan. Eu am lansat rachetele împotriva piraţilor. Am ucis, dar nu am făcut-o din ură. Am făcut-o pentru a salva vieţi.

Qui-Gon clătină uşor din cap cu un gest afirmativ.

— Văd.

Răspunsul dat era cel pe care Qui-Gon dorise să îl audă. Acesta arăta că Obi-Wan era pe drumul cel bun.

Cu toate acestea, Qui-Gon se simţea nemulţumit şi privi în interiorul inimii sale. Dorise vreun moment ca băiatul să nu treacă testul ăsta? Ar fi fost grav pentru un Jedi.

Nu putea să spună altceva. Adevărul era că Obi-Wan nu l-a dezamăgit. El a acceptat cu curaj sarcina de pilotare a navei. A avut sute de vieţi în mâinile lui şi nu a avut nicio ezitare. Îşi câştigase pe deplin dreptul de a fi ucenicul lui.

Atunci, de ce îi era dificil să aibă încredere în el?

Pentru că am avut încredere în altul. Mi-am pus toată încrederea în Xanatos şi s-a dovedit a fi un dezastru.

Sentimentul de pierdere a fost atât de mare că, chiar şi acum, Qui-Gon suferea de asta ca de o rană deschisă. Ar fi preferat mai degrabă o duzină de răni făcute de lama vibratoare a căpitanului pirat, decât să simtă această pierdere şi această durere.

Obi-Wan, confuz, aştepta în faţa lui Qui-Gon. Era atât de obosit că aproape se clătina pe picioare. Era un răspuns bun sau greşit? Nu avea de unde să ştie. Tot ce percepea era lupta interioară a lui Qui-Gon pe care nu o înţelegea. Luptaseră împreună pentru a salva nava, şi ar fi fost suficient pentru a crea o legătură între ei; dar Obi-Wan simţea că erau mai îndepărtaţi ca oricând.

Ar trebui să zică ceva? Poate dacă l-ar fi întrebat pe Qui-Gon la ce se gândea, ar răspunde. Dar înainte ca Obi-Wan să spună ceva, se auziră câteva lovituri violente în uşă. Tânărul ucenic se duse să o deschidă.

Si Treemba intră înăuntru. Arcona gâfâia ca şi cum ar fi fost aproape cu sufletul la gura.

— Ce se întâmplă? întrebă Qui-Gon.

Maestrul Jedi se ridică şi încetişor îşi întinse braţul ca să vadă cum reacţionează.

— Vă rugăm să veniţi cât mai repede, spuse Si Treemba gâfâind. Hutt-ul Jemba a furat dactylele noastre!

CAPITOLUL 15

— Nu vrei să continui, îl avertiză Qui-Gon pe huttul Jemba.

Vorbea calm. În spatele lui Qui-Gon câteva duzini de arconani stăteau tăcuţi. Obi-Wan se afla printre ei, apărând spatele cavalerului Jedi. Qui-Gon era rănit grav, părând a fi în pragul leşinului.

Jemba tremura de veselie precum un enorm vierme cenuşiu.

— Ce poţi face tu, micuţule Jedi? tună el voios. Nimeni nu-l poate opri pe Marele Jemba! Arconanii tăi sunt prea înspăimântaţi pentru a se confrunta cu piraţii. Se ascund, în timp ce oamenii mei luptă şi mor. În curând, laşii ăştia vor fi sclavii mei!

Jemba şi oamenii săi îi dominau pe arconani. Un zid de mineri Offworld – hutti, whiphizi, umani şi droizi – se aflau în spatele lui Jemba. Toţi cei din Offworld erau gata de luptă. Asupra lui Qui-Gon, Obi-Wan şi a arconanilor erau aţintite cel puţin treizeci de blastere. Unii dintre thugii Offworld aveau scuturi şi armuri. Oamenii lui Jemba nu deţineau doar cristalele dactyl[15] ale arconanilor, în posesia lor se aflau şi majoritatea armelor de pe navă.

Obi-Wan se simţi jignit. Lângă el, Clat'Ha era vânătă de furie. Ţinea mâinile în jos, depărtate de corp, gata să scoată arma. Dar ea şi arconanii erau clar surclasaţi în ceea ce priveşte armamentul.

— Nu vrei să faci dreptate, Jemba, a încercat Qui-Gon să fie convingător. Speri doar să-ţi satisfaci lăcomia. Nimic nu se va rezolva pe această cale. Lăsaţi deoparte armele.

Qui-Gon făcu apel la Forţă, încercând să-l înduplece pe hutt să oprească această nebunie. Dar de câteva ore se concentrase asupra rănilor, în încercarea de a grăbi

[15] Dactyl – cristale galbene de amoniac, esenţiale pentru supravieţuirea arconanilor atunci când se aflau departe de planeta natală Cona. (n. tr.).

vindecarea, ignorând durerea. Era prea slăbit pentru a-l putea îndupleca pe hutt.

Jemba dădu din mână a lehamite.

— Ooh, ceea ce simt e puternica *Forţă*? Ha! izbucni el. Şmecheriile voastre de Jedi sunt atât de neînsemnate, încât mă fac să râd. Nu au efect asupra Marelui Jemba. Uite-te la tine, Jedi! N-are niciun rost să stai în faţa unui vibro-ax[16]. Oricine poate vedea că eşti prea slăbit pentru a lupta. Nu poţi face nimic să mă opreşti.

Furia îl copleşea pe Obi-Wan odată cu zeflemeaua huttului. Păşi pe lângă Qui-Gon, drept în faţa lui Jemba.

— Eu pot să te opresc! strigă el şi-şi activă sabia-laser.

Ochii uriaşi ai lui Jemba se îngustară de furie. Thugii care-l înconjurau deţineau controlul. Nu se temeau de un băieţaş.

— Care-i treaba, Jedi? s-a adresat Jemba cu dispreţ lui Qui-Gon. Trimiţi un copil să se lupte cu mine? Asta vrea să fie o insultă?

Jemba se uită în stânga şi în dreapta, apoi ridică pumnul enorm. Dacă îl va coborî, Obi-Wan ştia că va fi semnalul pentru oamenii săi să deschidă focul. Obi-Wan putea devia numai câteva încărcături trase de blaster.

Qui-Gon înaintă şi-l prinse de cot pe Obi-Wan.

— Lasă sabia-laser deoparte, spuse el calm. Nu poţi învinge în felul acesta. Dacă deschide focul, vor muri oamenii degeaba. Un Jedi trebuie să-şi cunoască adevăratul inamic.

Obi-Wan era nedumerit. Brusc, se simţi confuz.

— Ce vrei să spui? îl întrebă. Sudoarea îi şiroia pe faţă. Care dintre ei ne este inamic?

— Furia este inamicul nostru, spuse Qui-Gon cu chibzuinţă.

Îi aruncă o privire lui Jemba.

— Lăcomia şi teama sunt şi ele inamicii noştri. Arconanii pot trăi o perioadă fără dactyl. Nu e nevoie să te

---

[16] Vibro-ax – secure/halebardă prevăzută cu un generator de vibrații care îi măresc efectul de tăiere. (n. tr.).

lupţi acum. Pripeala este un alt inamic.

Obi-Wan înţelese înţelepciunea vorbelor lui Qui-Gon. Închise sabia-laser, se înclină către Jemba, ca în faţa unui oponent destoinic, şi se trase înapoi.

— Înţeleaptă mişcare, micuţule, spuse Jemba.

Apoi huttul izbucni într-un hohot de râs. Strigă către arconani:

— Am nevoie de muncitori. Plătesc bine.

Vocea lui Jemba stârni un mic ecou în încăpere. În spatele lui Qui-Gon, arconanii au început să şuşotească agitaţi.

Clat'Ha a strigat:

— Offworld nu-şi plăteşte bine muncitorii!

Jemba îşi umflă pieptul.

— Voi plăti în hrană şi dactyl! spuse. Pentru o zi de muncă, le voi da muncitorilor o zi de viaţă!

— Adică să-i plăteşti cu dactylul pe care l-ai furat de la ei? întrebă Obi-Wan.

Nu-şi putea crede urechilor. Îi trebui toată stăpânirea de sine pentru a nu se năpusti asupra lui Jemba ca să-l sfârtece în bucăţi.

Jemba rânji larg.

— Adevărat. Cei ce vor munci pentru mine vor trăi. Cei care nu… vor muri. Cum i-aş putea plăti mai bine?

Spre uimirea lui Obi-Wan, unii dintre ei au început să traverseze încăperea pentru a i se alătura lui Jemba. Alţii i-au urmat. Si Treemba a ezitat, apoi li s-a alăturat şi el.

— Aşteptaţi! ordonă Clat'Ha arconanilor. Ce faceţi?

Arconanii s-au oprit privind înapoi.

— Noi suntem mineri. Că suntem sub stăpânirea lui Jemba, sau a altuia, nu contează.

— Dar, Si Treemba, cum rămâne cu libertatea voastră? Nu puteţi renunţa la ea!

Si Treemba l-a privit trist.

— Eşti prietenul nostru, Obi-Wan. Dar nu înţelegi. Poate că umanii preţuiesc libertatea la fel de mult ca viaţa, dar, noi nu.

Ca un singur trup, tot grupul de arconani s-a întors şi s-

a alăturat lui Jemba.

Obi-Wan se străduia să înţeleagă cuvintele prietenilor săi. Arconanii erau eclozaţi din ouă, în cuiburi, şi împărţeau totul în comun. Pe Arcona, săpau în pământ după rădăcinile adânci ce conţineau apa şi hrana. Se bazau în întregime unul pe altul. Odată ajunşi pe *Bandomeer*, vor săpa în mine pentru Jemba. Atâta timp cât comunitatea lor supravieţuia, fie şi parţial, libertatea nu conta.

— Dacă vă alăturaţi lui, i-a avertizat Clat'Ha, va lua de la voi tot ce va putea şi nu vă va da nimic în schimb, decât ceea ce e deja dreptul vostru. Jemba îşi va mări puterea, în timp ce arconanii vor fi tot mai slabi. Asta vreţi?

— Nu, a fost de acord Si Treemba. Dar nu vrem să murim.

— Atunci trebuie să luptaţi cu el, i-a îndemnat Clat'Ha. Când daţi de pericol, voi construiţi ziduri şi vă ascundeţi în spatele lor. Aşa e felul arconanilor. Dar când un daggerlip[17] le dărâmă, vă luptaţi. Jemba nu este mai puternic decât un daggerlip. Vrea să vă distrugă. Îl putem învinge.

Clat'Ha a scos blasterul, iar minerii Offworld şi-au ridicat armele şi scuturile, gata de luptă. Obi-Wan o privi cu atenţie pe femeia neînfricată. Furia ei a cuprins întreaga încăpere. Era nevoie doar de o scânteie ca să izbucnească.

Ar fi fost o luptă gata pierdută. Qui-Gon era slăbit. Nu era nici locul, nici momentul potrivit pentru a lupta. Jemba trebuia oprit. Dar nu-l puteau opri aici.

— Si Treemba, spuse Quin-Gon. Prietene. Îţi cer un singur lucru. Aşteaptă.

Qui-Gon impunea respect. Obi-Wan nu avea timp să-i facă pe plac. Îşi concentră întreaga atenţie asupra lui Si Treemba. Uneori, puterea prieteniei avea efect acolo unde *Forţa* nu putea face nimic.

Si Tremba se întoarse cu faţa spre el, înlăcrimat. Era

[17] Daggerlip – prădător uriaș specific junglelor de pe planeta Cona. (n. tr.).

un act de mare curaj pentru el să se separe de prietenii săi arconani. Obi-Wan ştia asta. Aşteptă, conştient că a vorbi din nou ar fi însemnat să-l insulte pe Si Treemba.

Cu încetineală, Si Treemba a dat din cap. Apoi s-a îndreptat către cealaltă parte a încăperii, pentru a fi lângă Obi-Wan şi Clat'Ha.

Un şuierat abia auzit, de nelinişte, străbătu aerul.

Unul câte unul, arconanii îl urmară pe Si Treemba.

CAPITOLUL 16

Întâlnirea s-a terminat nedecis. Nu mai era nimic de făcut decât să se aştepte. Obi-Wan rămase cu Qui-Gon. Deşi cavalerul Jedi stătuse drept pe toată durata confruntării, transpiraţia îi inundase fruntea, iar Obi-Wan îşi putea doar imagina concentrarea de care avea nevoie pentru a rămâne atent.

— Te duc în cabina ta, îi spus Obi-Wan.

Ştiu cât de slăbit trebuia să se fi simţit Qui-Gon când cavalerul Jedi nici nu încercă măcar să protesteze.

Pe când Qui-Gon înainta pe coridorul unde se afla cabina lui, mersul îi era şovăitor, iar vederea tulbure. Îi era recunoscător lui Obi-Wan pentru că era prezent alături de el. După ce a trecut de colţ, se clătină. Obi-Wan îl prins de braţ, ţinându-l drept.

— Eşti bine? îl întrebă Obi-Wan, cu vocea plină de îngrijorare.

— Voi fi, spuse Qui-Gon cu slăbiciune. Eu… trebuie doar… să mă concentrez.

Obi-Wan îl ajută să intre în cabină şi aşteptă până îl văzu aşezat. Un plan i se înfiripa în minte încă din momentele confruntării. De data asta nu va mai face greşeala de a omite să-l informeze pe Qui-Gon.

— Maestre Jinn, începu Obi-Wan. Am o idee! Am să mă întorc la gurile de aerisire, în teritoriul Offworld. Acum cunosc topografia. Voi aştepta până ce Jemba rămâne singur şi-l voi ataca.

Qui-Gon îşi închise o clipă ochii, ca şi cum sugestia lui Obi-Wan l-ar fi durut la fel de mult precum rana.

— Nu, a răspuns hotărât. Nu o vei face.

Cu puţin timp mai înainte fusese impresionat de modul cum Obi-Wan a manevrat situaţia cu arconanii şi cum s-a retras din faţa lui Jemba cu demnitate. Acum, puştiul făurea din nou planuri nesăbuite, permiţând furiei să domine raţiunea.

Desigur, Qui-Gon trebuia să recunoască faptul că acest plan nu era cu nimic mai nesăbuit decât cele gândite de el în anii tinereţii. Totuşi, se simţea o dezamăgire atât de adâncă, încât fu surprins. Oare se lăsa condus doar de sentimente atunci când era vorba de băiat?

Cu greutate, Qui-Gon se ridică singur din scaun. Umărul îl ardea în locul unde piratul îl lovise. Îşi ţinuse durerea sub control, dar acum îl copleşea.

— Iată, eşti rănit, spuse Obi-Wan. Ştiu că deocamdată nu poţi lupta. Dar pot să o fac eu în locul tău! Pot să-mi controlez mânia şi să fac ceea ce trebuie. Dacă Jemba ar fi mort…

— Nimic nu se va schimba, spuse Qui-Gon încet. Obi-Wan, chiar nu vezi? Nu uciderea lui Jemba este soluţia. Jemba este doar un hutt. Întotdeauna mai sunt şi alţii, la fel de malefici şi de lacomi ca el. Dacă îl ucidem, planul lui va continua să se aplice. Altul ca el, poate chiar unul mai rău, îl va înlocui. Ceea ce trebuie să facem noi, este să-i învăţăm pe aceşti oameni care…

— Dar el este rău, nu-i aşa? întrebă Obi-Wan.

— Ce încearcă să facă Jemba este greşit, a răspuns precaut Qui-Gon.

— N-am mai văzut pe nimeni altul atât de malefic, a izbucnit Obi-Wan.

Un surâs trist apăru pe buzele lui Qui-Gon.

— Chiar ai călătorit prin multe locuri, tinere Obi-Wan?

Obi-Wan rămase tăcut. Mai avea multe de învăţat. Inima îi striga că Jemba este întruchiparea răului, iar acest rău se desfăşura pentru a supune în sclavie victime nevinovate. Dacă era cineva care merita o soartă cu adevărat cruntă, acela era huttul. Dar trebuia să-l asculte pe Qui-Gon.

— Văd ceva şi mai rău, continuă Qui-Gon. Dacă te gândeşti la uciderea cu furie, trebuie să ştii că asemenea gânduri vin din Partea Întunecată.

— Şi atunci, cum îl facem să dea dactylul înapoi? întrebă Obi-Wan.

— Nu putem. Nu-i putem face pe oameni să fie drepţi şi

buni. Asemenea calităţi se dezvoltă odată cu ei, nu pot fi forţaţi să le aibă. Deocamdată, prefer să aştept. Poate că Jemba va simţi o schimbare în suflet. Sau, poate, îl aşteaptă vreo soartă cruntă. În ambele cazuri, uciderea lui nu este o soluţie.

— Dar… ai mai ucis înainte, adăugă Obi-Wan ezitant.

— Am ucis, a recunoscut Qui-Gon, atunci când nu aveam de ales. Dar când am ucis, totdeauna am câştigat doar o luptă. O mică, mică victorie. Există bătălii mari ce trebuie câştigate, bătăliile cu sufletul. Uneori, cu răbdare şi raţiune şi dând un exemplu bun, am câştigat mai mult decât o luptă, mi-am transformat adversarul într-un prieten.

Obi-Wan medită la cele spuse. În ciuda durerii şi a slăbiciunii, Qui-Gon găsise timp să-şi împărtăşească gândurile lui Obi-Wan. Cu numai o zi în urmă, probabil că Jedi l-ar fi admonestat aspru şi i-ar fi ordonat să plece. Ceva se schimbase între ei.

— Mă testezi, desigur, presupuse Obi-Wan. Trebuie să ţii seama că nu sunt Padawanul tău. Se strădui să nu lase mânia să-i răzbată în voce.

Qui-Gon dădu din cap.

— Nu, spuse cu fermitate. Nu eu te testez, Obi-Wan. Viaţa te testează! Fiecare zi îţi aduce şanse noi de triumf sau înfrângere. Iar dacă treci testul, nu te face un Jedi. Te face uman.

Obi-Wan se dădu înapoi, ca şi cum Qui-Gon l-ar fi pălmuit. Cu o revărsare de emoţie îşi privi în adâncul sufleului. Se înşela singur. Îşi spusese sieşi că a acceptat hotărârea lui Qui-Gon, că tot ce dorea era respectul acestuia. Dar undeva în adâncul său, sperase că dacă ar fi acţionat cu bravură şi eficienţă în această misiune, Qui-Gon şi-ar fi schimbat gândurile. Acum vedea adevărul.

Qui-Gon vedea schimbările din ochii lui Obi-Wan. Băiatul a înţeles, în sfârşit, că hotărârea sa era finală. Ar fi trebuit să se simtă uşurat. Furia băiatului a dispărut. Dar a mai dispărut şi altceva. Speranţele lui Obi-Wan pentru viitor.

Qui-Gon îl privea pe Obi-Wan cum se întoarce şi-şi şterge faţa cu mâneca. Oare tânărul plângea? Îl rănise chiar atât de adânc?

Dar când Obi-Wan s-a întors, doar transpiraţia dispăruse de pe faţa sa. Qui-Gon nu vedea strălucirea vreunei lacrimi. În schimb, vedea cea mai cumplită înfrângere.

Simţi o înţepătură. După toate vorbele înţelepte despre cum să câştigi inimile inamicilor, îşi dădu seama că tocmai a frânt inima unui băiat care spera să-i devină aliat.

CAPITOLUL 17

Când părăsi cabina lui Qui-Gon, Obi-Wan se simţea ameţit. Avea nevoie de odihnă, dar nu vedea nicăieri nicio lumină. Încercă să rămână în cabină, apoi pe canapeaua din hol. Până la urmă, hoinări fără ţintă pe coridoare. Ajunse în apropiere de sălile motoarelor, privind în depărtare către sălbăticia planetei fără nume.

Cinci luni, cu umbre roşii şi albastre, atârnau ca nişte fructe coapte deasupra oceanului tăcut. Un stol de draigoni[18] pluteau în înălţimile atmosferei, dormind cu aripile întinse. Ţărmul insulei era doar un zid cioplit de stânci bătute de valuri. Departe în interior, ieşeau aburi din piscurile întunecate ale vulcanilor pe versanţii cărora erau agăţaţi sute de draigoni.

În spatele său, o uşă se deschise cu un uşor şuierat. După o clipă, Si Treemba păşi înăuntru.

— Noi te-am căutat, spuse.

— Trebuie să mă gândesc, răspunse Obi-Wan.

Era bucuros să-şi revadă prietenul. Si Treemba îi acordase încrederea la întâlnirea cu Jemba. Prietenia lor se întărise, şi amândoi o ştiau.

— Te putem întreba la ce te gândeşti? întrebă şovăitor Si Treemba.

— Mă gândeam că şederea mea în Templu a fost dificilă din mai multe puncte de vedere, spuse Obi-Wan. Zilele erau pline de studiu şi antrenamente. Se aştepta de la noi să dăm tot ce putem. Îmi respectam maeştrii atât de mult şi credeam că ştiu de ce am nevoie, nu numai ca să supravieţuiesc, ci chiar să şi excelez. Obi-Wan respiră adânc. Acum văd că nu am nicio idee cu ce fel de Rău mă va confrunta Universul. Nu am mai văzut niciodată lăcomia adevărată, ca aceea a piraţilor lui Jemba. Mi se face greaţă.

---

[18] Draigon – specie aviară nativă pe o planetă acvatică necunoscută, aflată între *Bandomeer* și *Coruscant*. (n. tr.).

— Aşa e şi normal, a aprobat Si Treemba. E ceva oribil.

— Şi mă gândesc... am şi eu seminţele aceleiaşi lăcomii? se întrebă Obi-Wan.

Si Treemba îşi privi prietenul, nedumerit. Văzu marea suferinţă reflectată pe chipul lui Obi-Wan.

— De ce întrebi aşa ceva, Obi-Wan?

— Pentru că, toată viaţa, m-am pregătit să fiu un Jedi. Am râvnit atât de mult la asta. Doream să lupt pentru onoare, şi am devenit furios când alţii mi-au stat în cale.

— Un Jedi oferă atât de multe prietenilor săi, răspunse Si Treemba gânditor. El îl apără pe cel slab şi luptă pentru binele comun. Nu credem că e ceva rău pentru tine să vrei a face cât mai bine. Nu, asta nu e lăcomie!

Obi-Wan dădu din cap, privind în continuare afară, la marea întunecată. Simţea un dor nespus de acasă, de a fi înapoi la Templu, unde lucrurile erau clare şi-şi aveau rostul lor. Aici, se simţea pierdut.

— Peste câteva ore se va lumina. Ai făcut deja atât de mult pentru mine, Si Treemba. Dar mă vei ajuta şi pentru ultima oară?

— Sigur că o voi face, a răspuns prompt Si Treemba. Cum?

— Ajută-mă să-mi birui furia, spuse Obi-Wan.

Strângându-şi pumnii îi privi, apoi îşi întinse degetele şi apucă rama ferestrei.

— Simt atâta mânie împotriva lui Jemba. El vrea să se folosească de ceilalţi oameni pentru propriul lui interes, iar eu vreau să-l ucid pentru asta. Dar nu-mi place ce simt acum. Qui-Gon avea dreptate. Dacă încerc să-l opresc pe Jemba, aş face-o doar ca să-mi satisfac furia.

— Dar pari a fi calm, observă Si Treemba.

— Tocmai s-a întâmplat ceva, a spus încet Obi-Wan. Tocmai mi-am dat seama de ceva. Qui-Gon nu mă va lua niciodată ca Padawan. El mă consideră nevrednic şi poate că are dreptate. Poate că nu sunt bun pentru aşa ceva.

— Şi nu eşti supărat? întrebă Si Treemba surprins.

— Nu, spuse Obi-Wan. Mă simt ciudat, Si Treemba. Ca şi cum mi s-a luat o povară de pe umeri. Poate că aş putea

fi un bun fermier. Iar a fi bun... un om bun, este mai important decât a fi un Jedi.

— Dar cum rămâne cu Jemba? întrebă Si Treemba.

— Yoda mi-a spus cândva că ar exista trilioane de fiinţe în galaxie, dar numai câteva mii de Cavaleri Jedi. A spus că nu putem îndrepta tot răul. Toate creaturile trebuie să înveţe ce este corect, şi să nu se bazeze mereu doar pe Jedi. Poate că asta este ceea ce trebuie să facă Arconanii. Nu ştiu ce va fi în viitor. Dar acum, alegerea mea este să nu lupt.

Obi-Wan se întoarse către Si Treemba.

— Îţi cer să-ţi părăseşti prietenii Arconani pentru a ne acorda şansa să te ajutăm pe tine. Nu vreau sa-mi încalc promisiunea. Nu vreau să te văd suferind iar din cauza lipsei de dactyl. Rămâi cu mine, Si Treemba. Într-un fel sau altul, vom găsi o cale.

CAPITOLUL 18

Tehnicile Jedi pentru vindecare aplicate de Qui-Gon îi solicitau întreaga energie dirijată către muşchii sfâşiaţi şi pentru lupta împotriva infecţiei. Dar, gândurile i s-au întors şi către Obi-Wan, la înfăţişarea de om înfrânt a băiatului atunci când discutau.

De ce opunea băiatul o asemenea rezistenţă? Întâlnise mulţi tineri de-a lungul anilor. Din când în când, cu răbdare şi blândeţe, le-a adus la cunoştinţă că le lipseşte ceea ce le-ar trebui ca să devină Cavaleri Jedi. O făcuse cu compasiune, salvându-i de chinul de a afla acest lucru prea târziu, nu-i aşa?

Hotărât, Qui-Gon se întinse pe canapea. Regretele îl ţineau treaz, iar el avea nevoie de somn.

Nava era ciudat de liniştită. Toţi erau extenuaţi de lupta cu piraţii. Qui-Gon nu auzea nimic, doar plesniturile valurilor de la ţărm, şi murmurul ritmic, uşor, al unor animale ce se foiau pe sub navă. Spera ca sunetele acestea să-l adoarmă.

Dar somnul i-a fost neliniştit; dacă din cauza durerii sau a regretelor, nu putea spune. Pe jumătate treaz datorită unui coşmar, Qui-Gon se ridică şi căută un prosop ca să-şi şteargă fruntea asudată. Bău puţină apă, apoi îşi sprijini fruntea înfierbântată de oţelul transparent al micului său portal-fereastră. Culmile colţuroase din depărtare păreau să vibreze, pâlpâind. Oare se agrava febra? O ceaţă ciudată, galbenă, îi acoperea vederea.

Se ridicase prea curând. Se întoarse la canapea. De data aceasta, căzu într-un somn adânc, fără vise.

Când se trezi, dimineaţa devreme, braţul drept îi era rigid, dar în stare mai bună. Un droid de pe navă îi reparase şi curăţase hainele. După ce se îmbrăcă, îşi dădu seama că îi este foame. Era un semn bun. Pe când se îndrepta către bucătărie, văzu multă animaţie pe navă.

Arconanii treceau grăbiţi pe lângă el, cărând cutii cu lucrurile personale. Îl întrebă pe unul ce se întâmplă.

— Vine fluxul, a răspuns arconanul, şi s-ar putea să scufunde nava. Motoarele sunt toate în reparaţie şi nu le putem repune în funcţiune la timp. Am primit ordin de evacuare.

— Evacuare? întrebă Qui-Gon surprins. Cu draigonii de afară, poate fi periculos. Şi unde vă evacuaţi?

— Pe colinele înalte din interiorul insulei. Echipajul navei a găsit nişte grote. Trebuie să ajungem la ele înainte ca soarele să se înalţe şi să se trezească draigonii.

Arconanii alergau mai departe, trăgând cutii grele după ei.

Din ce în ce mai rău, îşi dădu seama Qui-Gon. Doborâţi de piraţi, eşuaţi într-o lume străină, cu Jemba ţinând armele aţintite asupra lor. Iar acum trebuie să abandoneze nava şi să se ascundă în grote, cu provizii puţine.

Simţea un nou pericol. Poate că piraţii vor veni să-i termine, sau poate vor muri toţi de foame, sau se vor lupta unii cu alţii până la moarte. Poate fluxul va fi atât de înalt, încât va acoperi întreaga insulă.

Arconanii ce se grăbeau păreau a fi epuizaţi, într-o stare deloc bună. Nu luaseră dactyl nici aseară, nici în această dimineaţă. Qui-Gon se întreba cât timp vor mai rezista fără.

Se duse în cabina lui Clat'Ha şi o găsi împachetându-şi lucrurile în grabă. Uşa era deschisă. Ea îl privi lung când intră în cabină.

— Mai bine te-ai grăbi să împachetezi, spuse. Fluxul vine repede, iar soarele va răsări curând. Trebuie să plecăm de pe navă.

Surâse când îşi dădu deoparte de pe ochi o şuviţă de păr roşu. Ochii verzi sclipiră poznaşi.

— Jemba e furios. Poate se teme că nu va încăpea în grotă.

— De ce e atât de mânios? întrebă Qui-Gon curios.

Clat'Ha a dat din umeri.

— Pentru că e ceva ce nu poate ţine sub control, cred.

La început a crezut că echipajul minte… Dar până şi el şi-a dat seama că s-ar putea îneca dacă rămâne pe loc. Aproape că ar merita, doar ca să vezi cum moare.

Qui-Gon se încruntă.

— Cât de curând vor avea nevoie arconanii de dactyl?

Amuzamentul din ochii lui Clat’Ha se preschimbă instantaneu în îngrijorare.

— Unii dintre ei au început deja să cedeze, spuse ea încet. Dacă nu vor avea dactyl până diseară, vor începe să se îmbolnăvească şi să moară.

— Atât de curând, murmură Qui-Gon.

Simţea o preocupare, instinctul spunându-i că a trecut ceva cu vederea. Mânia lui Jemba. Uşoare frecări produse de animale. O stâncă solidă care s-a mişcat. O ceaţă galbenă…

Dar, pe insulă nu trăiau animale, doar draigoni. Imediat după aterizare, echipajul cercetase dacă există prădători. Iar ceaţa nu fusese în faţa ochilor săi. O grotă de pe creastă strălucise cu o lumină slabă, galbenă.

— Spune-le arconanilor să nu aibă teamă, i se adresă sec lui Clat’Ha. Cred că ştiu unde se află dactylul. Mă întorc cât de repede pot.

— Vin cu tine, se oferi instantaneu Clat’Ha. Sau putem lua nişte ajutoare…

Qui-Gon se gândi. Fără îndoială că dactylul era păzit. Dar cu draigonii flămânzi ce vânau pe cerul dimineţii, prezenţa a prea mulţi oameni le-ar atrage atenţia. Fără a mai spune că Jemba ar sta de pază. Dar un om îmbrăcat în haine negre, singur…

— Îmi pare rău, Clat’Ha, spuse. Ştiu că vei detesta ceea ce am să-ţi cer să faci.

— Fac orice, declară Clat’Ha feroce. Trebuie să găsim acest dactyl!

— Nu, nu înţelegi, spuse Qui-Gon. Te rog să aştepţi.

Huttul Grelb era un bun executant al ordinelor, mai ales când ştia că Jemba i-ar putea mânca coada dacă nu o făcea. Stătea pe o stâncă aflată la mijlocul versantului, cu

blasterul pregătit. De aici avea o perspectivă bună asupra navei. Jemba îl trimisese aici din două motive – să-i apere pe minerii şi pe arconanii care plecaseră de pe navă, şi să se asigure că nimeni nu se va căţăra ca să ajungă la grote. Nu că lui Jemba i-ar fi păsat de arconani. Dar, acum, ei erau proprietatea sa. Îşi proteja investiţia.

Până acum, draigonii care pluteau în înălţimile cerului şi cei care erau agăţaţi de stâncile colţuroase ale colinelor nu-i observaseră pe hutti, arconani şi whiphizi. Ceaţa dimineţii îi împiedicau să-i vadă. Totuşi, Grelb continua să fie foarte atent, pregătit să doboare orice draigon care s-ar fi năpustit din înalturi, sau orice arconan care i-ar fi creat probleme.

Noaptea ce trecuse asigurase ascensiunea nevăzută spre înălţimile colinelor şi ascunderea dactylului. Jemba le ordonase whiphizilor să facă cea mai mare parte din eforturi. Picioarele lor erau bine căptuşite, şi nu făceau niciun zgomot în timp ce încărcau dactylul în pachete şi apoi se furişau departe de navă. Nu i-a văzut nimeni, Grelb era sigur. Restul minerilor de pe navă fuseseră ocupaţi cu tratarea rănilor căpătate în timpul atacului piraţilor, iar arconanilor le era frică să-şi scoată nasurile din cabine. A fost o piedică atunci când echipajul le-a ordonat tuturor să părăsească nava şi să se adăpostească în grote. Chiar şi Jemba s-a îngrijorat că cineva ar putea da peste ascunzătoarea dactylului. Noroc că i-au obligat pe whiphizi să urce atât de sus.

Ceaţa începea să se risipească, dar nori întunecaţi se rostogoleau dinspre vest. Aerul mirosea a sare şi a fulgere îndepărtate. Grelb era îngrijorat că fulgerele ar fi mânat tot mai mulţi draigoni să vină la sol, aici, pe insulă.

În timp ce arconanii părăseau uriaşa navă întunecată, un om i-a atras atenţia lui Grelb – Qui-Gon Jinn, cavalerul Jedi. Purta o mantie cu glugă, dar Grelb l-a recunoscut imediat după statură şi graţia mişcărilor. Qui-Gon păşea uşor pe lângă arconani, ca şi cum ar fi fost nerăbdător să ajungă la grote. Şi totuşi, nu era stilul său să se grăbească să se pună la adăpost.

Grelb înhăţă un binoclu şi îl aţinti către Jedi. Qui-Gon urca repede pe coasta colinei, fără a da semne de oboseală. Dar, în loc să se pitească în prima grotă unde arconanii se adunaseră deja, el continua să urce, strecurându-se pe o cornişă îngustă pentru a ajunge pe cealaltă parte a muntelui unde nu mai putea fi văzut. Grelb s-ar fi luat bucuros după Jedi ca să-l împuşte, dar nu îndrăznea să o facă fără permisiunea lui Jemba. Luă aparatul de comunicaţii şi apăsă pe un buton. În câteva secunde Jemba îi răspuns.

— Cavalerul Jedi se îndreaptă către vârful muntelui, spuse Grelb.

— Unde se duce? se răsti Jemba

Părea înfricoşat, şi pe bună dreptate.

— Nu ştiu. Dar nu-mi place treaba asta, răspunse Grelb.

Jemba ezită doar o clipă.

— Ia câteva întăriri cu tine, şi ai grijă să nu se mai întoarcă.

Si Treemba arăta nefericit. Tenta verzuie, sănătoasă a pielii devenise cenuşie, iar solzii începeau să-i cadă. Qui-Gon era plecat de câteva ore.

Când Clat'Ha îi spuse că Qui-Gon a plecat în căutarea dactylului, Obi-Wan s-a simţit frustrat. Acceptase faptul că nu va putea fi un Padawan al vreunui Jedi, dar chiar nu putuse Qui-Gon să-i ceară ajutorul, măcar de data asta?

Desigur că nu o făcuse. Desigur, a plecat singur.

În grota întunecată, Obi-Wan îşi privea prietenul, încruntat. Hutti şi whiphizii aveau singurele surse de lumină din grota imensă, aşa încât, doar raze reflectate ajungeau până aici.

Arconanii se adăpostiseră în fundul celei mai înalte grote – şi ce ciudate erau aceste grote. Fiecare avea patru metri în partea cea mai îngustă, şi zece metri în înălţime. Cam o duzină de pasaje duceau către suprafaţă. Dar tunelurile se deschideau adesea larg în caverne imense aflate din loc în loc. Urmele de gheare dovedeau că nişte

animale le-au săpat, dar arconanii nu au găsit încă niciunul aflat în vizuină.

Nişte Offworld păzeau intrarea pentru ca să nu evadeze careva. Stalactitele spânzurau deasupra precum nişte suliţe strălucitoare, şi nu aveai pe ce să te aşezi, doar pe spărturi de stâncă. În umbrele întunecate, ochii arconanilor sclipeau slab.

Si Treemba mormăia în arconană. Alţii din apropiere făceau acelaşi lucru. Obi-Wan se apropie de prietenul său.

— Ce tot mormăi? întrebă încet.

— Cântăm un imn de mulţumire, spuse Si Treemba.

Şi îi traduse lui Obi-Wan.

În sfârşit, soarele a apus,
Iar lumea noastră este întunecată.
În această grotă avem pietrele
Şi pe fraţii noştri lângă noi.

Afară poate să bântuie furtuna,
Dar aici ziua e liniştită.
Bine contopiţi cu ţărâna
Precum carnea pe oase.
Cu fraţii noştri plecaţi ne regăsim.

Lui Obi-Wan i se părea a fi un cântec trist. Dar el nu era un arconan. El nu era făcut să trăiască într-o grotă. Probabil, lui Si Treemba, cântecul i se părea mai vesel.

Arconanii păreau să se fi resemnat la gândul morţii. El nu putea înţelege acest fel de resemnare. Necesitatea de a acţiona, de a lupta, creştea cu fiecare minut. Obi-Wan se împotrivi acestui simţământ. Nu fusese atenţionat asupra nerăbdării sale de atâtea ori? Acesta era testul său. Trebuia să trăiască conform codului Jedi şi să aştepte, chiar dacă prietenul său se stingea. Era cel mai greu lucru pe care-l făcuse vreodată. Dar avea încredere în Qui-Gon.

— Promite-mi, îi spuse Obi-Wan lui Si Treemba, că vă veţi strădui să nu muriţi aici.

— Nu vom ceda morţii, promise Si Treemba.

— Pe cuvânt? Veţi rezista până se întoarce Qui-Gon? întrebă repezit Obi-Wan.

— Vom încerca să trăim, Obi-Wan, promise Si Treemba. Dar dactylul trebuie să vină repede.

CAPITOLUL 19

Prudent, Qui-Gon urca centimetru cu centimetru pe o muchie de stâncă pe care niciun om n-ar fi reuşit să o escaladeze. Prin ploaia torenţială, reuşea să găsească mici crăpături în care-şi strecura degetele de la mâini şi picioare, abia reuşind să se menţină agăţat de stâncă. Ştia că trebuie să se grăbească. Pierduse prea mult timp pe când se apropia de versantul lateral al muntelui, ştiind că dacă ar fi încercat să se caţere direct ar fi fost foarte uşor de depistat. Dar ultima terasă era într-un loc unde trebuia să rişte să fie văzut. De acum înainte, calea era direct în sus.

Momentan, era mai preocupat de draigoni, decât de hutti. Creaturile deveniseră active. Multe aterizaseră pe colţurile stâncoase de deasupra, aşteptând să treacă furtuna. El se ţinea în umbre, strecurându-se printre stânci, cu teama că va fi descoperit. Uneori, trebuia să rămână nemişcat lungi minute agonizante, până ce vreun draigon îşi întorcea capul acoperit cu solzi argintii.

Răbdare, se îndemna singur, din când în când. *Trebuie să avem răbdare*.

Aceasta era o lege nescrisă a Codului Jedi. Şi totuşi, era greu să fii răbdător când atâtea vieţi erau în balanţă. Degetele îi erau rănite şi însângerate. Undeva, în apropiere, o lumină izbucni din cer, iar tunetul îl asurzi. Cerul era negru şi foarte jos. Vântul şuiera strecurându-se printre stânci.

Se simţea teribil de expus. Era un tip masiv, o ţintă mare pentru draigoni. Un fulger de lumină îi putea dezvălui poziţia, sau îl putea lovi de moarte chiar.

Mult timp rămase nemişcat, în aşteptare. Ploaia îi curgea pe frunte şi-i făcea hainele grele. Era pe jumătate îngheţat, şi încă slăbit de rănile provocate de piraţi. Privi către ocean. Nu foarte departe, un draigon sclipitor se aruncă ca o săgeată către suprafaţa apei, cu aripile

strânse. A plonjat într-o izbucnire de spumă, apoi a bătut din aripi. Pe când se ridica dintre valurile înspumate, ţinea în bot un uriaş peşte sclipitor.

Slavă Domnului, draigonii nu l-au văzut încă. Sau, dacă au făcut-o, nu le plăcea carnea de om. Poate că draigonii nu văzuseră niciodată animale terestre, şi nu se gândeau să vâneze pe pământ.

Qui-Gon nu îndrăznea să privească în jos. La câteva sute de metri deasupra sa, o pală de ceaţă ieşea dintr-o crevasă şi era imediat împrăştiată de vânt. Era nevoie de vederea ageră a cuiva care ştia ce caută, ca să observe tenta galbenă a ceţii.

Acolo era dactylul.

Calea a fost dificilă. Nu erau poteci. Nu a mişcat nicio pietricică pe care a călcat. Dacă punea piciorul pe vreuna, putea să se rostogolească de sub talpă. Şi chiar dacă nu se mişca, tot o simţea ascuţită şi dureroasă. Singurele plante întâlnite erau nişte licheni cenuşii care acopereau aproape tot. Când erau uscaţi, păşeai pe ei ca pe un covor. Dar după ce a început ploaia, aceştia au devenit alunecoşi.

Deşi simţea cum *Forţa* îl ghidează către dactyl, tot mai părea a fi o misiune aproape imposibilă.

Un fulger străbătu aerul. Tunetul zgudui piatra de sub degetele sale. În spatele său, vântul îşi trimitea rafalele. Qui-Gon se lipi de peretele stâncos. Umărul îi tremura.

Nu mai e mult până sus, îşi zise.

Chiar deasupra capului izbucni o lumină. Fragmente de piatră i-au lovit obrajii. O clipită, a crezut că trăsnetul s-a abătut asupra stâncii de lângă el. Dar şi-a dat seama că a fost ceva prea mic. Un blaster. Cineva a tras asupra lui!

Qui-Gon înclină capul, încercând să privească în jos. I-a văzut imediat printre stâncile de sub el. Pentru un hutt era greu să se ascundă. Era Grelb, credinciosul lui Jemba. Aluneca singur, flancat de câţiva whiphizi. Şi-au ridicat grelele arme-blaster şi au tras din nou. Huttul râdea voios. Fulgerele blasterelor loveau peste tot în jurul lui Qui-Gon. Sabia-laser nu-i era de niciun folos. Nu avea unde să se ascundă, nu putea lupta. Cu mare efort, Qui-Gon continuă

să se caţere.

Huttul Grelb chicotea plin de încântare. Planul său funcţiona perfect. Ştia că Qui-Gon trebuia să apară de după partea laterală a muntelui ca să poată urca direct către dactyl pe ultima porţiune a ascensiunii. Tot ce a trebuit să facă a fost să găsească o poziţie şi să aştepte.

La început se temuse de draigoni, şi ţinuse capul jos, sperând să fie confundat cu o stâncă. Dar, treptat, Grelb căpătă încredere. Probabil că draigonii erau doar nişte mâncători de peşti. Nu se mai temea de colţii lor, dar pietrele ascuţite ale acestei lumi ameninţau să sfâşie chiar şi pielea groasă a lui Grelb. Tot ce mai voia huttul era să alunece cu grijă înapoi la navă. Dar, acum avea de făcut o treabă, să-l ucidă pe Jedi. Va fi plăcerea sa.

Jedi a fost prins în capcană, pe faleza de deasupra, şi acum se vânzolea în sus, către locul unde era ascuns dactylul. Qui-Gon nu avea blaster cu care să riposteze. Era o ţintă mare. Se părea că va fi ucis uşor, aşa încât, Grelb le spuse acoliţilor săi:

— Nu vă grăbiţi, pregătiţi-vă de distracţie!

Whiphizi au scos strigăte de încântare. Le făcea plăcere să chinuie fiinţe lipsite de apărare. Au început să tragă foc de baraj, care nu avea ca scop lovirea directă a Jedi-ului. Doar trăgeau suficient de aproape ca să-l înspăimânte.

Grelb chicotea, *Uite-l cum se zvârcoleşte! Băieţi, îmi aminteşte de puffer*[19]*-ul pe care l-am mâncat aseară!*

Dar, adevărul era că Jedi nu se zvârcolea. Nu se pitea şi nici nu încerca să se pună la adăpost. Ritmul nu i se schimbase cu nimic. Încet, metodic, urca faleza, chiar şi atunci când stânca se spulbera la doar câţiva milimetri de faţa sa.

Whiphizii începeau să se mânie.

— Ăsta-i chior? a întrebat unul pe un ton nemulţumit. Nu e deloc distractiv.

Grelb se încruntă. Nu voia ca whiphizii să aibă motiv de

[19] Puffer – specie de pește. (n. tr.).

nemulţumire. Avea nevoie de loialitatea lor.

— Ce-ar fi să pariem? a sugerat el. Să vedem cine reuşeşte să-l nimerească în cizmă.

— Excelent! a strigat primul whiphid. Pariez pe cinci monede că reuşesc să-l nimeresc în cizmă din primul foc!

— Din primul foc? a râs neîncrezător camaradul lui.

Şi rămăşagul a fost făcut. Pentru a-l face mai atractiv, Grelb parie împotriva whiphidului cu cota doi-la-unu. Nerăbdător, îl privea pe Jedi cum îşi continuă căţăratul drept în sus. Cei doi whiphizi care pariaseră şi-au fixat armele în umăr. Aşteptă cu respiraţia oprită ca primul whiphid să tragă. Fulgerul a izbucnit, tunetul s-a rostogolit prin aer. O rafală de vânt a suflat în spatele lui Grelb.

Jedi îşi ţinea piciorul drept pe o mică muchie de piatră. A întins mâna către o scobitură de deasupra. Se afla într-un echilibru precar. Dacă ar fi fost nimerit în picior, probabil că s-ar fi prăbuşit în abis.

— Trage odată! strigă Grelb.

În spatele său, se auzea un zgomot ciudat. Ceva ca o vomă. Grelb se întoarse şi-l văzu pe whiphidul-ţintaş şi un draigon uriaş. Aterizase atât tăcut, că nu fusese auzit de nimeni. Vedea pentru prima dată unul de atât de aproape. Draigonul avea mici solzi argintii pe întreg corpul şi ochi mari, galbeni, ca aceia ai unui peşte. Nu avea picioare anterioare, doar câte o gheară uriaşă pe fiecare aripă. Iar botul avea cei mai ciudaţi colţi, ca nişte pumnale enorme arcuite în jos. Monstrul îi amintea vag de un rechin ithorian[20]. Jumătate din whiphid era în botul draigonului.

— Aaagh! urlă Grelb în timp ce se grăbea să alunece către cea mai apropiată crevasă.

Toţi ceilalţi whiphizi se răsuciră şi începură să tragă în draigon.

Qui-Gon se forţă pe ultimii trei metri, apoi ajunse într-o

[20] Rechini ithoriani - prădători acvatici de pe planeta Ithor; gura largă este mărginită de nițte dinți de mărimea şi forma unor pumnale. (n. tr.).

mică grotă. Acolo, se opri ca să se odihnească câteva momente lungi, în timp ce-şi ţinea strâns braţul drept. Simţea mirosul înţepător de sulf şi amoniac. Pătrunse mai adânc în grotă. Cristalele de dactyl erau aruncate pe podeaua plană a peşterii şi răspândeau o strălucire palǎ, galbenă.

Focul de baraj tras de blastere a devenit deosebit de rapid. Armele făceau un neîntrerupt *boom-boom-boom*. Dar nu se mai trăgea asupra lui. Whiphizii se adăpostiseră printre stânci şi trăgeau în draigoni. Focul blastereler îi atrăgea şi mai mult, iar draigonii urlau prin aer, lansându-se în stoluri asupra versantului. Câteva dintre bestiile uriaşe erau căzute în jurul whiphizilor, dar alţii năvăleau din ceruri, înnebuniţi de foame.

Qui-Gon privi în josul falezei, la încăierare. Umblase toată dimineaţa fără a atrage atenţia draigonilor. Acum, tot trăgând cu blasterele lor, prostănacii de whiphizi, îi atrăgeau să atace în cârduri.

Draigonii scoteau urlete stridente şi se aruncau în picaj din nori cu marile aripi argintii întinse. Planau pe deasupra colţilor de stâncă întorcându-şi capetele în toate direcţiile. Colţii le luceau în sclipirile de lumină ale fulgerelor.

Whiphizii se împrăştiaseră încercând să se ascundă pe sub lespezile mari de piatră. Unul dintre ei urlă plin de teroare când un draigon l-a smuls din adăpostul său.

Qui-Gon se folosi de diversiune ca să umple cu dactyl sacul adus cu sine. Timp de câteva momente whiphizii s-au luptat ţipând şi murind, în timp ce duzini şi duzini de draigoni uriaşi se năpusteau asupra lor.

Deodată, o umbră imensă blocă lumina ce pătrundea în grotă. Un draigon urlă atât de penetrant între pereţii stâncoşi, încât până şi Qui-Gon se înfioră şi se lipi de stâncă.

Afară, la intrarea în grotă, draigonul zgâria pietrele cu vârful aripilor. Scoase un nou răcnet, iar Qui-Gon ştiu că nu mai avea rost să se ascundă. Fusese văzut. În timp ce alţi draigoni năvăleau din cer, Qui-Gon se îndepărtă încetişor.

Whiphizi solizi şi păroşi se agitau printre stânci, trăgeau cu blasterele şi scoteau zbierete războinice. Făceau o diversiune bună.

Din fericire pentru Grelb, tânărul hutt, precum unele feluri de viermi şi melci, era adeptul strecurării prin locuri înguste şi adăpostirii între pietre. De aceea Grelb se îndepărtă repede de masivii whiphizi şi îi lăsă să se lupte singuri cu draigonii. Se afla la jumătatea drumului spre poalele muntelui când îndrăzni să ridice capul pentru a arunca o privire către largul oceanului. Chiar şi atunci, îşi ţinea blasterul greu strâns la piept. Fluxul crescuse şi apa ajungea acum la coca navei *Monument*. Dar se părea că Jemba a părăsit nava degeaba. Nu era inundată. Grelb se simţi uşurat să ştie că încă mai avea şanse să plece viu de pe planeta asta.

În urma sa pe munte, whiphizii au mai scos câteva strigăte de luptă, apoi au încetat să mai tragă cu blasterele. Grelb simţi cum îl scutură un fior la gândul la ce se întâmplase cu ei.

Urletele draigonului i-au alertat şi pe alţii din cârd. Începură să se lupte pentru o poziţie mai bună, în timp ce primul îşi băgă capul prin intrarea grotei. Un fulger lumină cerul în spatele său. Colţi mai lungi decât cuţitele străluciră lângă faţa lui Qui-Gon şi acesta simţi mirosul de peşte stricat din răsuflarea sa.

Deodată, în mijlocul disperării, Qui-Gon percepu ceva straniu – o mică vibraţie a *Forţei*. Când se concentră, aceasta crescu. Cineva îl chema, un Jedi.

Îşi dădu seama... *Obi-Wan are nevoie de mine!*

Mirat, se adânci şi mai mult în grotă. Trebuia să fie calm, să se gândească. Băiatul n-ar fi trebuit să aibă abilitatea de a-l chema. Obi-Wan nu era Padawanul său. Nu erau conectaţi.

Dar nu avea timp să se întrebe ce semnifica chemarea. Era urgentă şi trebuia să i se supună. Auzind mişcare, Qui-Gon privi rapid către intrarea în grotă. O clipă, draigonul

lovi stâncile cu aripile, blocând scăparea lui Qui-Gon, apoi se prăbuşi neîndemânatic.

De mult timp urma Qui-Gon căile *Forţei*. Acum simţea că-i dă un semn. *Fugi*, îi comanda. *Du-te la Obi-Wan.*

Inima lui Qui-Gon bătea puternic. Alergă câţiva paşi şi se strecură prin intrarea peşterii, conştient că la două sute de metri mai jos, colţuri ascuţite de stâncă erau aţintite în sus precum săbiile. Totuşi, avea încredere în *Forţă*.

Nu a căzut mai mult de câţiva metri. Saltul la dus drept în spinarea unui draigon! S-a lovit de gâtul bestiei cu o bufnitură. Creatura era udă şi alunecoasă. Qui-Gon aproape că căzu de pe el, dar se agăţă cu vârful degetelor de pielea solzoasă. Muşchii suferinzi ai umărului pulsau de o durere arzătoare. Ridică un picior şi îl trecu peste spinarea draigonului, apoi se aşeză drept ca în şa.

Creatura urlă terorizată. Zburase aici sus, ca să se hrănească cu Jedi-ul. Acum îşi scutura gâtul, încercând să-l arunce din spinare. Scotea iar şi iar ţipete stridente, apoi se aruncă panicată, bătând din aripi, în jos, direct către suprafaţa mării.

Qui-Gon ţinu strâns într-o mână preţiosul sac cu dactyl şi se lipi de gâtul acestuia. Făcând uz de toată puterea ce o putu mobiliza, îi şopti draigonului: *Prietene, ajută-mă! Du-mă la grote! Repede!*

Draigonii care i-au vânat pe whiphizi auziră ţipetele disperate ale celui în cârca căruia se afla Qui-Gon. Priviră în sus şi îl văzură pe om. Se înălţă tot stolul pentru a începe vânătoarea. Draigonul său bătu din aripi şi se îndreptă către grote. Qui-Gon nu era sigur că va putea controla bestia prea mult timp. Pentru puţina sa minte era ceva chinuitor, fiind dominată doar de o nesăţioasă foame.

Grelb deplânse moartea acoliţilor săi whiphizi când privi înapoi spre munte. Draigonii se adunaseră în cârd cu sutele. Spre uimirea sa, îl văzu pe Qui-Gon Jinn sărind din crevasă direct în spinarea unui draigon vânător. Jedi se îndrepta undeva, în jos, către navă. Grelb rămase cu gura căscată, apoi se adăposti sub o stâncă. Rămase acolo,

tremurând. Jedi era viu şi cobora de pe munte. Asta însemna un singur lucru. Grelb a dat greş. Jemba îl va ucide dintr-o lovitură imediat ce-şi va arăta faţa. Sau poate că-l va ucide încet ca să dea o lecţie. Nu s-a luptat să ajungă într-o poziţie înaltă printre cei puternici, al doilea după Jemba, doar ca să lase un Jedi să-l învingă. Muncise atât de greu! Toate crimele, toată tortura asupra inocenţilor, tot profitul, nu trebuiau lăsate să se risipească.

Voia să-l ucidă el însuşi pe Jedi, înainte ca Qui-Gon să ajungă la grote unde-l putea vedea Jemba.

Cât putu de repede, Grelb ieşi de sub stânci.

CAPITOLUL 20

În grote arconanii se ofileau cu rapiditate. Ochii lor bioluminiscenţi deveneau tot mai vagi, ca tăciunii uniui foc ce se stingea treptat.

În apropiere, Clat'Ha, împreună cu alţi doi umanoizi încercau să-i ajute. De obicei energică, pătimaşa femeie părea acum stoarsă de puteri, istovită. Realmente nu puteau face nimic pentru arconani, doar să le asigure oarecare confort.

Si Treemba nu mai era activ de câteva ore. Îi şoptise lui Obi-Wan că încearcă să-şi conserve puterile. Totuşi, Obi-Wan presupunea că prietenul său era cu adevărat prea slăbit ca să se mai mişte.

Obi-Wan era disperat. Ura faptul că stătea degeaba, incapabil să ajute, în timp ce prietenul său murea încet. De zeci de ori s-a gândit să alerge afară ca să-l caute pe Qui-Gon. Dar a rezistat impulsului. A rămas lângă prietenul său ca să-l protejeze.

Obi-Wan îşi sprijini disperat fruntea pe genunchi. Apoi privi către tavanul grotei. Care a fost folosul tuturor antrenamentelor Jedi? Nu s-a simţit niciodată atât de neajutorat. Nimic din ce învăţase, nici măcar nimic din cele ce-i spusese Yoda, nu l-a pregătit pentru aceste clipe. Ajunsese la sfârşitul a toate – credinţă, speranţă, încredere în sine. Eşuase. Toată viaţa, îşi va aminte de asta.

Cele mai negre clipe…

O amintire îi revenit lui Obi-Wan. Îşi aminti o întâlnire crepusculară cu Yoda. *Care sunt limitele mele, şi cum voi şti că le-am atins?* întrebase Obi-Wan. *Şi dacă o voi depăşi pe ultima, unde pot să mă întorc pentru ajutor?*

Atunci a fost momentul când Yoda i-a spus că există clipe de pericol extrem, când, după ce a făcut tot ce i-a stat în putere, putea face uz de *Forţă* pentru a chema un alt Jedi. *Aproape, să fii trebuie*, a spus Yoda. *Conectat*.

Poate că Qui-Gon nu credea că ei sunt conectaţi. Dar

Obi-Wan trebuia să încerce.

În grota întunecată, se strădui să cheme *Forţa*. A simţit pulsul şi i-a absorbit energia. Şi-a extins simţurile de Jedi, încercând să simtă prezenţa Maestrului. Dar Obi-Wan era tânăr şi nu putea controla *Forţa* aşa cum ar fi vrut. În tăcere, doar l-a chemat pe Qui-Gon! *Vino acum! Arconanii vor muri fără dactyl*.

Din buza grotei se rostogoleau hohote de râs. Obi-Wan privi în sus. Îl chemase pe Qui-Gon cu toată puterea, şi în schimb, l-a stârnit pe huttul Jemba. Cam astea erau abilităţile sale.

Jemba îl domina, blocând intrarea cu trupu-i masiv.

— Cum vă simţiţi? Sper că bine, îi luă peste picior. Eh, păi dacă nu sunteţi, eu am dactyl de vânzare! Dactyl pentru cei nevoiaşi. Preţul pentru el sunt vieţile voastre! Avem câte ceva aici, şi mult mai mult ascuns bine în altă parte.

De jur împrejurul grotei, arconanii au început să geamă. Unii se târâră spre hutt, pentru oferta de dactyl.

Pe Obi-Wan îl cuprinse dezgustul şi se ridică în picioare.

— Opriţi-vă! strigă.

Înainte de a-şi da seama, sabia-laser se activă. Făcu vreo cincizeci de metri peste trupurile a câtorva duzini de arconani extenuaţi, până ajunse în faţa monstruosului hutt. Făcu o mişcare largă, îndelung antrenată, cu sabia. Huttul cu înfăţişare de melc putea fi clar văzut în lumină. O duzină de alţi hutti şi whiphizi umpleau tunelul din spatele său, dar masivitatea lui Jemba nu le permitea să deschidă focul.

— Ehei, hohoti Jemba. Sunt bucuros să văd că eşti brav, chiar şi atunci când Maestrul tău nu-ţi apără spatele!

— Pleacă, Jemba, reuşi să spună Obi-Wan. Era zguduit de furie, iar pentru că vocea i se schimbase, suna comic.

Clat'Ha apăru în spatele său, cu blasterul gata să tragă.

— Are dreptate. Nu eşti binevenit aici.

— Foarte bine, tună Jemba. Dacă asta vreţi, voi fi bucuros să-i las pe prietenii voştri să moară.

— Lasă-le lor dactylul! ordonă Obi-Wan.

Ţinea ferm sabia-laser, simţindu-i căldura în mânerul greu. Lama vibra prin aer, iar fiecare muşchi era nerăbdător să se destindă spre înainte şi să înceapă să taie. Sudoarea curgea pe faţa lui Obi-Wan care-şi ţinea dinţii încleştaţi.

— Ce amuzant! se adresă tare Jemba către acoliţii săi. Ăsta nu e un utilizator de *Forţă*. E consemnat în înregistrările de pe navă. Nu e decât un fermier, respins din Templul Jedi.

Obi-Wan îşi stăpâni mânia la zeflemeaua lui Jemba. Timp de câteva secunde lungi se luptă să-şi găsească în interiorul fiinţei calmul şi pacea. Apoi îşi reaminti cuvintele lui Qui-Gon. Nu Jemba era adevăratul inamic. Mânia era.

În sfârşit, găsi calmul de care avea nevoie. Simţi prezenţa *Forţei*. Acum era peste tot în jurul său, în Jemba, în pietre, în arconanii ce se stingeau atât de repede în spatele său. A simţit-o cum pătrunde în el.

— Qui-Gon! strigă Obi-Wan surprins.

Se concentrase atât de mult pe chemarea către Maestrul Jedi, încât fu uimit că deodată simţea că acesta îl chema pe el în ajutor.

— Jemba, dă-te la o parte din calea mea! ceru Obi-Wan. Qui-Gon este în primejdie.

— Ha! Ha! hohoti masivul hutt. Se lovea peste laterale în timp ce râsul îl copleşea. Oare de ce nu sunt surprins? Poate pentru că eu mi-am trimis oamenii să-l omoare!

Dar nu era vorba doar de Qui-Gon. Pericolul venea pentru ei toţi. Qui-Gon nu cerea ajutor doar pentru el. El încerca să-l avertizeze pe Obi-Wan.

— Vorbesc serios, Jemba, avertiză Obi-Wan. Suntem cu toţii în mare pericol!

— Şi ce-ai vrea să fac eu, micuţule? întrebă Jemba. Vrei să mă uit în jos la încălţări pentru ca tu să mă poţi străpunge? Ho, ho, ho! Şmecheria asta nu ţine la mine. Huttii nu au picioare!

Pierdea timpul. Obi-Wan execută un salt rostogolit prin aer, spre înainte şi ateriză în faţa lui Jemba. Apoi,

folosindu-se de inerţia de la aterizare făcu o detentă peste capul lui Jemba. Când ateriză în spatele acestuia, huttul urlă.

— Te-am avertizat! strigă Obi-Wan, ţinând strâns sabia-laser.

Apoi sări şi peste coada lui Jemba şi peste capetele whiphizilor surprinşi.

Un whiphid trase cu blasterul în direcţia lui Obi-Wan, dar acesta avusese grijă să-şi menţină sabia la spate şi deflectă încărcătura explozivă. Alergă prin tunele, pe lângă whiphizii şi hutti uimiţi. Nevoia de a-l găsi pe Qui-Gon era copleşitoare. Fusese uimit să simtă chemarea de avertisment a Cavalerului Jedi, să simtă conexiunea.

În urma sa, câţiva whiphizi răcneau războinici, dar Jemba strigă la ei.

— Nu! Lăsaţi-mi-l mie! Puştiul e al meu!

CAPITOLUL 21

— Acolo este prietenul meu, îi spuse Qui-Gon draigonului. Duzini de intrări în grote se aflau pe versantul colinei, şi văzute din înaltul cerului, semănau cu nişte găuri de vierme.

Qui-Gon lupta să păstreze controlul asupra minţii draigonului, ca să ajungă cu bine la sol. Atât cât vedea cu ochii, toţi draigonii zburau în cete către grote. Urletele lor prin care se chemau unii pe alţii erau asurzitoare.

Qui-Gon văzuse copacii gigantici din Pădurea de Argint a Viselor de pe planeta Kubindi[21]. Unele dintre frunzele lor puteau avea douăzeci de metri lungime, iar când toamna cădeau, pluteau prin aer precum nişte enorme plute pe apă. De acestea îi aminteau draigonii. Aceştia pluteau pe largile aripi de piele precum frunzele din pădurile de pe Kubindi.

Dar, aceste creaturi erau mortale; şi, la fel ca şi Qui-Gon, se îndreptau spre grote.

Qui-Gon îl avertiză din nou mental pe Obi-Wan asupra pericolului. Apoi aşteptă ca draigonul să aterizeze pe cornişa îngustă de lângă grotă. Qui-Gon alese momentul potrivit şi sări din spinarea bestiei. Ateriză pe marginea cornişei şi se sprijini cu mâna de peretele exterior al grotei. Draigonul zbură, scoţând un uşor strigăt confuz, dar cu mintea eliberată.

Qui-Gon făcu doi paşi către grotă, când îl văzu pe Obi-Wan ieşind în fugă, ţinând sabia-laser ridicată. Obi-Wan se opri brusc din alergare, privind oripilat către cer.

La început, crezu că sunt doar nişte nori negri. Dar apoi a înţeles că stolurile de draigoni acopereau soarele. Şi cu toţii se îndreptau spre grote.

Niciodată în scurta sa viaţă nu-şi imaginase asemenea teroare. Îşi simţi picioarele slăbite, iar deodată i se şterse

---

[21] Kubindi - lume terestră, casa Kubazilor, specie humanoidă insectivoră. (n. tr.).

totul din minte. Nu ştia ce să facă.

Apoi îl observă pe Qui-Gon ce se îndrepta spre el. Îl cuprinse uşurarea. Părea obosit şi însângerat. Se ţinea şi de un umăr. Dar, măcar era viu.

— Ai luat dactylul? întrebă Obi-Wan.

Qui-Gon confirmă dând din cap.

— Ce-i cu arconanii?

— Sunt în viaţă, dar slăbiţi. Du-te, Qui-Gon. Am să apăr eu intrarea în grotă.

Obi-Wan se aştepta ca Qui-Gon să nu fie de acord, să-l trimită pe el înapoi în grotă cu dactylul. Dar cavalerul jedi se uită doar la el o fracţiune de secundă. În ochii maestrului, Obi-Wan văzu respect şi acceptare.

— Mă voi întoarce, promise Qui-Gon, şi alergă în grotă.

Peste câteva secunde, draigonii erau peste Obi-Wan. Sabia-laser tăia şi ardea, sfârâia şi şuiera. Draigonii urlau de durere şi cădeau în jurul său. Lupta mai bine şi cu mai multă putere ca oricând, cum nici nu crezuse că putea. Dar ştia că nu-i va mai putea respinge prea mult timp pe draigoni.

Qui-Gon alergă prin grote, pe lângă gărzile whiphizi şi hutti, cărând sacul cu dactyl. Era atâta determinare şi dârzenie în ochii săi, încât nimeni nu îndrăzni să-l oprească. Lăsă în urmă gărzile înfricoşate ale lui Jemba, până când, la jumătatea tunelului, îl întâlnit pe Jemba însuşi.

— Stai! ordonă enormul hutt. Unde te duci?

Qui-Gon se uită liniştit la Jemba.

— Mai bine ţi-ai duce gărzile la gura peşterii, îl avertiză Qui-Gon. Avem probleme.

— Ha! râse Jemba. Fraierul de ucenic al tău a încercat deja şmecheria asta.

Deodată, un draigon urlă direct în intrarea peşterii. Sunetul a fost uimitor. Întregul sistem de tunele a rezonat. Bucăţi de piatră au căzut din tavan.

— A început, spuse Qui-Gon calm.

Sări peste huttul enorm şi îşi continuă cursa pentru a

ajunge la arconani.

Grelb se strecură printre două stânci şi se opri un moment, cu blasterul greu în mâini, uitându-se în jos către grote. Ratase şansa de a-l ucide pe Qui-Gon Jinn. Înaltul Jedi alerga de-acum prin tunele. Dar ucenicul său păzea intrarea în peşteri cu sabia-laser gata să lovească oricând.

Îl voia pe Maestru, dar, deocamdată, trebuia să se mulţumească cu ucenicul.

Draigonii năvăleau cu duzinile din înaltul cerului, copleşindu-l pe flăcău. Chiar şi Grelb trebuia să admire îndemânarea tânărului Jedi. Sabia-laser lovea iar şi iar, fără ca tânărul să dea vreun semn de oboseală. Aproape că era păcat să-l omoare.

Un fulger despică cerul. Ploaia cădea pe pietrele sub care se adăpostise Grelb. Era un lucru bun să te ascunzi sub pietre, cel puţin rămâneai uscat.

Ridică blasterul, încercând să-l ochească pe tânărul Jedi. Sabia lui laser fulgera împotriva draigonilor.

Tot ce-mi trebuie acum, cugetă Grelb, *e doar o clipă ca să trag bine. Doar una*…

CAPITOLUL 22

O asemenea bătălie nu-şi imaginase niciodată Obi-Wan că ar putea avea loc. Nu simţea nicio urmă de frică. Acceptase deja moartea, pentru că şansele erau net împotriva sa. Acum lupta doar pentru a-i proteja pe arconani. Nu simţea mânie. Nici măcar nu ura bestiile flămânde ce se năpusteau fără întrerupere din înaltul cerului întunecat.

Forţa era aliatul său.

O simţea mişcându-se în jurul său, în interiorul lui şi în draigoni. Sărea în lături, se rostogolea. Se răsucea şi spinteca boturi şi gheare. Lupta devenise un dans de pură supravieţuire. În timpul acestuia, Obi-Wan s-a schimbat. Simţea lovitura ce urma să se abată asupra sa, înainte ca aceasta să se întâmple. Muşchii draigonilor erau incredibil de bine reliefaţi, aşa încât el putea vedea şi cea mai mică zvâcnitură care-i dezvăluia felul în care urma să se mişte un draigon. Trupurile draigonilor morţi se îngrămădeau în jurul său. Se dărui cu toată fiinţa acestui *dans*.

După câteva minute lungi, începu să se retragă către intrarea în grote. Avea o idee. Dacă îi putea ucide pe draigoni chiar la buza intrării, trupurile lor o vor bloca. Dacă mai erau blocate şi alte intrări, atunci ei ar putea avea o şansă.

Se retrăgea luptând cu ferocitate. Tocmai ajunsese la intrare, când auzi un râs familiar.

— Bună treabă, micuţule! chicoti Jemba.

Uriaşul hutt ieşi la iveală dintre umbrele din adâncul grotei. Avea în mâini un blaster enorm.

Obi-Wan abia avu timp să privească spre hutt şi trei draigoni au şi năvălit în intrarea peşterii.

— Ajută-mă! îi ceru lui Jemba în timp ce continua lupta.

Ar fi fost uşor pentru hutt să-i doboare pe draigoni. Îl putea ajuta să-şi realizeze planul. Obi-Wan ştia că acestuia puţin îi păsa de el, dar Jemba ar fi vrut cu siguranţă să se

salveze pe sine însuşi.

— Sigur că da! chicoti Jemba. Te voi ajuta… să mori!

Ridică blasterul, ochind.

Grelb se ghemui sub stâncă. Draigonii zăceau la picioarele lui Obi-Wan Kenobi. Băiatul se afla în gura peşterii ce se deschidea larg în spatele său. Huttul chicoti încetişor. Văzu că i se oferă o şansă şi apăsă uşor pe trăgaciul blasterului. Fulgerul a ţâşnit, dar spre surpriza lui Grelb, tânărul Obi-Wan trebuie să-l fi simţit venind, pentru că s-a ferit în lateral. Fulgerul l-a ratat doar cu puţin.

Grelb răcni de furie şi se pregăti să tragă din nou. De data asta nu va mai rata. Dar, deodată, simţi cum nişte colţi uriaşi i se înfig în coadă. Se concentrase prea tare. Uitase să fie atent. Un draigon l-a găsit. Abia mai avu timp să scoată un strigăt înainte ca draigonul să-l smulgă de sub stâncă.

Obi-Wan stătea gâfâind. A simţit *Forţa*, s-a ferit de lovitura blasterului venită de nicăieri şi care i-a trecut pe lângă cap, dar, probabil că nimeni n-a fost mai surprins decât huttul Jemba.

Uriaşul hutt a primit lovitura de blaster drept în piept. O clipă, Jemba se uită neîncrezător în jos, la rană.

— Bună lovitură, ha! râse oripilat.

Apoi îl privi pe Obi-Wan cu ochi plini de surpriză. Un tunet răsună, iar fulgerul sclipi. Apoi Jemba alunecă pe podeaua noroioasă şi muri.

Urletul unui draigon îi atrase atenţia înapoi asupra situaţiei. Abia avu timp să riposteze cu sabia-laser la năvalnicul atac, după care a sărit înapoi.

De data asta a fost foarte aproape, remarcă Obi-Wan. Sabia sa laser era activată şi răspândea o strălucire verzuie. *Cred că ar fi nevoie de ceva ajutor*.

CAPITOLUL 23

Împreună, Obi-Wan Kenobi şi Qui-Gon Jinn luptau umăr la umăr. *Forţa* pulsa între ei. Fără a-şi vorbi, ştiau unde şi cum se mişcă celălalt, când urma să lovească. Când Qui-Gon înainta, Obi-Wan se retrăgea pentru a-i proteja flancul. Când Obi-Wan ataca în dreapta, Qui-Gon avea grijă să fie acoperit dinspre stânga.

Clat'Ha li se alătură, cu câte un blaster în fiecare mână şi un altul în tocul de la coapsă. Qui-Gon şi Clat'Ha s-au mişcat repede administrând dactylul arconanilor, încât aceştia şi-au revenit destul cât să rămână uniţi şi să lupte. Si Treemba şi un grup de arconani doborau orice draigon ce îndrăznea să se apropie de intrare.

Planul lui Obi-Wan funcţiona. Trupurile draigonilor căzute unul peste altul blocau intrarea. Obi-Wan, Qui-Gon şi Clat'Ha lăsară o mică grupă să o apere şi alergară către următoarea intrare. Şi bătălia reîncepu peste tot.

Înainte de moartea sa, Jemba ordonase whiphizilor şi huttilor din Offworld Corporation să apere grotele unde se adăpostiseră. Îi instruise să tragă de după stâncile din afară. Era o strategie prostească. Sute de mineri au fost măcelăriţi. În sfârşit, Obi-Wan şi Qui-Gon îi convinseră să lupte la intrarea în peşteră şi să se folosească de trupurile draigonilor doborâţi ca de nişte scuturi.

Minerii Offworld şi Jedi colaborau la paza intrărilor, dar draigonii săpau printre stânci altele noi, astfel că uneori reuşeau să pătrundă şi să-i atace pe mineri din spate sau de deasupra. Aici interveneau arconanii. Până la lăsarea serii, devenise evident oricărui whiphid şi hutt de acolo, că arconanii nu erau nişte laşi. Erau fiinţe născute în grote şi în întuneric, iar când era nevoie să lupte în condiţiile cu care erau obişnuiţi, se dovedeau a fi abili şi hotărâţi.

Niciun draigon care a intrat prin tunelele săpate în tavanul grotelor nu i-a luat prin surprindere pe arconani.

Într-adevăr, arconanii erau atât de cumpliţi, încât, până la urmă, whiphizi şi hutti s-au retras lăsându-i pe ei să termine bătălia.

La căderea nopţii, Obi-Wan şi Qui-Gon încă se mai luptau la ultima dintre intrările în grote. Din boturile draigonilor ieşeau aburi când scoteau ţipete pătrunzătoare în aerul întunecat. Dar acestea se schimbaseră de la strigăte războinice la semnale. Deodată, ceea ce mai rămăsese din stol scoase un urlet şi se ridică în aer. Draigonii s-au rotit de două ori deasupra insulei, apoi au zburat înfrânţi.

Când se înălţă strigătul de victorie al supravieţuitorilor whiphizi şi hutti, Obi-Wan se gândit că seamănă cu o ovaţie de uşurare. Dar când un whiphid uriaş veni şi îi arse o palmă zdravănă pe spate, iar hutti l-au înconjurat aplaudând, Obi-Wan îşi date seama că nu era vorba de simple strigăte de uşurare. Foştii lor inamici îi ovaţionau pe Jedi, iar mai târziu, când el şi Qui-Gon se duseră în grota lui Jemba ca să ia şi restul de dactyl, nimeni nu a încercat să-i oprească.

Datorită ordinelor lui Jemba, peste trei sute de mineri Offworld au fost ucişi în bătălie. Optzeci şi şapte de arconani şi-au pierdut vieţile. Grotele răsunau de gemete şi jale.

Obi-Wan zăbovi în peşteri, privindu-şi prietenii ce jeleau. Era timpul ca Si Treemba să fie alături de ai săi. Obi-Wan îi puse o mână pe umeri, îl strânse uşor, apoi plecă.

Numărul minerilor a fost redus aproape la jumătate.

În timp ce arconanii jeleau, Clat'Ha făcea planuri de viitor. Se duse la unul dintre căpitanii lui Jemba, un hutt pe nume Aggaba, şi îi spuse:

— Aggaba, vreau să te angajez pe tine şi pe oamenii tăi.

— Pe care dintre ei? a întrebat Aggaba suspicios.

— Pe toţi, răspunse ea. Eşti comandantul temporar al

acestora, până ajungeţi pe *Bandomeer*. Vă plătesc eu contractele.

— Şi apoi, ce se-ntâmplă? întrebă Aggaba.

Avea o lucire vicleană în privire, întrebându-se cam ce profit ar putea face.

— Vă ofer tuturor invitaţia să lucraţi pentru compania noastră minieră, spuse Clat'Ha. Mai gândeşte-te! Când vom ajunge pe *Bandomeer*, şefii tăi te vor retrograda, punând pe altcineva să te comande. Aceasta este şansa ta să scapi de Offworld Mining, să ai o slujbă mai bună unde vei fi plătit mai bine, şi pe termen lung.

Aggaba îşi linse buzele uitându-se în jur, ca şi cum fusese prins în colţ.

— Contractele noastre nu vor fi ieftine, spuse. Vreau, să zicem, două mii pentru fiecare lucrător.

— Oricâţi bani v-aş da, contră Clat'Ha, se vor duce în conturile corporaţiei voastre. Aşa că vă fac o ofertă mai bună. Vă dau douăzeci la fiecare şi un bonus personal de douăzeci de mii doar ca să semnaţi cu mine.

Ochii lui Aggaba deveniră plini de încântare. Clat'Ha îşi ascunse bucuria. Aggaba va accepta oferta din lăcomie. Dar restul lucrătorilor îşi vor câştiga libertatea.

CAPITOLUL 24

Qui-Gon ştia când e timpul să recunoască că s-a înşelat. Îl subestimase pe Obi-Wan Kenobi.

Reparaţiile era aproape terminate. Plecarea era planificată în zori. Qui-Gon ieşi din navă pentru a arunca o ultimă privire asupra oceanului. Avea nevoie de câteva clipe pentru a se gândi la ceea ce se întâmplase.

În jurul său, valurile se loveau de stânci, în timp ce se uita la sateliţii multicolori, ce începeau deja să pălească pe măsură ce lumina zorilor creştea. Se gândea la cuvintele lui Yoda, spuse nu cu mult timp în urmă: *Singuri nu putem trăi vieţile*. *Dacă un ucenic nu vei luat, atunci, cu timpul, soarta va alege poate*.

Qui-Gon încă nu era sigur dacă soarta i l-a adus pe Obi-Wan ca Padawan, sau doar i-a adus întâmplător la un loc pentru o aventură ciudată. Considera că a fost o coincidenţă faptul că amândoi se îndreptau către *Bandomeer*. De fapt, Yoda l-a trimis pe băiat la *Bandomeer*, în timp ce ordinele primite de Qui-Gon veneau de la Senat, de la cancelarul Suprem în persoană! Nu era nicio şansă ca Yoda şi Cancelarul Suprem să fi făcut un asemenea aranjament împreună.

Dar, iată că se întâmpla.

Amândoi se duceau pe *Bandomeer*, iar Qui-Gon avea un sentiment de nelinişte în legătură cu această însărcinare. Şi mai era ceva. Nu era o treabă simplă pentru un Jedi să intre în contact cu mintea altuia. Era o chestie intimă, genul de lucruri care se făcea doar între prieteni foarte apropiaţi. Sau între Cavaler şi Padawan-ul său.

Pentru prima dată după mult timp, Qui-Gon nu ştia ce să facă.

Când nesigură calea se arată, să aştepţi, mai bine este, îi spusese Yoda de nenumărate ori. Acum voia să folosească sfatul lui Yoda, chiar dacă avea impresia că Yoda ar fi dorit să facă exact invers. Nu voia să-i ceară lui

Obi-Wan să-i fie Padawan. Voia să aştepte… şi să observe. Amândoi aveau misiuni separate pe *Bandomeer*, dar voia să ţină ochii pe Obi-Wan. O singură misiune nu era suficientă pentru a-l testa pe băiat. Vor mai fi şi altele. Doar atunci va putea şti Qui-Gon cât de aproape este Obi-Wan de ţelul său de Jedi. *Bandomeer* îl va testa, pentru că Obi-Wan nu va fi mulţumit de misiunea primită.

Qui-Gon surâse. Trebuia să fie de acord, băiatul nu era un fermier. Era menit pentru alte lucruri. Iar calea sa se va intersecta cu a lui Qui-Gon, doar că încă nu ştie.

Până când se va întâmpla aceasta, el nu va alege. Băiatul va trebui să fie puternic pentru a risipi umbrele celui ce a fost mai înainte. Iar Xanatos proiecta o umbră largă şi adâncă.

Qui-Gon păşi prin labirintul coridoarelor navei până a dat de cabina lui Obi-Wan. Bătu la uşă.

— Intră, spuse Obi-Wan.

Băiatul stătea pe pat cu picioarele încrucişate, privind afară, la munţii stâncoşi.

— Sunt bucuros că vom părăsi acest loc, spuse Obi-Wan în loc de salut. Am văzut prea multă moarte aici.

— Te-ai descurcat bine, a spus Qui-Gon. Simt *Forţa* din tine.

— A fost… uimitor, spuse încet Obi-Wan. Credeam că i-am înţeles puterea. Dar îmi dau seama că am văzut doar o părticică din ceea ce poate să facă. Ani de zile m-am considerat demn de aşa ceva. Dar abia când m-am recunoscut nedemn, puterea a început să mă învăluie.

Obi-Wan se întors către Qui-Gon. Ochii săi îi cercetau faţa.

— Înţelegi ce vreau să spun?

Qui-Gon zâmbi.

— Înveţi. Şi… da, înţeleg ce vrei să spui.

Tăcerea dintre ei creştea, dar era o tăcere plăcută. Înainte, întotdeauna, Qui-Gon aproape că auzea rugăminţile lui Obi-Wan. Acum simţea doar cum acceptă convingerile lui Qui-Gon şi propriul său destin. O altă victorie pentru băiat. Era impresionat.

— Ar trebui să ajungem la destinaţie mâine, remarcă Qui-Gon. Teamă mi-e că pe *Bandomeer* va fi o situaţie afurisită.

Obi-Wan îi întâlni privirea. Ochii negri îi erau îngrijoraţi. Totuşi, dincolo de aceasta, Qui-Gon îi simţea tăria.

— Ştiu, spuse Obi-Wan. Şi eu simt la fel.

EPILOG

Obi-Wan Kenobi crescuse în Templul Jedi de pe *Coruscant*, o planetă supraaglomerată, unde fiecare palmă de pământ era acoperită cu zgârie-nori.

Când nava *Monument* a coborât prin atmosfera planetei *Bandomeer*, el s-a minunat la vederea junglelor şi câmpiilor, a întinderilor imense de teren pustiu şi al oceanului vast. Nu-şi imaginase niciodată că ar putea exista atâta sălbăticie pe o planetă.

Cosmoportul de pe *Bandomeer* era o clădire mică şi un hangar care abia reuşea să adăpostească o navă-cargo de mărimea lui *Monument*. Precaut, Obi-Wan ieşi împreună cu Qui-Gon din navă.

Un ofiţer de la poliţia interplanetară îi aştepta. Când îl văzu pe Qui-Gon, se grăbi spre el.

— Bine aţi venit. Serviciile mele vă stau la dispoziţie.

Qui-Gon aprobă dând din cap.

— Poţi să-mi spui despre ce este vorba? Cancelarul Suprem spunea că ai cerut ajutor, pe mine, special.

— Poate că asta va explica tot, spuse ofiţerul.

Îi înmână un plic lui Qui-Gon, care îl deschise şi scose o hârtie îndoită. Pe măsură ce citea, Qui-Gon păli la faţă şi-şi ţinu respiraţia.

Obi-Wan citi peste umărul lui Qui-Gon.

— Pot doar să spun că mă aşteptam să vină această zi.

Nota era semnată de cineva numit Xanatos.

SFÂRŞIT

